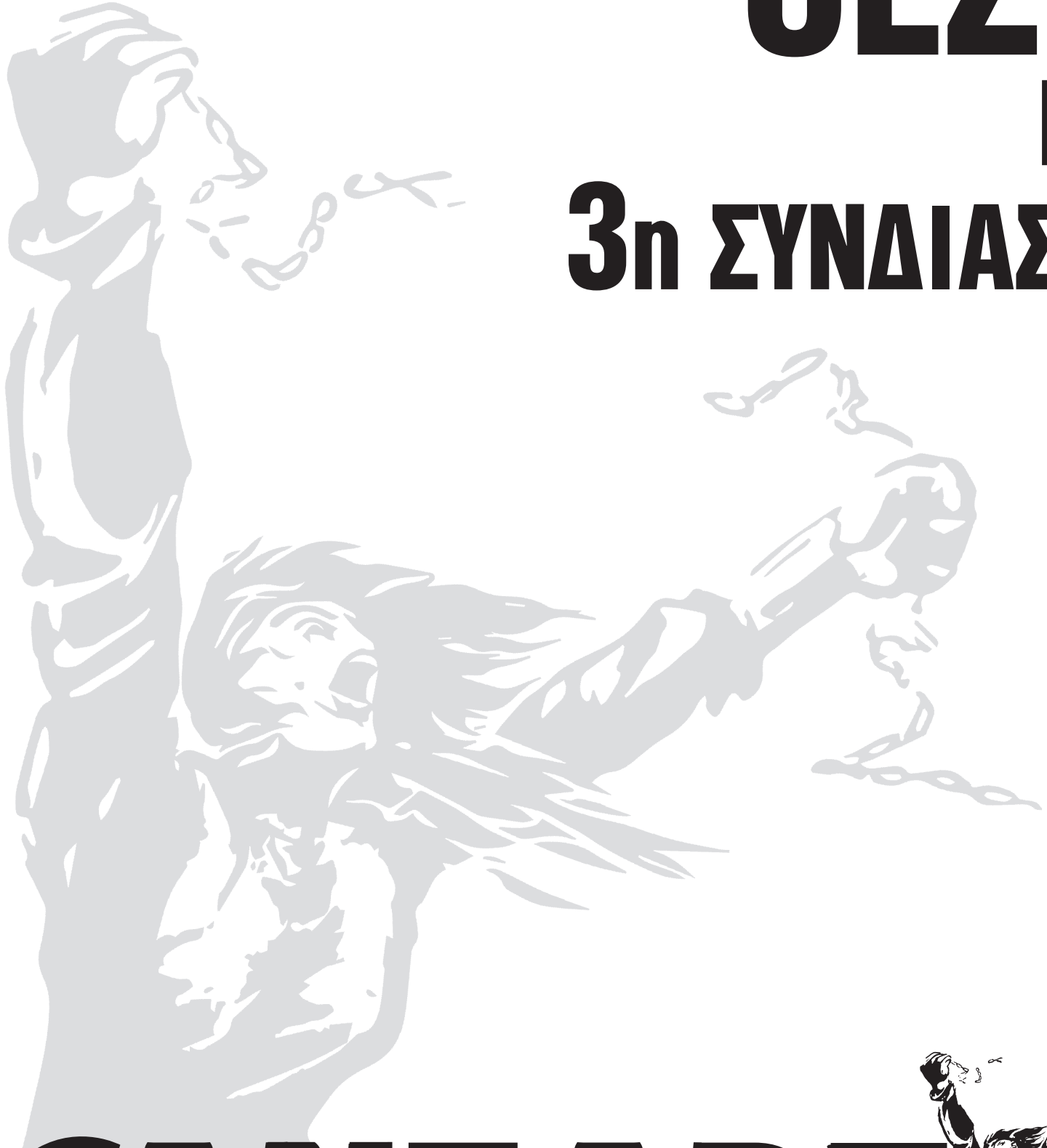

Κεντρική Συντονιστική Επιτροπή

ΘΕΣΕΙΣ
ΓΙΑ ΤΗ
3η ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΗ

ΑΘΗΝΑ
5/6
ΜΑΡΤΗ
2016

ΑΝΤ.ΑΡ.Σ.Ι.Α

ΑΝΤικαπιταλιστική ΑΡΙστερή ΣΥνεργασία για την Ανατροπή

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Α.

Διεθνής συγκυρία: Οικονομική κρίση, πολιτική αστάθεια, ιμπεριαλιστικοί ανταγωνισμοί

Η καπιταλιστική κρίση βαθαίνει

1. Οκτώ χρόνια μετά το ξέσπασμα της οικονομικής κρίσης που ξεκίνησε από το αμερικάνικο τραπεζικό σύστημα και σύντομα απλώθηκε στην παγκόσμια οικονομία, η όποια ανάκαμψη διεθνώς παραμένει ασθενική και αβέβαιη και **οι προοπτικές για μια νέα υφεσιακή βουτιά ισχυροποιούνται**. Το ομολογούν οι ίδιοι οι διεθνείς οργανισμοί όπως το ΔΝΤ, η Παγκόσμια Τράπεζα και ο ΟΟΣΑ. Η κατάρρευση του χρηματιστηρίου της Σαγκάης το καλοκαίρι, όταν μέσα σε δυο μήνες χάθηκαν 4 τρισ. δολάρια, αλλά και η συνεχιζόμενη στασιμότητα στην Ευρώπη και στις «αναδυόμενες αγορές» **προμηνύουν όχι μόνο τη συνέχιση της κρίσης αλλά και μια νέα βουτιά στην παγκόσμια οικονομία**.

Σύμφωνα με πρόσφατα στοιχεία του ΔΝΤ, ο μέσος όρος αύξησης του ΑΕΠ στις αναπτυγμένες χώρες με δυσκολία μπορεί να φτάσει στο 1,6% την επόμενη πενταετία, όταν ο ανμτίστοιχος δείκτης ήταν 1,3% την περίοδο 2008-14 και 2,25% την περίοδο 2001-07. Για τις «αναδυόμενες» οικονομίες η επιβράδυνση είναι μεγαλύτερη. Στοιχεία και εκτιμήσεις μαρξιστών οικονομολόγων δείχνουν ότι στις **ΗΠΑ, που εξακολουθεί να είναι ηγεμονική οικονομία στις προηγμένες καπιταλιστικές οικονομίες, ο ρυθμός αύξησης του ΑΕΠ ήταν κατά μέσο όρο μόλις 2,2% τα τελευταία έξι χρόνια**, κάτω από τον μέσο όρο του 3,3% των τελευταίων 50 χρόνων, ενώ οι προβλέψεις για τη χρονιά που διανύουμε μιλάνε για αύξηση μικρότερη από 1%. Αντίστοιχα, τα στοιχεία για τα κέρδη των επιχειρήσεων στις ΗΠΑ για το 3^ο τρίμηνο του 2015 δείχνουν μια απόλυτη πτώση για τις 500 κορυφαίες εταιρείες, με πρόβλεψη για επιπλέον συρρίκνωση 4% σε σύγκριση με πέρυσι. Στο μεταξύ **η οικονομία της Κίνας**, παρότι επιβραδυνόμενη κι ενώ αντιμετωπίζει ήδη σοβαρά προβλήματα (όπως φάνηκε και από το κραχ στο χρηματιστήριο της Σαγκάης), συνεχίζει να αυξάνεται με ισχυρούς ρυθμούς, πολλαπλάσιους των αντίστοιχων των ΗΠΑ και άλλων ισχυρών οικονομιών, έχει δε καταστεί ήδη η δεύτερη σε μέγεθος οικονομία μετά τις ΗΠΑ με τάση σε λίγα χρόνια να τις ξεπεράσει –μία ανατροπή που, αν συμβεί, θα έχει παγκόσμιες, ιστορικές διαστάσεις. Το γεγονός αυτό, μαζί με τον αυξανόμενο διεθνή ανταγωνισμό, οδηγεί σε νέες ανισορροπίες και αναταράξεις το παγκόσμιο καπιταλιστικό σύστημα.

Το συνολικό παγκόσμιο χρέος, που το 2007 έφτανε τα 142 τρισ. δολάρια, αυξήθηκε κατά 57 τρισ. σε λιγότερο από επτά χρόνια. Σήμερα το παγκόσμιο χρέος, ως ποσοστό του ΑΕΠ, βρίσκεται στο 286% (από το 269% που ήταν το 2007), ως αποτέλεσμα των πολιτικών των κυβερνήσεων να σπαταλήσουν τεράστια ποσά για να διασώσουν τις τράπεζές τους εκτοξεύοντας το χρέος.

Ανάλογη εικόνα ισχύει και για τις χώρες της ΕΕ. Η ανησυχία για νέα καθοδική πορεία της οικονομίας οδήγησε στην απόφαση της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας για την παράταση του προγράμματος ποσοτικής χαλάρωσης, προκειμένου να μπορέσει η ΕΚΤ να αντιμετωπίσει τη στασιμότητα στην ευρωζώνη και τον κίνδυνο αποπληθωρισμού. Η «συνταγή» αυτή δεν έφερε αποτέλεσμα στην Ευρώπη, όπως δεν έφερε αποτέλεσμα ούτε στις ΗΠΑ ή πιο πριν στην Ιαπωνία, γιατί το πραγματικό ζήτημα δεν είναι ο «φθηνός δανεισμός» για να καλυφθεί το «κόστος των επενδύσεων». Δεν πρόκειται για κρίση ρευστότητας, αλλά για **κρίση υπερσυσσώρευσης του κεφαλαίου**, για αδυναμία ανάταξης του μέσου ποσοστού κέρδους και αύξησης της κεφαλαιακής του κερδοφορίας.

Επί της ουσίας **η ευρωζώνη βρίσκεται ξανά σε μια φάση κατά την οποία η οικονομική ανάκαμψη εξασθενεί πριν καν ξεκινήσει πραγματικά**, ενώ οι κίνδυνοι στην παγκόσμια οικονομία αυξάνονται και ο πληθωρισμός παραμένει εκτός ελέγχου.

2. Η διάρκεια, η ένταση και ο καθολικός χαρακτήρας της σημερινής κρίσης, τα βαθιά διαρθρωτικά χαρακτηριστικά της, αποδεικνύουν ότι **δεν πρόκειται για μια απ’ τις συνηθισμένες «κυκλικές κρίσεις» του καπιταλισμού** (ανάπτυξη, στασιμότητα, κρίση, και πάλι ανάπτυξη) που επαναλαμβάνονται κάθε 5 ως 7 χρόνια. **Αντίθετα, πρόκειται για μια δομική κρίση.**

Είναι το αποτέλεσμα συνδυασμού παραγόντων, όπως: η κρίση των μεθόδων απόσπασης υπεραξίας, του ακολουθούμενου μοντέλου συσσώρευσης (ιδιωτικοποιήσεις, απελευθέρωση των αγορών), της υπερδιόγκωσης του χρηματοπιστωτικού τομέα, της ανάπτυξης και κρίσης των παγκόσμιων καπιταλιστικών ολοκληρώσεων, της πρωτοφανούς όξυνσης των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών, της αντιδραστικής στροφής στο πολιτικό σύστημα και την αστική δημοκρατία, και της κρίσης των παραδοσιακών ιεραρχιών στην ιμπεριαλιστική αλυσίδα (κρίση ηγεμονίας των ΗΠΑ).

Πρόκειται επομένως για **την τρίτη δομική κρίση του καπιταλισμού**, που συνοδεύεται από την τρίτη βιομηχανική επανάσταση (μικροηλεκτρονική, βιοτεχνολογία, νέες πηγές ενέργειας, νέες μορφές οργάνωσης της παραγωγής, ελαστικά συστήματα απασχόλησης κλπ.). Μια κρίση που μπορεί να συγκριθεί μόνο με την πρώτη «δομική κρίση» κατά την περίοδο της πρώτης βιομηχανικής επανάστασης (ατμοκίνητη μηχανή, μεγάλη βιομηχανία άνθρακα και χάλυβα, σιδηρόδρομος, ατμόπλοιο κλπ.) του τέλους του 19ου αιώνα και την δεύτερη δομική κρίση με την δεύτερη βιομηχανική επανάσταση (ηλεκτρομηχανική, ταινιόδρομος συναρμολόγησης, τηλεγράφος, τηλέφωνο, αεροπορικές μεταφορές, νέα μεταλλικά και χημικά προϊόντα) του 20^{ου} αιώνα και του κραχ του 1929. Οι προηγούμενες δομικές κρίσεις οδήγησαν **σε δύο παγκόσμιους πολέμους αλλά και σε προλεταριακές επαναστάσεις και επαναστατικά κινήματα**.

Στη χώρα μας, η κρίση εκτός από τα γενικά χαρακτηριστικά συμπυκνώνει με ειδικό τρόπο και τα συγκεκριμένα χαρακτηριστικά του ελληνικού καπιταλισμού, τον ειδικό τρόπο ένταξης του στην ΕΕ και την ευρωζώνη, τη σχετική αδυναμία του να ανατάξει την πτώση της κερδοφορίας του -τουλάχιστον στον επιδιωκόμενο βαθμό- μέσω της διείσδυσης στη Βαλκανική χερσόνησο και την ευρύτερη περιοχή, την αποστέρηση ανταγωνιστικών «πλεονεκτημάτων» κ.ο.κ.

Βρισκόμαστε μπροστά σε μια νέα φάση της παρατεταμένης κρίσης του καπιταλισμού, στην οποία όλα τα κράτη μπαίνουν από χειρότερη αφετηρία σε σύγκριση με το ξεκίνημά της, καθώς έχουν αποτύχει όλες οι μέχρι τώρα προσπάθειες για να την αντιμετωπίσουν.

Τα σύννεφα των ιμπεριαλιστικών πολέμων πυκνώνουν

3. Την ίδια ώρα, τα **πολεμικά σύννεφα όλο και πυκνώνουν ιδιαίτερα στην ευρύτερη περιοχή μας**.

Το εγκληματικό χτύπημα στο Παρίσι και οι δολοφονίες αθώων πολιτών στο κέντρο της Ευρώπης φέρνουν μια **απότομη κλιμάκωση του πολέμου στη Συρία και οξύνουν την αντιπαράθεση στην ίδια την Ευρώπη**. Οι αστικές τάξεις αξιοποιούν τα γεγονότα για να κλιμακώσουν την επέμβαση με τη συμμετοχή και ευρωπαϊκών χωρών (Γαλλία, Βρετανία κλπ), να επιτεθούν στα δημοκρατικά δικαιώματα των λαών, να καταργήσουν στοιχειώδεις δημοκρατικές ελευθερίες, να κλιμακώσουν την βία και την επίθεση, να στοχοποιήσουν τους μετανάστες και τους πρόσφυγες κλιμακώνοντας τον ρατσισμό με όχημα την ισλαμοφοβία, στήνοντας στρατόπεδα συγκέντρωσης, υψώνοντας φράχτες και σφραγίζοντας τα σύνορα.

Η γενίκευση των πολεμικών αναμετρήσεων δεν είναι πλέον ένα μακρινό ενδεχόμενο. Οι ιμπεριαλιστικοί ανταγωνισμοί για το μοίρασμα των σφαιρών επιρροής ξεσπάνε με απίστευτη βιαιότητα λόγω της καπιταλιστικής κρίσης -που κάνει το κεφάλαιο να αναζητά απεγνωσμένα νέες αγορές για να ξεπεράσει την κρίση υπερσυσσώρευσης- και **λόγω της κρίσης ηγεμονίας του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού**, που αφήνει χώρο στην ανταγωνιστική ανάπτυξη άλλων ισχυρών ιμπεριαλι-

στικών πόλων όπως η Ρωσία και η Κίνα. Οι τελευταίες διεκδικούν αναβαθμισμένο ρόλο, παρότι δεν είναι σε θέση ακόμα να αμφισβητήσουν ανοιχτά την αμερικάνικη ηγεμονία.

Η **«στροφή στην Ασία» των ΗΠΑ** οδηγεί σε επικίνδυνη κλιμάκωση του ανταγωνισμού με την Κίνα. Επιπλέον ο επανεξοπλισμός της Ιαπωνίας για πρώτη φορά μετά το Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο σίγουρα δεν αποτελεί σημάδι ηρεμίας στην ευρύτερη περιοχή του Ειρηνικού.

Στο όλο πλαίσιο των αντιθέσεων ειδικό ρόλο παίζουν δυνάμεις που αναδεικνύονται σαν **υπο-ιμπεριαλισμοί** και διεκδικούν να παίξουν ρόλο τοπικού χωροφύλακα στην περιοχή τους. Οι κλιμακούμενες ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις στην Μ. Ανατολή, την Αφρική, την Ουκρανία, και κυρίως ο «κρυφός παγκόσμιος πόλεμος» δι’ «αντιπροσώπων» που διεξάγεται στην Συρία ανάμεσα στο αντιδραστικό καθεστώς Άσαντ που έπνιξε στο αίμα τις δημοκρατικές διεκδικήσεις του συριακού λαού και τον υπεραντιδραστικό τζιχαντισμό του Ισλαμικού Κράτους υπογραμμίζουν τη σημασία του ζητήματος του πολέμου σε ένα πολυπολικό πλέον κόσμο, σε έδαφος όξυνσης της καπιταλιστικής κρίσης.

4. Στο επίκεντρο του παγκόσμιου ανταγωνισμού βρίσκεται η **Μέση Ανατολή**. Οι ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις, το χτύπημα της «Αραβικής Άνοιξης» και η ενίσχυση των θρησκευτικών διαχωρισμών -επιλογές τόσο του ιμπεριαλισμού όσο και των αντιδραστικών καθεστώτων της περιοχής (ιδιαίτερα στην Αίγυπτο, το Ιράκ και τη Συρία)- άνοιξαν το δρόμο για την εμφάνιση και ενδυνάμωση **υπεραντιδραστικών δυνάμεων όπως το ISIS**. Ταυτόχρονα αναδιατάσσονται οι συμμαχίες και οξύνονται οι ανταγωνισμοί τόσο ανάμεσα στις μεγάλες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις (ΗΠΑ-Ρωσία) όσο και ανάμεσα στις τοπικές δυνάμεις που προσπαθούν να αναβαθμίσουν το ρόλο τους στην περιοχή (Σαουδική Αραβία, Ιράν, Τουρκία, Αίγυπτος, Ισραήλ).

Η διάλυση και η καταστροφή, που έχει επιβληθεί στη Μέση Ανατολή δεν είναι αποτέλεσμα της «σταυροφορίας» των ιμπεριαλιστών ενάντια στις ντόπιες αντιδραστικές δυνάμεις του Άσαντ, του Κανταφι, του Σαντάμ Χουσεΐν κ.ά., όπως θέλουν να το παρουσιάσουν. Πρώτα και κύρια είναι αποτέλεσμα των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων και πολέμων ενάντια στο Ιράκ, στο Αφγανιστάν, στη Λιβύη και στη Συρία. Όσο οπισθοδρομικά και αντιδραστικά ήταν αυτά τα καθεστώτα, κανένα δικαίωμα δεν είχαν οι ιμπεριαλιστές να επέμβουν. Πράγμα που δεν το έκαναν εξ άλλου για να φέρουν τη δημοκρατία αλλά για να εξασφαλίσουν τον απόλυτο έλεγχο επάνω στις στρατηγικής σημασίας ενεργειακές πηγές της περιοχής και να εξασφαλίσουν τα δικά τους γεωπολιτικά συμφέροντα. Κανείς άλλος δεν είχε ούτε έχει το δικαίωμα ή τη δυνατότητα να λύσει αυτά τα προβλήματα παρά μονάχα η εργατική τάξη και οι λαοί της περιοχής σε αντιιμπεριαλιστική, διεθνιστική και δημοκρατική κατεύθυνση.

Η **ισχυρότερη αντιιμπεριαλιστική - απελευθερωτική δύναμη είναι το «αραβικό πεζοδρόμιο»:** η Παλαιστινιακή αντίσταση, το φωτεινό παράδειγμα της Ροζάβα, οι παρακαταθήκες της **«Αραβικής Άνοιξης»**. Οι εξεγερμένες αραβικές μάζες είναι η μόνη δύναμη που μπορεί να ανοίξει διέξοδο για τους λαούς της περιοχής διώχνοντας τους ιμπεριαλιστές, ανατρέποντας τα διεφθαρμένα καθεστώτα, ξεπερνώντας τους θρησκευτικούς διαχωρισμούς και ανοίγοντας την προοπτική να συνυπάρχουν ειρηνικά και δημοκρατικά οι λαοί: οι Κούρδοι με τους Άραβες, οι Εβραίοι με τους Παλαιστίνιους, οι Κόπτες με τους Μουσουλμάνους, οι Σίιτες με τους Σουνίτες κλπ.

5. Έκφραση της επιθετικότητας του ιμπεριαλισμού αποτελούν και οι **εξελίξεις στην Ουκρανία**, όπου υπήρξε μεθοδευμένη προσπάθεια των ΗΠΑ, με τη βοήθεια της ΕΕ, για την πρόσδεση της χώρας στο δυτικό στρατόπεδο με αξιοποίηση ακόμη και των φασιστών του «Δεξιού Τομέα».

Η αντίσταση των ανατολικών επαρχιών, παρ’ όλη την αντιφατικότητα της, γεννήθηκε ως αντίδραση στη φασιστική βία και την εθνотική καταπίεση, επηρεάζεται από την ισχυρή πα-

ρουσία της εργατικής τάξης της περιοχής. Σημαντικό είναι ότι εντός των ένοπλων ανταρτών υπάρχουν και αριστερές και κομμουνιστικές δυνάμεις. Η στήριξη του αγώνα στις ανατολικές περιοχές, η υποστήριξη των εργατικών, αντιφασιστικών και κομμουνιστικών του στοιχείων ενάντια στις αστικές ηγεσίες των ΛΔ, η πάλη ενάντια στην αντίδραση και το φασισμό σε όλη την Ουκρανία για την πλήρη κατοχύρωση των δημοκρατικών, κοινωνικών, εθνικών δικαιωμάτων των λαών είναι η μόνη λύση. **Η νίκη στον αγώνα του Ντονμπάς** θα συμβάλλει στην κατάρρευση του αντιδραστικού καθεστώτος του Κιέβου, που καταπιέζει την εργατική τάξη σε όλη τη χώρα.

Η λύση στο «Ουκρανικό ζήτημα» δεν μπορεί να είναι η υποστήριξη κανενός ιμπεριαλιστικού μπλοκ, ούτε της Δύσης (ΝΑΤΟ-ΕΕ) ούτε της Ρωσίας. Η διέξοδος βρίσκεται στην ενότητα και πάλη των εργατών της Δυτικής και Ανατολικής Ουκρανίας ενάντια στο καθεστώς του Κιέβου, στους ντόπιους ολιγάρχες και τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις, ενάντια στους φασίστες, ενάντια στον ουκρανικό αλλά και τον ρώσικο εθνικισμό, στους κοινούς αγώνες για τη διαγραφή του χρέους από το ΔΝΤ και τη Ρωσία.

Η εξωτερική πολιτική της ελληνικής κυβέρνησης

6. Εντός αυτού του ασταθούς διεθνούς πλαισίου, η **ελληνική αστική τάξη, σταθερά προσανατολισμένη στην «ευρωπαϊκή» πορεία της χώρας και στο «ανήκουμε στη Δύση»**, επιδιώκει συμμαχίες που ελπίζει ότι θα της δώσουν δυνατότητα διεξόδου από την στενωπό της κρίσης, αλλά είναι άκρως επικίνδυνες για την ειρήνη και για τον λαό μας.

Η ελληνική κυβέρνηση δεν είναι αμέτοχη στις εξελίξεις. **Ευθυγραμμίζεται επικίνδυνα με την πολιτική των ΗΠΑ, ΝΑΤΟ, ΕΕ στην περιοχή.** Η λεγόμενη «πολυδιάστατη εξωτερική πολιτική» της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ προωθεί την ενεργό ανάμιξη της χώρας στο θέατρο των πολεμικών επιχειρήσεων, με σκοπό την αναβάθμιση του ρόλου της ελληνικής αστικής τάξης. Δέχεται την αξιοποίηση των βάσεων, δηλώνοντας πρόθυμη για δημιουργία νέων, συμμετέχει με ελληνικές δυνάμεις σε ιμπεριαλιστικές στρατιωτικές επεμβάσεις σε διάφορες χώρες. Διατηρεί και ενισχύει τον αντιδραστικό άξονα Ελλάδα-Κύπρος-Αίγυπτος-Ισραήλ. Ψήφισε την απόφαση για την ενεργοποίηση του άρθρου 42 της Ευρωπαϊκής Συνθήκης, με αφορμή τα γεγονότα της Γαλλίας, απόφαση που προωθεί την πολεμική επέμβαση στην περιοχή. Εφαρμόζει τη ρατσιστική πολιτική της Ευρώπης-Φρούριο για τους πρόσφυγες και τους μετανάστες, που έχει γεμίσει πτώματα το Αιγαίο. Διατηρεί τον φράκτη του αίσχους στον Έβρο, συναινεί στην πολιτική των κλειστών συνόρων που εμποδίζει τα θύματα των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων να φτάνουν στην Ευρώπη, φτιάχνει στρατόπεδα συγκέντρωσης μετατρέποντας τη χώρα σε κέντρο κράτησης εκατοντάδων χιλιάδων μεταναστών και προσφύγων.

7. Από την άλλη πλευρά του Αιγαίου, **στην Τουρκία, η αστάθεια οξύνεται.** Η οικονομία παρουσιάζει σημαντικά προβλήματα. Ξεσπάνε μεγάλες κοινωνικές συγκρούσεις. **Η καταπίεση και ο εμφύλιος με τους Κούρδους κλιμακώνεται, ενώ ο στρατός και η αστυνομία έχουν επιστρέψει στις συνηθισμένες τους πρακτικές ανεξέλεγκτης βίας και καταστολής.** Η Τουρκία κλιμακώνει την συμμετοχή της στον πόλεμο στην Συρία. Παρά την πρωτοφανή βία και τρομοκρατία, με αποκορύφωμα την πρόσφατη σφαγή στην Άγκυρα ενάντια στην αριστερά και τους Κούρδους, το αριστερό Δημοκρατικό Κόμμα των Λαών (ΗΔΡ) ξεπέρασε το φράγμα του 10% και στις επαναληπτικές εκλογές της 1η Νοέμβρη.

8. Ο συνδυασμός της **δίδυμης οικονομικής και πολιτικής αστάθειας σε Ελλάδα και Τουρκία** αλλά και την εκ νέου όξυνση των εθνικισμών στα Βαλκάνια, δημιουργεί ένα **εξαιρετικά εύφλεκτο περιβάλλον στην ευρύτερη περιοχή.**

Η όξυνση των περιφερειακών ανταγωνισμών (ΑΟΖ, αγωγοί) γύρω από την εκμετάλλευση των πλουτοπαραγωγικών και ενεργειακών πηγών της περιοχής, η καθοριστική παρέμβα-

ση των πολυεθνικών ομίλων σε συμμαχία με ισχυρά τμήματα της ντόπιας ολιγαρχίας (Κοπελούζος, Βαρδινογιάννης) στο όνομα της υπεράσπισης των «εθνικών συμφερόντων», κάνουν φανερό ότι **όλα τα παραπάνω έχουν να κάνουν αποκλειστικά με τα συμφέροντα των αστικών τάξεων** και την ομάδα των ενεργειακών μονοπωλίων που θα επικρατήσουν σε αυτόν τον ανελέητο ανταγωνισμό. Δεν έχουν καμία σχέση με τα συμφέροντα των λαών της περιοχής, για τους οποίους επιφυλάσσουν περισσότερη καταστροφή και πόλεμο.

9. Μοναδική λύση είναι ο κοινός αντιιμπεριαλιστικός, αντιπολεμικός αγώνας των λαών της περιοχής για την υπεράσπιση της ειρήνης, ενάντια στις συμμαχίες με τους ιμπεριαλιστές. Η πάλη για την ανατροπή της βάρβαρης επίθεσης κεφαλαίου-ΕΕ-ΔΝΤ-κυβέρνησης, για την κατάργηση των μνημονίων και των αντιδραστικών αστικών «μεταρρυθμίσεων» είναι σημαντικό **να συνδυαστεί με την πάλη για ειρήνη και ελευθερία, για απόκρουση και ήττα της αστικής τρομοκρατικής εκστρατείας, των ιμπεριαλιστικών πολεμικών επεμβάσεων, της Ευρώπης-φρούριο και της Ευρώπης-φυλακή για τους λαούς της και τους μετανάστες.** Για το δικαίωμα όλων των λαών να αποφασίζουν για τη ζωή τους ενάντια σε «επιτροπείες», προστάτες, ντόπιους και ξένους δυνάστες, ενάντια στην αστική τάξη της χώρας τους. Για να αντιτάξουμε τον διεθνισμό των εργαζόμενων και των λαών στην αλληλοσφαγή των καταπιεσμένων στην οποία προσπαθεί να μας σπρώξει η κρίση του συστήματος και ο ενδοαστικός ανταγωνισμός. Κι από την άλλη, ο αγώνας ενάντια στον πόλεμο, τον αστικό ολοκληρωτισμό και τον ρατσισμό για να είναι πραγματικά αποτελεσματικός και νικηφόρος πρέπει να έχει διεθνιστικό, αντικαπιταλιστικό, αντιιμπεριαλιστικό περιεχόμενο.

Η κλιμάκωση της επίθεσης ως αναγκαιότητα για το κεφάλαιο και το αδύνατο «κοινωνικό συμβόλαιο»

10. Σε διεθνές επίπεδο το κεφάλαιο επιλέγει μια **βάρβαρη ταξική πολιτική για την αντιμετώπιση της κρίσης. Εν μέσω κρίσης η επίθεση στους λαούς κλιμακώνεται, ενώ οι ανισότητες και η συνεχής αναδιανομή του πλούτου σε βάρος της εργασίας αυξάνεται δραματικά.** Με βάση πρόσφατες έρευνες, το 1% του πληθυσμού κατέχει σήμερα περισσότερο πλούτο από το υπόλοιπο 99%, αφού αυτό το 1% κατέχει πάνω από το 50% του παγκόσμιου πλούτου (το 2009 κατείχε το 44 %).

Στόχος αυτής της επίθεσης είναι η **αναδιάταξη του συσχετισμού δύναμης σε βάρος των δυνάμεων της εργασίας, μια αντιδραστική «φυγή προς τα μπρος».** Το κεφάλαιο έχει κηρύξει ολοκληρωτικό πόλεμο στην εργατική τάξη που περνάει μέσα από:

- τη **διαρκή συμπίεση της αξίας της εργατικής δύναμης** (μισθολογικής και εξωμισθολογικής) και τη διάλυση των εργατικών κατακτήσεων (συλλογικών συμβάσεων εργασίας, ασφαλιστικού – συνταξιοδοτικού συστήματος, κοινωνικών επιδομάτων – επιδομάτων ανεργίας, πρόνοιας και λοιπών παροχών κοινωνικού κράτους).

- την **πλήρη ελαστικοποίηση της εργασίας**, που καταργεί τα σύνορα ανάμεσα στην εργασία και την ανεργία. Η επικράτηση των ελαστικών εργασιακών σχέσεων σε συνδυασμό με την απομάκρυνση της προοπτικής για σταθερή δουλειά με δικαιώματα, ιδιαίτερα για τη νεολαία, ορίζουν **μια τομή ιστορικής σημασίας ανάμεσα στην «παλαιά» και την «νέα» εργατική τάξη.** Ειδική πλευρά αυτή της στρατηγικής είναι η δημιουργία και διατήρηση δεξαμενής φθηνής εργασίας σε διάφορες περιοχές του πλανήτη, κατεξοχήν στον ευρωπαϊκό νότο.

- την **μαζική ιδιωτικοποίηση-εμπορευματοποίηση κάθε λειτουργίας**, την είσοδο της αγοράς σε κάθε πλευρά της ανθρώπινης ζωής, την κατάργηση κάθε έννοιας δημόσιου αγαθού. Αυτή η τερατώδης εισβολή της αγοράς παντού: από το νερό και τους δρόμους έως το ανθρώπινο γονιδίωμα και τα πνευματικά δικαιώματα, διευρύνει το πεδίο δράσης και κερ-

δοφορίας των δυνάμεων του κεφαλαίου.

- τη **διαρκή επέκταση, ακόμα και μετά το ξέσπασμα της κρίσης του 2008, της χρηματιστηριακής σφαίρας**, των παραγώγων και των χρηματιστηρίων. Οι εξελίξεις το τελευταίο διάστημα στην χώρα μας είναι ενδεικτικές για το πώς τα κοράκια των τραπεζών θέλουν να κάνουν το λογιστικό χρήμα υλική περιουσία (σπίτια, επιχειρήσεις, γη), καταργώντας ακόμη και τη μικρή ατομική ιδιοκτησία σε όφελος της καπιταλιστικής ιδιοκτησίας, κάνοντας κτήμα τους κάθε όψη της κοινωνικής ζωής.

- τη **βίαιη συντριβή των ελευθεροεπαγγελματιών, των μικρομεσαίων στρωμάτων, συμπεριλαμβανομένης και της μικρομεσαίας αγροτιάς**, προκειμένου να βρει διέξοδο η κρίση υπερσυσσώρευσης του κεφαλαίου.

- την **εφιαλτική εκμετάλλευση της φύσης και του χώρου.** Από την επιβολή της γενίκευσης των μεταλλαγμένων μέσα από την Διατλαντική Συμφωνία Επενδύσεων και Εμπορίου (ΤΤΙΡ) έως την αστραπιαία νέα εξάπλωση των πυρηνικών (Κίνα, Βρετανία κλπ) ο πλανήτης γίνεται αναλώσιμο είδος στην εκμεταλλευτική μανία του κεφαλαίου.

- τον **βαθύ δομικό αυταρχισμό** για την πρόληψη και την καταστολή των λαϊκών αντιστάσεων. Διαμορφώνεται ένα αυταρχικό πλαίσιο με τεράστια εκχώρηση ουσιαστικών δικαιωμάτων απόφασης στις «αγορές», ενίσχυση και τελειοποίηση των πρακτικών επιτήρησης και καταστολής, ενοποίηση αστυνομικών και στρατιωτικών επιχειρήσεων, ενίσχυση του ρόλου των διεθνών καπιταλιστικών οργανισμών (ΕΕ, ΝΑΤΟ, ΟΟΣΑ) και των διεθνών συμφωνιών του κεφαλαίου (Συμφωνία Ελεύθερων Συναλλαγών ΗΠΑ-ΕΕ), που οδηγεί στην κατάργηση ακόμα και στοιχειωδών αστικών δικαιωμάτων και ελευθεριών.

- Την τάση για **καπιταλιστικές-ιμπεριαλιστικές ολοκληρώσεις** σε όλο τον πλανήτη, το μοίρασμα και ξαναμοίρασμα των αγορών και τις νέες εκστρατείες του κεφαλαίου που έχουν σαν αποτέλεσμα την τάση γενίκευσης του πολέμου.

11. Ένας **γερασμένος καπιταλισμός** σε κρίση, χωρίς διέξοδο και χωρίς κάποιο «κοινωνικό συμβιβασμό», έχει μετατρέψει την οικονομική κρίση και σε **πολιτική και ιδεολογική κρίση.** Σ' αυτές τις συνθήκες **ούτε η παραδοσιακή δεξιά φιλελεύθερη διαχείριση, ούτε η σοσιαλδημοκρατία αλλά ούτε και «κυβερνήσεις μεγάλων συνασπισμών»** μπορούν να δώσουν **διέξοδο.** Γι' αυτό και η πολιτική κρίση είναι παρούσα σε όλη την Ευρώπη.

Ο χαρακτήρας της καπιταλιστικής κρίσης έχει οδηγήσει σε κατάρρευση της σοσιαλδημοκρατικής διαχείρισης. Μετά τον Ολάντ και τον Ρέντσι ήρθε και η ανοιχτή μνημονιακή στροφή του ΣΥΡΙΖΑ για να υπενθυμίσει πολύ πικρά ότι η **επιβολή ακραίων «νεοφιλελεύθερων» αντιδραστικών καπιταλιστικών «μεταρρυθμίσεων»** δεν είναι μία από τις επιλογές, αλλά η αναπόδραστη ανάγκη του κεφαλαίου για το ξεπέρασμα της κρίσης του μέσα από τη συντριβή των δικαιωμάτων των εργαζόμενων. Ότι στην σημερινή φάση της κρίσης του καπιταλισμού δεν υπάρχει μοντέλο «κεϋνσιανής διαχείρισης» και «κοινωνικού συμβολαίου».

Η παραπάνω εκτίμηση αποτελεί την αφετηρία τόσο για την στάση μας απέναντι στον ΣΥΡΙΖΑ και την κυβέρνησή του, όσο και απέναντι στις «ενδιάμεσες» προτάσεις που αναπτύσσονται στην αριστερά. Είναι η βάση οικοδόμησης της πολιτικής μας πρότασης για την αντικαπιταλιστική ανατροπή της επίθεσης.

«Η ΕΕ ΔΕΝ ΘΝΑΙ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΩΝ ΛΑΩΝ, ΘΝΑΙ ΤΟ ΣΦΑΓΕΘ ΤΩΝ ΠΟΛΥΕΘΝΙΚΩΝ»

12. Ο μύθος της «Ευρώπης των λαών» είναι νεκρός. Η ΕΕ δεν έχει καμιά σχέση ούτε με τη δημοκρατία, ούτε με την αλληλεγγύη, ούτε με καμιά από τις αξίες πάνω στις οποίες **υποτίθεται ότι είχε οικοδομηθεί** -και για τις οποίες ήταν «περήφανα» όλα τα μέλη του «φιλοευρωπαϊκού τόξου», από τη δεξιά μέχρι μεγάλα τμήματα της αριστεράς. Το πραγματικό

πρόσωπο της ΕΕ ήταν και είναι το αποκρουστικό πρόσωπο μιας διεθνούς ιμπεριαλιστικής ένωσης του κεφαλαίου για τη διεξαγωγή του κοινωνικού πολέμου σε βάρος της εργατικής τάξης με καλύτερους και αποτελεσματικότερους όρους για το ίδιο. Είναι το αποκρουστικό πρόσωπο του ρατσισμού και της πολιτικής αντίδρασης.

Οι αστικές τάξεις της Ευρώπης, παρά την ένταση των μεταξύ τους ανταγωνισμών, συνασπίζονται στην πολιτική της βάρβαρης επίθεσης στις εργατικές τάξεις και τους λαούς. Στην «ατμομηχανή της Ευρώπης» Γερμανία, ο φετινός προϋπολογισμός θα είναι, για πρώτη φορά ύστερα από μισό αιώνα, «ισοσκελισμένος». Η Γαλλία, η δεύτερη μεγαλύτερη οικονομία της Ευρωζώνης, από τον Μάρτη του 2014 «τρέχει» ένα φιλόδοξο διετές σχέδιο λιτότητας ύψους 50 δισ. ευρώ που θα προέλθουν κατά κύριο λόγο από το πάγωμα των μισθών των δημοσίων υπαλλήλων, τις περικοπές στη δημόσια υγεία και τα κοινωνικά επιδόματα. Στην Ιταλία, η κυβέρνηση Ρέντσι ψήφισε πρόσφατα ένα πακέτο λιτότητας ύψους 28 δισ. ευρώ. Στη Βρετανία, που δεν ανήκει στην Ευρωζώνη, ο υπουργός Οικονομικών του Κάμερον ανακοίνωσε τον Ιούλη ένα ακόμα πακέτο περικοπών με στόχο την άμεση «εξοικονόμηση» 37 δισ. λιρών (50 δισ. ευρώ) από τον προϋπολογισμό μέσα στην ερχόμενη πενταετία: τα μισά θα προέλθουν από περικοπές στο κράτος πρόνοιας. Το ίδιο ακριβώς μοτίβο επαναλαμβάνεται, χωρίς καμιά εξαίρεση, σε όλες τις ευρωπαϊκές χώρες.

13. Η δομή της ΕΕ και το περιεχόμενο της πολιτικής της καθορίζεται ωμά και αντιδημοκρατικά από τις ανάγκες των καπιταλιστών. Οι λεγόμενες 4 ελευθερίες της Ενιαίας Ευρωπαϊκής Αγοράς (διακίνηση αγαθών, υπηρεσιών, κεφαλαίων και ανθρώπων), είναι τα εργαλεία ενίσχυσης της ασυδοσίας των μονοπωλιακών ομίλων στην επιδίωξη του μέγιστου κέρδους. Η συνθήκη του Μάαστριχτ άνοιξε το δρόμο για μια «Ευρωπαϊκή Ένωση» που στο όνομα της «ανταγωνιστικότητας» επέβαλλε τα πιο ακραία νεοφιλελεύθερα πρότυπα των αυστηρών μέτρων λιτότητας για τους εργαζόμενους, της «δημοσιονομικής πειθαρχίας», της ενίσχυσης του ρόλου του χρηματοπιστωτικού συστήματος. Η εισαγωγή του ευρώ, που συνοδεύτηκε από τον αποκλειστικό έλεγχο της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας και με καθορισμό των ισοτιμιών με τρόπο ώστε να ενισχύεται ο ιμπεριαλιστικός πυρήνας της ΕΕ σε βάρος των χωρών του Νότου, όξυνε τις ενδο-ευρωπαϊκές αντιθέσεις, αντί να τις μειώσει, και οδήγησε στο άνοιγμα του χάσματος. Τα πλεονάσματα του Βορρά συνοδεύονται από τα παράλληλα ελλείμματα και το χρέος των χωρών του Νότου. Η συμφωνία της Λισσαβόνας επανέφερε από το παράθυρο το «Ευρωσύνταγμα», που είχε επανειλημμένα απορριφθεί από δημοψηφίσματα σε Γαλλία και Ολλανδία, επιβάλλοντας όλο και μεγαλύτερη παρέμβαση στα εσωτερικά των κρατών για τη λήψη αντιλαϊκών αποφάσεων.

Στη βάση αποφάσεων όπως οι παραπάνω, έχουμε σήμερα: Τη **διάρκη επιτροπεία** για την εφαρμογή των προϋπολογισμών στις χώρες-μέλη, με το όριο του ελλείμματος στο 3%, τις **ανισότητες και ανισορροπίες μεταξύ του πυρήνα και των χωρών της περιφέρειας**, αλλά και στο εσωτερικό των χωρών, που τροφοδοτούν τις τάσεις απόσχισης τμημάτων - όπως στη Σκωτία και στην Καταλωνία. Την **βαθιά αντιδημοκρατική θωράκιση** (με πιο χαρακτηριστικά παραδείγματα το πραξικόπημα της ΕΕ μαζί με την ελληνική κυβέρνηση ενάντια στο μεγαλειώδες ΟΧΙ του ελληνικού λαού, αλλά και την επιδεικτική περιφρόνηση της ετυμηγορίας του πορτογαλικού λαού). Την **ενίσχυση του ρατσισμού της Ευρώπης-Φρούριο** με αποκορύφωμα την στάση της ΕΕ απέναντι στο προσφυγικό κύμα από τους πολέμους που και η ίδια προκάλεσε. Την όλο και πιο **επιθετική και πολεμοκάπηλη ιμπεριαλιστική πολιτική** με πιο χαρακτηριστικά παραδείγματα την στάση της ΕΕ στον πόλεμο στην Μέση Ανατολή, τον πρωταγωνιστικό ρόλο στην επίθεση στην Λιβύη, την καταστολή της «αραβικής άνοιξης», την ανοιχτή στήριξη της κυβέρνησης του Κίεβου με τη συμμετοχή των φασιστών σ' αυτή.

Η κυριαρχία της «Ευρωπαϊκής Επιτροπής», που αποτελεί μη εκλεγμένο όργανο, η ανεξαρτησία της ΕΚΤ -δείγμα της από-

λυτης κυριαρχίας του χρηματιστικού κεφαλαίου στη Ευρώπη-, ο διακοσμητικός ρόλος του ευρωπαϊκού κοινοβουλίου, η διαρκής εναλλαγή θέσεων ανάμεσα στους λομπίστες των πολυεθνικών και των στελεχών της ΕΕ, είναι μερικά μόνο από τα δείγματα του **ότι η ΕΕ δεν αποτελεί ένα «ουδέτερο έδαφος εκδήλωσης αντιθέσεων» αλλά έναν πολιτικό μηχανισμό κατασκευασμένο κατ' εικόνα και ομοίωση των κυρίαρχων τάξεων στην Ευρώπη**, με τις οποίες δένεται με χιλιάδες νήματα και τις οποίες υπηρετεί. Όλα αυτά έρχονται να επιβεβαιώσουν την επιστημονική διαπίστωση του Λένιν ότι «Οι Ενωμένες Πολιτείες της Ευρώπης στο έδαφος του καπιταλισμού, είτε θα είναι αντιδραστικές είτε δεν θα υπάρξουν».

Η Ε.Ε. είναι η ιμπεριαλιστική ένωση της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης, του δημοσιονομικού συμφώνου, της τραπεζικής ενοποίησης. Η σιδηρά πειθαρχία που επιβάλλουν αυτές οι συνθήκες στην τήρηση αυστηρών δημοσιονομικών αρχών, πολιτικής συνεχούς λιτότητας και συνεχών αντεργατικών τωμών εξασφαλίζουν **ότι η αντιδραστική αντεργατική επίθεση δεν αποτελεί κάποια πρόσκαιρη παρέκκλιση, αλλά σχέδιο μακράς πνοής για την αντιδραστική ανασυγκρότηση του καπιταλισμού**. Σχέδιο που δεν είναι διαπραγματεύσιμο από το κεφάλαιο, αφού εκφράζει μόνιμες και σταθερές ανάγκες του και μόνο ένα ισχυρό πολιτικό εργατικό κίνημα, που θα είναι η καρδιά ενός αντικαπιταλιστικού - αντιιμπεριαλιστικού πολιτικού μετώπου, μπορεί να το ανατρέψει.

Η ΕΕ είναι «δομικά» αντιδραστική και δεν μεταρρυθμίζεται σε φιλολαϊκή κατεύθυνση. Μόνο η ρήξη και η αποδέσμευση από αυτόν τον μηχανισμό μπορεί να ανοίξει τον δρόμο στον διεθνισμό των λαών, σε μια κοινωνία και μια οικονομία που θα είναι προσανατολισμένες στην εξυπηρέτηση των κοινωνικών και λαϊκών αναγκών, και θα ελέγχονται από τους παραγωγούς του πλούτου.

Εποχή επαναστάσεων κι αντεπαναστάσεων

14. Αυτές οι πολιτικές έχουν πυροδοτήσει **αντιδράσεις από τους εργάτες και τους φτωχούς** σε όλες σχεδόν τις ευρωπαϊκές χώρες. Η Ελλάδα με τις 30 γενικές απεργίες είναι η κορυφή του παγόβουνου και όχι η εξαίρεση μέσα στην «Ενωμένη Ευρώπη». Μαζικές κινητοποιήσεις έχουν ξεσπάσει στα πέντε χρόνια των μνημονίων σε όλες τις χώρες του ευρωπαϊκού νότου και όχι μόνο. Το πρώτο εξάμηνο του 2015 ήταν ένα από τα πιο «θερμά», από άποψη κινητοποιήσεων, στην ιστορία της Γερμανίας όπου, σύμφωνα με επίσημα στοιχεία, «χάθηκαν» 350 χιλιάδες ημέρες εργασίας από απεργίες (όταν όλο το 2010 είχαν χαθεί συνολικά 28 χιλιάδες ημέρες εργασίας). **Απεργίες και διαδηλώσεις ενάντια στη λιτότητα**, ενάντια στο ρατσισμό -με κλίμα μαζικής **αλληλεγγύης στους πρόσφυγες-**, ενάντια στους φασίστες και τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις.

Οι αντιστάσεις αυτές τροφοδοτούν μια -έστω αντιφατική- πολιτική ριζοσπαστικοποίηση που προς το παρόν βρίσκει έκφραση κυρίως στην ενίσχυση κομματιών της ρεφορμιστικής αριστεράς (Πορτογαλία, Ισπανία, Ιρλανδία κλπ). Ταυτόχρονα, αυ-

τές οι αντιστάσεις αποτελούν το έδαφος όπου μπορεί μια αντικαπιταλιστική λογική να γονιμοποιεί πολιτικά τους αγώνες, να τροφοδοτείται η ίδια από τη δυναμική του κινήματος, να έρχεται σε διαπάλη με αντιλήψεις και ιδέες είτε ανοιχτά συστημικές -που στοχεύουν στην ήττα των αντιστάσεων- είτε με άλλες, αριστερές λογικές που καθλώνουν το περιεχόμενο των αγώνων σε μια απλή αντιμνημονιακή, διαχειριστική απάντηση -που δεν μπορεί να αντιμετωπίσει την αστική επίθεση.

15. Βρισκόμαστε στο σημείο μιας **ιστορικής πολιτικής καμπής**. Για πρώτη φορά μετά από δεκαετίες, ζούμε και πάλι σε μια εποχή **εξεγέρσεων**. Η σημερινή παγκόσμια κρίση αναστατώνει και σφραγίζει όλες τις πλευρές της κοινωνικής και πολιτικής πάλης.

Αν μια πρώιμη μορφή των εξεγέρσεων ενάντια στην παρούσα κρίση ήταν η δική μας εξέγερση της νεολαίας το Δεκέμβρη του 2008, αυτό που ακολούθησε σε διεθνές επίπεδο ήταν μια εκρηκτική εικόνα από το μέλλον. Η Αραβική Άνοιξη, οι πλατείες και τα κινήματα των αγανακτισμένων της Νότιας Ευρώπης, τα κινήματα Occupy σε χώρες της καρδιάς του καπιταλισμού, κατεχοχήν τις ΗΠΑ και την Αγγλία, το πάρκο Γκεζί και οι διαρκείς κινητοποιήσεις στην Τουρκία, οι διαδηλώσεις στη Βραζιλία και τα φοιτητικά κινήματα στη Χιλή, οι κινητοποιήσεις σε μεγάλο κομμάτι της Λατινικής Αμερικής, τα κινήματα και εγχειρήματα εργατικού ελέγχου στα Βαλκάνια, οι εξεγέρσεις των μεταναστών, οι απεργίες, οι καταλήψεις εργατικών χώρων και εργοστασίων σε παγκόσμιο επίπεδο, συνιστούν ένα νέο σκηνικό. Στον πυρήνα του βρίσκεται η σύγχρονη εργατική τάξη και οι σύμμαχοί της.

Παρά τις αντιφάσεις τους, τα κινήματα αυτά αποτελούν σημαντικό δείκτη για τη δυναμική και την επανεφόρμηση των πιο ρηξιακών-χειραφετητικών τάσεων της εργατικής και λαϊκής πάλης. Σε κεντρικό πολιτικό επίπεδο, αυτή η πολιτική κινητοποίηση αντιστοιχεί και στη σημαντική κρίση πολιτικής εκπροσώπησης σε ολόκληρη την Ευρώπη, ανεξάρτητα από το αν βρίσκει «πολιτική διέξοδο» προς τα αριστερά.

Η **σύγχρονη εργατική τάξη είναι στην προμετωπίδα αυτού του αγώνα**, ο οποίος είναι κατεχοχήν **πολυδιάστατος** και περιλαμβάνει αιτήματα για αξιοβίωτη ζωή και μείωση της εκμετάλλευσης, δημοκρατία, εθνική αυτοδιάθεση, ειρήνη και ελευθερία, αυτοκαθορισμό, σεβασμό των ατομικών, πολιτικών και κοινωνικών δικαιωμάτων, επανοικειοποίηση του δημόσιου χώρου και της δημόσιας σφαίρας.

16. Από την άλλη πλευρά ο παλιός κόσμος πεθαίνει αλλά ο νέος παλεύει ακόμα να γεννηθεί. Είναι η εποχή των μεγάλων ελπίδων, αλλά και η εποχή των πάσης φύσης τεράτων. Οι κίνδυνοι ανάδυσης **αντιδραστικών εξελίξεων πολλών μορφών κάθε άλλο παρά έχουν εκλείψει**. Ο κοινωνικός κανιβαλισμός, ο ατομικός δρόμος, η βία και ο κυνι-

σμός, η αντιδραστική παράδοση, οι χαμηλές προσδοκίες και λογικές του «ας σώσουμε οτιδήποτε κι αν σώζεται», αλλά ακόμα και ο ρατσισμός, η ξενοφοβία, η φασιστική απειλή – από τα πιο μαύρα, αντιδραστικά συστημικά σχέδια (λ.χ. άνοδος της Λεπέν στην Γαλλία και της ακροδεξιάς στον ευρωπαϊκό βορρά), μέχρι και τις αντιδραστικές αντεπαναστατικές δυνάμεις του ISIS–, αναβιώνουν.

Το κυριότερο στοιχείο ωστόσο της σημερινής καμπής, είναι ότι περικλείει εκρηκτικές αντιφάσεις και δυναμική εξέλιξης και οι αντιφάσεις αυτές είναι σύμμαχος της επαναστατικής αριστεράς.

17. Σήμερα το δίλημμα «σοσιαλισμός ή βαρβαρότητα» αναδύεται με όλη τη δύναμη και την δραματική του επικαιρότητα. Απέναντι σε έναν καπιταλισμό που σαπίζει, που για να ξεπεράσει την κρίση του παρασέρνει στη φτώχεια, την ανεργία, τον πόλεμο και την προσφυγιά εκατομμύρια ανθρώπους, σε μια εποχή που οι συνειδήσεις ριζοσπαστικοποιούνται γρήγορα αλλά εξίσου γρήγορα μπορούν να αναδιπλώνονται κάτω από την πίεση των συσχετισμών, σε μια περίοδο που αντιμετωπίζουμε απότομες μεταβολές και απρόβλεπτες καταστάσεις μακριά από κάθε γραμμική αντίληψη, σήμερα που η κατάσταση κάθε άλλο παρά έχει σταθεροποιηθεί, η δική μας απάντηση οφείλει να είναι η **ανασυγκρότηση της ενότητας και της αλληλεγγύης της εργατικής τάξης και των λαϊκών τάξεων, ο αντικαπιταλιστικός αγώνας, η επαναθεμελίωση του προτάγματος της κοινωνικής χειραφέτησης, της απελευθέρωσης της κοινωνίας από τα δεσμά της εκμετάλλευσης, του σοσιαλισμού και του κομμουνισμού του 21ου αιώνα.**

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Β. Η ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ. Ο ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ, ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΣΥΣΧΕΤΙΣΜΟΣ ΔΥΝΑΜΕΩΝ

α. Η ΚΡΙΣΗ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΚΑΙ Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΛΑΙΚΩΝ ΤΑΞΕΩΝ

18. Η κοινωνική κατάσταση της εργατικής τάξης και των λαϊκών στρωμάτων τα τελευταία χρόνια έχει χειροτερεύσει δραματικά.

Η ανεργία πάνω από 1,5 εκ. εργαζόμενων έχει γίνει μόνιμη. Το ίδιο και οι ελαστικές εργασιακές σχέσεις, που αγγίζουν το 50% των νέων θέσεων εργασίας. Τα ποσοστά της ανεργίας και των εργασιακών σχέσεων γαλέρας σαρώνουν, ιδιαίτερα στην νέα βάρδια της εργατικής τάξης, που θεωρεί την εργασιακή σταθερότητα και την ασφάλιση άπιαστο όνειρο. Οι μισθοί έχουν πέσει από 25-40% μέσα σε 5 χρόνια, το ίδιο και οι συντάξεις. Πάνω από 400.000 νέοι -κυρίως υψηλής μόρφωσης και ειδικευσης- έχουν μεταναστεύσει.

Η επίθεση όμως και η εφαρμογή μνημονιακών πολιτικών δεν έχουν αφήσει ανεπηρέαστη την κατάσταση της εργατικής τάξης και του κινήματος της. Κρίσιμα τμήματα της εργατικής τάξης που αποτελούσαν «κορμό» του συνδικαλιστικού κινήματος (οικοδομή, ναυπηγεία, μέταλλο κ.ά.) έχουν συρρικνωθεί σε μεγάλο βαθμό ενώ τα νέα τμήματα χαρακτηρίζονται από ριζικά διαφορετικές εργασιακές σχέσεις, είναι σε μεγάλο βαθμό ανοργάνωτα και χωρίς συνδικαλιστική παράδοση και πείρα.

Η κατάσταση δεν είναι καλύτερη για τα «μη προλεταριακά» -

μικροαστικά στρώματα. Στον αγροτοδιατροφικό τομέα η κυβερνητική πολιτική έχει στόχο την πλήρη εξάλειψη των εργατοαγροτών, το χτύπημα της μικρομεσαίας αγροτιάς, που είτε συντρίβεται είτε μετατρέπεται σε σύγχρονους σκλάβους των τραπεζιτών μέσα από το σύνολο των μνημονιακών μέτρων (υπερδανεισμός, υποθήκευση της γης στην Τράπεζα Πειραιώς, συμβολαιακή γεωργία κλπ). Παράλληλα προχωράει η ταξική διαφοροποίηση στο χωριό με τη δημιουργία και την ανάπτυξη ενός στρώματος νεοτσιφλικάδων, επιχειρηματιών, εμπόρων που -σε διασύνδεση με τις βιομηχανίες του αγροτοδιατροφικού τομέα- κυριαρχούν στον χώρο. **Η τραγική κατάσταση των εργατών γης συνεχίζεται.** Μετανάστες οι περισσότεροι και ανασφάλιστοι, με ελάχιστα ή ανύπαρκτα δικαιώματα και με τον ρατσισμό παρόντα, είναι τα πρώτα θύματα της **καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης στην ύπαιθρο.**

Στο πλαίσιο των αντιδραστικών αναδιարθρωσεων που επιβάλλει το κεφάλαιο προωθείται και η «απελευθέρωση των αγορών» **δηλαδή η εκτόπιση των παλιών μικροαστικών και ελευθεροεπαγγελματικών στρωμάτων (μηχανικοί, δικηγόροι, φαρμακοποιοί), που συντρίβονται ποικιλοτρόπως** (ανεργία, εξοντωτικές ασφαλιστικές εισφορές, απελευθέρωση αμοιβών κ.ο.κ.). Τα στρώματα αυτά κυρίως τίθενται εκτός αγοράς εργασίας, ενώ μικρότερο μέρος τους προλεταριοποιείται, παράλληλα με το ξεχώρισμα μιας μικρής μερίδας ανώτερων μεσαίων στρωμάτων που θα αναβαθμιστούν, με βαθύτερη σύνδεση και εξάρτηση από το μεγάλο κεφάλαιο.

19. Η αστική τάξη δεν έχει άλλο δρόμο από την ολομέτωπη επίθεση στον κόσμο της εργασίας. Παρά το γεγονός ότι η θέση του ελληνικού καπιταλισμού στον διεθνή καταμερισμό **έχει υποβαθμιστεί** (χτύπημα της βαλκανικής εξαπλώσης, έλεγχος των τραπεζών και βασικών επιχειρηματικών κλάδων μέσα από την ανακεφαλαιοποίηση και την αναδιάρθρωση των κόκκινων δανείων και τις ιδιωτικοποιήσεις από το πολυεθνικό κεφάλαιο), η ελληνική αστική τάξη είναι υπέρμαχος της μνημονιακής επίθεσης και της ευρωπαϊκής προοπτικής όχι μόνο για λόγους οικονομικούς (βάθεμα της εκμετάλλευσης) αλλά **και για πολιτικούς λόγους.** Μέσα από αυτήν **στερεώνει στρατηγικά την εξουσία της** στο εσωτερικό της χώρας, εντάσσεται και διεκδικεί ρόλο στο εξωτερικό. **Ενοποιείται πολιτικά μέσα από το αστικό κράτος και την ΕΕ** και στηρίζει αυτή την πολιτική μέχρι τέλους.

Στην επίθεση αυτή, η αστική τάξη **συμμετέχει στο σύνολό της.** **Δεν υπάρχει** αυτή την στιγμή μερίδα της αστικής τάξης, η οποία να έχει διαφορετική στρατηγική από την ευρωπαϊκή προοπτική και την ολοκληρωτική επίθεση. Γι' αυτό και **αποτελεί αυταπάτη** η ύπαρξη «εναλλακτικής λύσης», κενύσιανού ή άλλου τύπου, σε συμμαχία με την αστική τάξη ή μερίδες της. Η στάση της στο δημοψήφισμα της 5^{ης} του Ιούλη ήταν μια ξεκάθαρη επιβεβαίωση αυτής της θέσης. Κάθε άλλη εκτίμηση οδηγεί σε λαθεμένα και ουτοπικά συμπεράσματα.

20. Οι παραπάνω εξελίξεις οριοθετούν καθαρά τα **δύο στρατόπεδα στην ελληνική κοινωνία. Από την μια η εργατική τάξη (εργαζόμενη και άνεργη), η μεγάλη πλειοψηφία της νεολαίας, η πλειοψηφία των νέων επιστημόνων, η φτώχη και μεσαία αγροτιά, τα αυτοαπασχολούμενα και τα κατώτερα στρώματα ελευθέρων επαγγελματιών** είναι το μπλοκ των δυνάμεων που συνθλίβονται από την καπιταλιστική επίθεση και την αντιδραστική αναδιάρθρωση και έχουν αντικειμενικό συμφέρον από την ανατροπή της.

Από την άλλη, οι δυνάμεις του κεφαλαίου (εφοπλιστές, τραπεζίτες, βιομήχανοι), και οι σύμμαχοί τους (ανώτερα μεσαία στρώματα και ανώτερη κρατική γραφειοκρατία), σε πλήρη συμμαχία με τον ιμπεριαλισμό αποτελούν το κοινωνικό ταξικό μπλοκ της επίθεσης.

21. Η παγκόσμια δομική κρίση του καπιταλισμού αποτελεί το πλαίσιο μέσα στο οποίο **εξελίσσεται και η κρίση του ελληνικού καπιταλισμού.** Κόντρα στις θεωρίες ότι η ελληνική κρίση αποτελεί μια «ιδιαιτερότητα», ότι οφείλεται στην «χαμηλή ανταγωνιστικότητα της οικονομίας εξαιτίας του κρατικού παρεμβατισμού», την έλλειψη «μεταρρυθμίσεων», τους «τεμπέληδες του νότου» κλπ, η πραγματικότητα αποδεικνύει ότι

η κρίση του ελληνικού καπιταλισμού έχει μονιμότερα χαρακτηριστικά **και είναι αποτέλεσμα της κερδοσκοπικής δράσης των καπιταλιστών και της κρατικής πολιτικής εξυπηρέτησης των συμφερόντων τους.**

Οι πρώτες συνέπειες της ένταξης της Ελλάδας στην ΕΕ άρχισαν να εμφανίζονται στην Ελλάδα ήδη από τη δεκαετία του '80. Αντί για την είσοδο στη γη της επαγγελίας, όπως υποστήριζαν οι πολιτικοί εκπρόσωποι του κεφαλαίου, άνοιξε μια περίοδος οικονομικής και κοινωνικής καταστροφής που καλούνταν να πληρώσουν πρώτα και κύρια οι εργαζόμενοι και τα πλατιά λαϊκά στρώματα. Η συρρίκνωση της μικρομεσαίας αγροτιάς, προωθήθηκε ταχύτατα μέσα από την ΚΑΠ (επιδοτήσεις στην αστική τάξη του αγροτοδιατροφικού τομέα, κατά στρέμμα και όχι κατά προϊόν, ποσοτώσεις για τα προϊόντα του Νότου κ.ά.). Ολόκληροι παραδοσιακοί βιομηχανικοί κλάδοι συρρικνώθηκαν απελπιστικά ή διαλύθηκαν (κλωστοϋφαντουργία, ναυπηγεία, μέταλλο κ.ά.). Σύμφωνα με τα επίσημα στοιχεία, από το μερίδιο 34% που είχε η βιομηχανία στην ελληνική οικονομία πριν από την ένταξη στην ΕΕ, σήμερα έχει πέσει στο 10%.

Η πρώτη μεγάλη εκτίναξη του χρέους έγινε εκείνη την περίοδο, όταν το δημόσιο διέσωσε τις τράπεζες και φορτώθηκε τα χρέη των βιομήχανων και των εφοπλιστών οι οποίοι, έχοντας μετατρέψει τα περιφέρμα «θαλασσοδάνεια» που είχαν πάρει για να ανοιχτούν στις αγορές της Μέσης Ανατολής σε καταθέσεις στην Ελβετία, άφηναν πίσω τους «προβληματικές» επιχειρήσεις. Τα επόμενα χρόνια οι φοροαπαλλαγές στους πλούσιους, οι τεράστιες στρατιωτικές δαπάνες, η διαρκής αύξηση των τόκων, συνέβαλαν στην αύξηση του δημόσιου χρέους. Την περίοδο 2000-2007 διπλασιάστηκε το ιδιωτικό χρέος στην Ελλάδα, όταν οι έλληνες τραπεζίτες μπορούσαν να δανείζονται φθηνά από την ΕΚΤ και στη συνέχεια να δανείζουν τους επιχειρηματίες φίλους τους για να προχωρούν σε «επενδύσεις» σε ακίνητα στο Λονδίνο, σε κερδοσκοπικά hedge funds στο εξωτερικό, σε εξαγορές τραπεζών στα Βαλκάνια ή την Τουρκία.

Με το ξέσπασμα της κρίσης το 2008, το κράτος δανείστηκε για να διασώσει για άλλη μια φορά τις τράπεζες μετατρέποντας το ιδιωτικό χρέος σε δημόσιο, ένα δημόσιο χρέος που είχε ήδη φτάσει στο 100% του ΑΕΠ. Έτσι από το 25% του ΑΕΠ το 1982 όταν μπαίναμε στην ΕΕ το χρέος σήμερα – μετά και τα τρία εξοντωτικά για το λαό Μνημόνια- έχει εκτιναχθεί κοντά στο 200% του ΑΕΠ!

Τα χρόνια που πέρασαν επιβεβαιώθηκε ότι η βασική χρήση του «δημόσιου χρέους» δεν είναι παρά η λειτουργία του ως μοχλός πίεσης για τη συνεχή επιβολή αντιδραστικών αναδιարθρωσεων για την αντιμετώπιση της κρίσης από αστική σκοπιά. Σε δεύτερη μοίρα έρχεται και για τους ίδιους τους δανειστές η αποπληρωμή του, η οποία είναι αδύνατη. Επιδιώκουν να είναι μια μόνιμη θηλιά στο λαιμό της εργατικής τάξης και του λαού για τη συνεχή επιβολή μέτρων σε βάρος τους.

22. Αγνοώντας και συγκαλύπτοντας τα πραγματικά προβλήματα του λαού σήμερα η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ προσπαθεί να δικαιολογήσει τα καταστροφικά μέτρα που λαμβάνει, προβάλλοντας την δικαιολογία ότι πρόκειται για έναν «επώδυνο» αλλά «αναγκαίο» συμβιβασμό, οι συνέπειες του οποίου θα βελτιώνονται από «ισοδύναμα μέτρα ανακούφισης» για τον κόσμο, με την διαρκή υπόσχεση ότι ανοίγει ο δρόμος για την «απομείωση» του χρέους και τη διάσωση του τραπεζικού συστήματος. Με αυτή την επιχειρηματολογία ο ΣΥΡΙΖΑ ρίχνει νερό στον μύλο του «μονόδρομου» τον οποίο η αστική τάξη χρόνια τώρα προσπαθεί να επιβάλλει στους εργαζόμενους.

Σε κάθε περίπτωση, όμως, **το πρόγραμμα του τρίτου μνημονίου είναι καταδικασμένο σε οικτρή αποτυχία** (σε σχέση με τους στόχους που το ίδιο θέτει), όπως και τα προηγούμενα, πράγμα που θα έχει καταλυτικές επιπτώσεις σε όλο το πολιτικό σύστημα.

Οι πιθανότητες να αποπληρωθεί το χρέος που έχει δημιουργηθεί, ή έστω να μειωθεί σε επίπεδα που θα είναι διαχειρίσιμα, είναι μηδαμινές. Επιπλέον, καταρρέουν ανοιχτά οι αυτα-

πάτες που καλλιεργούσε ο ΣΥΡΙΖΑ ότι η λύση βρίσκεται στη μεγαλύτερη ενοποίηση των θεσμών της ευρωζώνης για να γίνει το δημόσιο χρέος όλων των χωρών-μελών «ευρωπαϊκό» (λ.χ. με την έκδοση ευρωμόλογων), για να ενισχυθεί η τραπεζική ενοποίηση (με την εποπτεία όλων των ευρωπαϊκών τραπεζών από την ΕΚΤ), για να προχωρήσουν κοινά ευρωπαϊκά επενδυτικά προγράμματα από τις Βρυξέλλες. Είναι αυταπάτη ότι μια νέα «αναδιάρθρωση» του χρέους, που μπορεί να συμφωνηθεί από την κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ με τους δανειστές, θα είναι πιο συμφέρουσα από την καταστροφή που προκάλεσαν οι «επιμηκύνσεις» του ΓΑΠ και το PSI Παπαδήμου-Βενιζέλου.

Ανεδαφικοί είναι και οι κυβερνητικοί ισχυρισμοί για «εκτίναξη» και «ανάπτυξη» μετά την ανακεφαλαιοποίηση των τραπεζών. Μεταξύ 2008 και 2015 οι ελληνικές τράπεζες έχουν χάσει καταθέσεις 118 δισεκατομμυρίων ευρώ, ενώ οι μετοχές των τεσσάρων «συστημικών» τραπεζών από το 2010 έχουν χάσει μέχρι 99% της χρηματιστηριακής αξίας τους! Η ύφεση, η φυγή κεφαλαίων, η εκροή καταθέσεων, η διόγκωση των «κόκκινων δανείων» είναι στοιχεία ενός φαύλου κύκλου που έχει στο κέντρο του **το ρόλο του τραπεζικού συστήματος στην κρίση του ελληνικού καπιταλισμού.** Η «ανακεφαλαιοποίηση» των τραπεζών οδήγησε ήδη στον έλεγχο του ελληνικού τραπεζικού συστήματος από τα αρπακτικά, παλιά και νέα, ντόπια και διεθνή. Το κόστος αυτής της διαδικασίας θα το πληρώσουν οι εργαζόμενοι συνολικά: οι εργαζόμενοι στις τράπεζες με απολύσεις και συμπίεση του εργασιακού κόστους για να ανακάμψει η κερδοφορία, οι κάτοχοι των «κόκκινων» δανείων που θα χάσουν τα σπίτια τους, η νεολαία και οι εργαζόμενοι με τη νέα αύξηση της ανεργίας μέσα από την βίαιη αναδιάρθρωση και τα κλεισίματα επιχειρήσεων που έρχονται, οι μικρομεσαίοι με τα «κόκκινα επιχειρηματικά δάνεια» που κινδυνεύουν να πέσουν στα νύχια των distress funds. Και βέβαια θα το πληρώσουν όλοι οι εργαζόμενοι και οι συνταξιούχοι μέσα από τα τοκοχρεολύσια για το χρέος που φορτώνεται το δημόσιο για τη διάσωση των τραπεζών.

Συμπερασματικά, η πραγματικότητα πίσω από την κυβερνητική πολιτική διαγράφεται εφιαλτική. Ο «συμβιβασμός» του ΣΥΡΙΖΑ, όχι μόνο δεν επιδέχεται βελτιώσεις, αλλά κλειδώνει μια προοπτική που μεταφράζεται σε ανάγκη συνεχούς λήψης μέτρων, βαθέματος των ιδιωτικοποιήσεων και διαρκείς πιέσεις για χάρη της κερδοφορίας των τραπεζών, των καπιταλιστών και της εξυπηρέτησης του χρέους.

Β. Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ ΚΑΙ Ο ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΚΑΙ ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΟΣ ΣΥΧΕΤΙΣΜΟΣ ΔΥΝΑΜΕΩΝ

23. Το κίνημα έδωσε τεράστιες μάχες το προηγούμενο διάστημα. Με την δράση του καθυστέρησε την επίθεση -είναι χαρακτηριστικό ότι η νέα κυβέρνηση επιχειρεί να περάσει μέτρα που η εφαρμογή τους προγραμματιζόταν για το 2012. Έπαιξε καθοριστικό ρόλο στην κρίση πολιτικής εκπροσώπησης, που οδήγησε στη συνεχή αλλαγή ή και ανατροπή μνημονιακών κυβερνήσεων τα προηγούμενα χρόνια και στην ανάδειξη του ΣΥΡΙΖΑ (με όλο το φορτίο και την ελπίδα για μια άλλη πολιτική που εξέφραζαν οι ψηφοφόροι του) τον Γενάρη του 2015, έπαιξε καθοριστικό ρόλο στο σαρωτικό ΟΧΙ του Δημοψηφίσματος.

Οι εξελίξεις σφραγίστηκαν από τις μεγάλες πανεργατικές απεργίες και τις πλατείες το 2010-2012 αλλά και στη συνέχεια από τις απεργίες διαρκείας σε κλάδους, τις καταλήψεις σε χώρους δουλειάς, τους συντονισμούς από τα κάτω, τους δεκάδες μικρούς και μεγάλους αγώνες, σε δημόσιο και ιδιωτικό τομέα. Κορυφώσεις αυτών των αγώνων είδαμε στην ΕΡΤ, στις καθαρίστριες, στους διοικητικούς υπαλλήλους των πανεπιστημίων. Ακολούθησε η έκρηξη του αντιφασιστικού και αντιρατσιστικού κινήματος που έπαιξε καθοριστικό ρόλο για την αποδυνάμωση της συμμορίας της Χρυσής Αυγής.

Από το 2012 και μετά το κίνημα βίωσε μια καμπή. Οι αγώνες δεν σταμάτησαν και σε πολλές περιπτώσεις ήταν σημαντικοί. Ωστόσο, η εκρηκτικότητα και ο συντονισμός των αγώ-

νων δεν έφτασε στο επίπεδο των γενικών απεργιών, των λαϊκών συνελεύσεων, των πλατειών και των καταλήψεων δημοσίων κτιρίων την περίοδο 2010-2012.

Στην αποδυνάμωση αυτή έπαιξε σημαντικό ρόλο η καλλιέργεια της αναμονής της κοινοβουλευτικής λύσης από το ΣΥΡΙΖΑ, κάτι που συνεχίστηκε τους πρώτους μήνες μετά τις εκλογές του Γενάρη του 2015, σε πείσμα των απόψεων που προφήτευαν μια αυτόματη αντικειμενική όξυνση των αγώνων με την εκλογή μιας αριστερής κυβέρνησης. Υπάρχουν πολιτικές ευθύνες για τη σχετική υποχώρηση του κινήματος, που δεν μπορούν να αποδοθούν μόνο στις μεγάλες δυσκολίες, που πράγματι παρουσιάζει η σημερινή κατάσταση του κόσμου της δουλειάς: ανεργία, εργοδοτική τρομοκρατία, ανυπαρξία σταθερών μορφών οργάνωσης των ανέργων, κυριαρχία του κυβερνητικού-εργοδοτικού συνδικαλισμού παρά την ολοκληρωτική του αναξιοπιστία.

Οι εξαιρετικοί αγώνες των πέντε τελευταίων χρόνων γκρέμισαν διαδοχικά τέσσερις κυβερνήσεις και ανέβασαν την αυτοπεποίθηση και τις προσδοκίες της εργατικής τάξης. **Ταυτόχρονα όμως ανέδειξαν και τα όριά του εργατικού κινήματος, σε σχέση με τις ανάγκες της περιόδου, δηλαδή το βάθος και τον ιστορικό χαρακτήρα της επίθεσης.** Πολιτικά όρια (αδυναμία να προσεγγίσει και κυρίως να στηρίξει και να παλέψει για έναν άλλο δρόμο σε ρήξη με κεφάλαιο-ΕΕ-ΔΝΤ), στην ταξική συγκρότηση (πολύ χαμηλή συνδικαλιστική πυκνότητα στον ιδιωτικό τομέα, αδυναμία οργάνωσης των ανέργων κλπ.) και οργανωτικά όρια (κυριαρχία του γραφειοκρατικού εργοδοτικού συνδικαλισμού, αδύνατη δημοκρατική συγκρότηση, διασύνδεση με τους μηχανισμούς του κράτους και της ΕΕ κ.ά.).

Στα όρια αυτά θα πρέπει να εγγραφεί το σχετικά μικρό βάρος της πρωτοπορίας, της αντικαπιταλιστικής αριστεράς και των δυνάμεων της ΑΝΤΑΡΣΥΑ ειδικότερα, μέσα στο εργατικό κίνημα και, ως εκ τούτου, η αδυναμία της μέχρι τώρα να παραγκωνίσει τις ηγεσίες του ρεφορμισμού.

Αυτά τα όρια, όμως, δεν έχουν εξαντλήσει τη δυναμική του κινήματος. Το κίνημα για το ΟΧΙ έφερε εκ νέου τους εργαζόμενους στο προσκήνιο. Παρά την οδυνηρή επιβολή του μνημονίου το καλοκαίρι, νέοι αγώνες εμφανίστηκαν μετά τις εκλογές του Σεπτεμβρίου. **Οι δύο πανεργατικές απεργίες επιβεβαιώνουν ότι η εργατική τάξη δεν είναι «ιδιοκτησία» κανενός.** Όσοι βιάστηκαν να ξαναγυρίσουν σε θεωρίες για την «αδυναμία» του κινήματος να παλέψει, για ιστορική ήττα ή για σταθεροποίηση του συστήματος, διαψεύδονται. **Για να μπορέσει όμως το κίνημα να πολλαπλασιάσει τη δυναμική του και να ξεπεράσει τα όρια, θα πρέπει η αμηχανία της εκλογικής αναμονής, η λογική της ανάθεσης σε μια αριστερή κυβέρνηση και η απογοήτευση να ξεπεραστούν οριστικά από μια νέα κατεύθυνση ταξικής ανασυγκρότησης του εργατικού κινήματος.**

Το συνολικό αποτέλεσμα είναι ότι το κίνημα **από την μια έφτασε σε πολύ υψηλά επίπεδα σύγκρουσης με την κυρίαρχη πολιτική.** Συνέβαλε να απονομιμοποιηθεί η μνημονιακή επίθεση, να καθυστερήσει την επίθεση, να πέσουν τέσσερις έως τώρα κυβερνήσεις, να υπάρξουν στοιχεία «κρίσης ηγεμονίας του αντίπαλου». **Από την άλλη δεν έφτασε στο επίπεδο να ανατρέψει το σύνολο της επίθεσης,** να δημιουργήσει σε έκταση τα όργανα του, **να επιβάλλει την δική του λύση** σε κόντρα με τον ταξικό αντίπαλο και τις ρεφορμιστικές χειριστικές αυταπάτες.

24. Το διάστημα αυτό πολιτικές και ιδεολογικές αντιλήψεις της άρχουσας τάξης **δέχτηκαν σοβαρά πλήγματα στη λαϊκή συνείδηση.** Η εργαζόμενη πλειοψηφία κατανοεί ότι τα μνημόνια δεν αποτελούν παρά ένα όπλο στα χέρια του κεφαλαίου για τα πέρασμα της πολιτικής του. **Το ευρώ και η ΕΕ αμφισβητούνται από σημαντικά τμήματα του λαού** και στην περίοδο του δημοψηφίσματος φάνηκε ότι είναι δυνατόν αν ο λαός δει ότι διαμορφώνεται η δυνατότητα άλλης πολιτικής πρότασης να αφηγήσει τους εκβιασμούς.

Από την άλλη πλευρά στην **λαϊκή συνείδηση βαραίνουν κα-**

ταλυτικά οι δυσκολίες της μάχης, ο αρνητικός διεθνής συσχετισμός και η ιμπεριαλιστική κυριαρχία, η έλλειψη οποιουδήποτε άλλου παραδείγματος τουλάχιστον στην Ευρώπη, η διάψευση της λαϊκής προσδοκίας για άλλη πολιτική από την ανάδειξη του ΣΥΡΙΖΑ στην κυβέρνηση.

25. Συνολικά το ανοιχτό πέρασμα του ΣΥΡΙΖΑ στο αστικό μνημονιακό στρατόπεδο και οι δυσκολίες στην κατάσταση της εργατικής τάξης και του κινήματος αντικειμενικά δημιουργούν έναν **αρνητικό πολιτικό και κοινοβουλευτικό συσχετισμό δύναμης.**

Όμως παρά όλα τα παραπάνω στοιχεία, που συγκροτούν την κοινωνική και την πολιτική κατάσταση, και παρά την ομόθυμη προπαγάνδα των δυνάμεων του συστήματος, **η πολιτική κρίση του συστήματος δεν έχει λυθεί.**

Πρώτον γιατί ο λαϊκός εργατικός κόσμος που ψήφισε ΣΥΡΙΖΑ, στην μεγάλη του πλειοψηφία δεν αποδέχεται την πολιτική των μνημονίων και ένα σημαντικό μέρος την αμφισβητεί από αριστερά. **Δεύτερον** γιατί τα **παραδοσιακά και νεότερα αστικά κόμματα βρίσκονται σε κατάσταση κρίσης και εσωστρέφειας.** Τρίτο γιατί η ίδια η πολιτική των μνημονίων, η ένταση των ανταγωνισμών και των πολέμων στην περιοχή, καθώς και τα νέα επεισόδια της καπιταλιστικής κρίσης **δεν επιτρέπουν σταθεροποίηση του συστήματος.** Τέταρτον, γιατί υπάρχει ένα σημαντικό κομμάτι των εργαζόμενων και του λαού (πάνω από 10%) που τοποθετείται στα «αριστερά του ΣΥΡΙΖΑ», με ακόμα πιο σημαντικές επιρροές στο εργατικό και λαϊκό κίνημα, και **κάτω από ορισμένες προϋποθέσεις,** μπορεί να γίνει μαγιά για την αντεπίθεση. **Πέμπτο,** γιατί η συνειδητή αποχή, αλλά και από άλλη σκοπιά η ψήφος σε μορφώματα όπως η Ένωση Κεντρώων, είναι εκφράσεις της έντονης απονομιμοποίησης του πολιτικού σκηνικού και του αστικού πολιτικού προσωπικού.

Όπως και οι προηγούμενες, έτσι και αυτή η κυβέρνηση ρίχνει όλες της τις δυνάμεις στο να πείσει ότι δεν υπάρχει «εναλλακτική λύση». Είμαστε μπροστά σε μια πρωτοφανή συστράτευση του πολιτικού συστήματος πράγμα που μπορεί να **βαθύνει ακόμα περισσότερο το ρήγμα ανάμεσα στο πολιτικό σύστημα και τον λαό.** Αντικειμενικά το **ζήτημα του «άλλου δρόμου» μπαίνει στην ημερήσια διάταξη.** Αποτελεί το **κεντρικό ζητούμενο της επόμενης περιόδου.**

Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΚΑΙ ΤΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΣΥΣΤΗΜΑ

26. Τα χρόνια αυτά υπήρξαν συγκλονιστικές αλλαγές στο πολιτικό σύστημα. Μεγάλα κόμματα όπως η ΝΔ και το ΠΑΣΟΚ, με τα οποία η κυρίαρχη τάξη κυβερνούσε για δεκαετίες γνωρίζουν μια πρωτόγνωρη διαλυτική κρίση. Ταυτόχρονα, ένας **νέος συσχετισμός διαμορφώθηκε μέσα την αριστερά με την ανάδειξη του ΣΥΡΙΖΑ σε ηγεμονική δύναμη** και εν συνεχεία με το ανοιχτό πέρασμά του στο μνημονιακό στρατόπεδο και την μετατροπή του σε δύναμη κρούσης του συστήματος για τη μνημονιακή επίθεση στην εργατική τάξη και τον λαό.

Ο ΣΥΡΙΖΑ οδηγήθηκε στη μνημονιακή πολιτική όχι γιατί «δεν γινόταν αλλιώς», ή από «λάθη της ηγεσίας του» αλλά γιατί η **πολιτική και η στρατηγική του αναπόφευκτα οδηγούσαν σε αυτή την κατάληξη.** Αυτό που κατέρρευσε στην περίπτωση αυτή δεν ήταν η «αριστερά», αλλά η συγκεκριμένη διαχειριστική πολιτική του ΣΥΡΙΖΑ, δηλαδή:

- η λογική της **διαπραγμάτευσης εντός των πλαισίων του ευρώ και της ΕΕ,** της αυταπάτης δηλαδή ότι υπάρχει δυνατότητα πιο φιλολαϊκής διαχείρισης εντός των ορίων που τίθενται από τους θεσμούς αυτούς.
- η λογική ότι μπορεί να ανοίξει άλλος δρόμος σε συμμαχία με την ελληνική **αστική τάξη** ή τμήματά της **στο πλαίσιο του καπιταλιστικού μονόδρομου και των νόμων του.**
- τα όρια της λογικής του κυβερνητισμού, δηλαδή της λογικής ότι μέσα από μια κυβέρνηση με **λογική συνέχειας και διαχείρισης του κράτους,** συμμαχίας με τα εγχώρια και ξένα κέντρα εξουσίας και του ιμπεριαλισμού μπορεί να υπάρξει βελτίωση της θέσης των εργαζομένων.
- η λογική ότι η **ενοποίηση-συνύπαρξη τμημάτων της σο-**

σιαλδημοκρατίας με τμήματα της ριζοσπαστικής αριστεράς, κάτω από την ηγεμονία μιας λογικής σοσιαλδημοκρατικής-κεϋνσιανής διαχείρισης, θα μπορούσε να φέρει έστω μια ανακούφιση των εργαζομένων.

• Τέλος, κατέρρευσε η γραμμή (η οποία εν πολλοίς κυριάρχησε στην αριστερά τα τελευταία 15 χρόνια), ότι η γραμμή της ενότητας πάνω σε ένα **μίνιμουμ πολιτικό πλαίσιο** -που δεν εμπεριέχει τις απαραίτητες ρήξεις μιας ανατρεπτικής, αντισυστημικής πολιτικής- μπορεί να επιβάλει την αλλαγή των πολιτικών συσχετισμών και να κλυδωνίσει την κυριαρχία του κεφαλαίου.

27. Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ είναι βαθιά ταξική και εχθρική απέναντι στον λαό. Αποτελεί τον κύριο πόλο προώθησης της επίθεσης για την επιβολή των μνημονίων. Επιχειρεί να εμφανίζεται σαν ισχυρή και κυρίαρχη, στηριγμένη στην αμέριστη στήριξη της αστικής τάξης, των καναλαρχών, του φθαρμένου πολιτικού συστήματος και του ιμπεριαλισμού.

α) Η πολιτική της είναι **πολιτική κλιμάκωσης της μνημονιακής επίθεσης** και των καπιταλιστικών «μεταρρυθμίσεων» - αναδιαρθρώσεων σε όλους τους τομείς. Γενίκευση των ελαστικών εργασιακών σχέσεων, της βάρβαρης λιτότητας, του προκλητικού ξεπουλήματος της δημόσιας περιουσίας, της βαριάς φοροληασίας του λαού, της πλήρους κατάργησης του κοινωνικού χαρακτήρα της κοινωνικής ασφάλισης, της απελευθέρωσης των αγορών, με το άνοιγμα του δρόμου στο μεγάλο κεφάλαιο και τις πολυεθνικές για «εκκαθάριση» της αγοράς από τα εκτεταμένα στην Ελλάδα μικρομεσαία στρώματα.

Η ανάδειξη του ΣΥΡΙΖΑ σε κέντρο της μνημονιακής επίθεσης, **η προώθηση συνολικά της αστικής στρατηγικής** δεν σημαίνει ότι η κυβέρνηση δεν μπορεί να συγκρουστεί με ορισμένους επιχειρηματίες και «παλιά τζάκια». Ίσα-ίσα, η στήριξη αυτής της πολιτικής προϋποθέτει μια ορισμένη ανανέωση του πολιτικού συστήματος και του πολιτικού προσωπικού, ανακατανομή ρόλων στο επιχειρηματικό και μιντιακό δυναμικό (δημιουργία «νέων τζακιών», με διαπραγμάτευση της σχέσης με τα «παλιά»), ενώ τέτοιες «συγκρούσεις» μπορούν να αξιοποιηθούν στο πλαίσιο της επικοινωνιακής εκστρατείας της κυβέρνησης για την καταπολέμηση της διαφθοράς και της φοροδιαφυγής. Σε αυτή την κατεύθυνση εντάσσεται και η διαπραγμάτευση της σχέσης της κυβέρνησης με τα ΜΜΕ.

β) Στο θέμα του πολιτικού συστήματος και της δημοκρατίας η κυβέρνηση κινείται με γνώμονα τη **συνέχεια του κράτους**. Όχι μόνο δεν έχει παρθεί ως τώρα κανένα μέτρο ουσιαστικού εκδημοκρατισμού, αλλά έρχονται διαρκώς νομοσχέδια με τις διαδικασίες του κατεπείγοντος, ενώ ακόμα και οι πιο απλές αποφάσεις «επιστρέφονται» ως μονομερείς ενέργειες από την τρόικα. Οι δομές στο στρατό, τα σώματα ασφαλείας και το βαθύ κράτος των μυστικών υπηρεσιών παραμένουν άθικτες και στελεχώνονται από ανθρώπους του «συστήματος». Οι πιο αντιδραστικές κατασταλτικές δυνάμεις (ΜΑΤ, ΔΕΛΤΑ κλπ) δεν διαλύθηκαν, αλλά ανασυγκροτήθηκαν συνεχίζοντας τον γνωστό ρόλο τους. Οι ασκήσεις του στρατού ενάντια σε καταλήψεις εργατικών χώρων δείχνουν την αλληλοδιαπλοκή των «εσωτερικών» και των «εξωτερικών» μηχανισμών βίας και καταστολής.

Συνολικά το βαθιά και δομικά αυταρχικό κράτος έκτακτης ανάγκης που οικοδομήθηκε κατά την περίοδο των μνημονίων, σε συνεργασία με τον αντιδραστικό μηχανισμό της ΕΕ, παραμένει ανέπαφο.

γ) Εξαιρετικά σημαντικό στοιχείο των εξελίξεων αποτελεί η σχέση της κυβέρνησης με τις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις, **ιδιαίτερα με το αμερικάνικο κέντρο**. Η κυβέρνηση βαθαίνει την εμπλοκή της στους ιμπεριαλιστικούς σχεδιασμούς στην περιοχή. Προσφέρει μια νέα βάση στις ΗΠΑ στην Κάρπαθο. Συνεχίζει στο δρόμο του αντιδραστικού άξονα Ελλάδα-Κύπρος-Αίγυπτος-Ισραήλ, πολιτική που ενδέχεται να μεγαλώσει ακόμα περισσότερο τους κινδύνους για την ειρήνη στην περιοχή.

Η στάση μας απέναντί στην κυβέρνηση είναι στάση **συνολικής αντίθεσης, αντιπολίτευσης και αγώνα για να ηττηθεί και τελικά να ανατραπεί από αριστερά, από ένα οργανωμένο και**

ισχυρό εργατικό και λαϊκό κίνημα.

28. Ως πολιτική δύναμη ο ΣΥΡΙΖΑ διαρρηγνύει τις σχέσεις του με την αριστερά και το εργατικό κίνημα, «έχει διαβεί τον Ρουβίκωνα» και έχει ενταχθεί ανοιχτά στο μνημονιακό στρατόπεδο. Η πολιτική αυτή πορεία, σε συνδυασμό με την οργανωτική αποχώρηση-εκκαθάριση μεγάλου τμήματος της οργανωμένης βάσης του **ορίζει ως αναπότρεπτη την διαδικασία μετατροπής του σε αστικό σοσιαλφιλελεύθερο κόμμα**.

29. Τα παραδοσιακά και νεότερα αστικά κόμματα βρίσκονται σε κατάσταση κρίσης και εσωστρέφειας, χωρίς να μπορούν να αμφισβητήσουν την κυβέρνηση και να επωφεληθούν από την αντιλαϊκή πολιτική που εφαρμόζει.

Η ΝΔ δεν έχει ξεφύγει από την εσωστρέφεια και την ήττα, με οξυμένη πάλη στο εσωτερικό της. Ο λόγος δεν αφορά προσωπικούς ανταγωνισμούς αλλά πολιτικές δυσκολίες και αδιέξοδα τόσο στο επίπεδο της πολιτικής γραμμής, όσο και σε επίπεδο ηγεσίας. Η εκδοχή της «σκληρής δεξιάς αντιπολίτευσης» και της επιδίωξης μιας γρήγορης «αριστερής παρένθεσης» ηττήθηκε, κυρίως στο δημοψήφισμα, και ο Σαμαράς αναγκάστηκε να παραιτηθεί. Η Ν.Δ. βάζει πλάτη στην «εθνική προσπάθεια» επιβολής των μνημονίων από την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ, άλλωστε μαζί ψήφισαν το καλοκαίρι το τρίτο μνημόνιο. Προσδοκά ότι αφενός θα εξασφαλίσει την εφαρμογή των μνημονίων κι αφετέρου ότι θα καρπωθεί την λαϊκή απογοήτευση από την εφαρμογή τους από τον ΣΥΡΙΖΑ.

Όμως, παρά τα επικοινωνιακά «αντιπολιτευτικά» παιχνίδια η αμέριστη στήριξη της μνημονιακής καταιγίδας, ιδιαίτερα σε αυτή την φάση της ανελέητης επίθεσης στα μικρομεσαία στρώματα την φέρνει σε αντίθεση με την κοινωνική της βάση και για αυτό βρίσκεται σε κρίση.

Το ΠΑΣΟΚ-ΔΗΜΑΡ και το Ποτάμι παραμένουν συνολικά σε στασιμότητα χωρίς να μπορούν ν' αναδείξουν την «κεντροαριστερά» σε ισχυρό πόλο. Στο σύνολό τους αποτελούν αστικές δυνάμεις ενταγμένες στο πολιτικό σύστημα, χωρίς αναφορά στην εργατική τάξη, με μόνη σχέση αυτή του ΠΑΣΟΚ με τμήματα της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας. Ιδιαίτερα το Ποτάμι αποτελεί μια δύναμη ανοιχτής και χυδαίας πρακτόρευσης της ΕΕ και των πιο αντιδραστικών κύκλων του ιμπεριαλισμού. Και τα δύο κόμματα ταλαντεύονται ανάμεσα σε αντιπολιτευτικές κορώνες και την προσδοκία να αναδειχθούν σε κυβερνητικούς εταίρους.

Η στήριξη και ανάδειξη του Λεβέντη (Ένωση Κεντρώων), με τις επικίνδυνες νεοφιλελεύθερες και ακροδεξιές αντιλήψεις του είναι αφενός δείγμα της κατάντιας και ανυποληψίας του αστικού πολιτικού συστήματος, αφετέρου προσθέτει κοινοβουλευτικές εφεδρείες σ' αυτό.

Η συζήτηση περί νέας εθνικής συναίνεσης, η προσπάθεια συνεννόησης των αστικών κομμάτων στην προώθηση των μνημονιακών επιταγών και η πιθανότητα συγκρότησης κυβέρνησης με ευρύτερη κοινοβουλευτική στήριξη αφενός δείχνει ότι **η προώθηση τέτοιων βάρβαρων πολιτικών φθείρει γρήγορα κοινοβουλευτικές πλειοψηφίες κι επιτάσσει ευρύτερη συστράτευση δυνάμεων του αστικού μπλοκ**, αφετέρου υπογραμμίζει ότι απαιτείται **η μέγιστη δυνατή ενότητα του εργατικού-λαϊκού κινήματος και η κοινή δράση των μαχόμενων δυνάμεων του κινήματος και της αριστεράς** για την ανατροπή αυτής της πολιτικής και του μπλοκ που την στηρίζει.

30. Η ναζιστική συμμορία της Χρυσής Αυγής, παρά την μεγάλη προβολή και στήριξη, παρά τις δικαστικές και κοινοβουλευτικές διευκολύνσεις να εμφανίζεται σαν νόμιμο πολιτικό κόμμα, παρά τη δολοφονική πολιτική της ΕΕ για τους πρόσφυγες που αφήνει τα περιθώρια στην ακροδεξιά και τους φασίστες σε όλη την Ευρώπη να πλειοδοτούν σε ρατσισμό και ισλαμοφοβία, δεν κατέγραψε δυναμική ανόδου, ιδιαίτερα **στις μεγάλες πόλεις**.

Όμως, η συγκράτηση των δυνάμεών της παρά την απόδειξη του ανοιχτά εγκληματικού της χαρακτήρα δείχνει ότι αποτελεί σοβαρό κίνδυνο για την αντιμετώπιση του οποίου δεν χωράει κανένας εφησυχασμός. Η πολιτική, ιδεολογική, κινη-

ματική και πολιτιστική μάχη με την Χρυσή Αυγή και τον φασισμό πρέπει να συνεχιστεί ολόπλευρα. Αν και η εμπειρία έδειξε ότι η κρίση του πολιτικού συστήματος, το «προσφυγικό ζήτημα» και η αντιλαϊκή πολιτική του ΣΥΡΙΖΑ, δεν ενισχύουν «αντικειμενικά» την ακροδεξιά και τον φασισμό, εντούτοις δεν πρέπει να μας διαφεύγει ότι οι παράγοντες αυτοί, το υπαρκτό υπόβαθρο ρατσισμού, εθνικισμού και σεξισμού που καλλιεργήθηκαν και καλλιεργούνται από την κυρίαρχη ιδεολογία, μπορεί να αξιοποιηθούν από αυτόν, αν δεν υπάρχει η μόνιμη και σταθερή δράση του αντιφασιστικού κινήματος και πάνω από όλα αν δεν δοθεί αντικαπιταλιστική επαναστατική διέξοδος στην καπιταλιστική κρίση.

Το ξερίζωμα του φασισμού απαιτεί μια τιτάνια κινηματική και ιδεολογική προσπάθεια που θα συγκρουστεί στο επίπεδο της πράξης, αλλά και στο επίπεδο της θεωρίας, της ιστορίας, με ειδική κατεύθυνση το χτύπημα των αντιλήψεων αυτών στα σχολεία. **Η δράση του αντιφασιστικού κινήματος και της αντικαπιταλιστικής αριστεράς και συνολικά του λαϊκού κινήματος μπορεί να βάλει φραγμό στην ανάπτυξή της.**

Δ. ΟΙ ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ ΣΤΗΝ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

31. Η βίαιη μνημονιακή στροφή του ΣΥΡΙΖΑ και η διάσπασή του δημιουργούν ένα πολύ διαφορετικό τοπίο και μια νέα διάταξη δυνάμεων στην αριστερά. Από τη μια πλευρά διαμορφώνονται μεγάλες δυνατότητες για την αριστερά της ανατροπής, από την άλλη υπάρχει ο κίνδυνος να κυριαρχήσουν φαινόμενα αποστράτευσης και απογοήτευσης.

Ο κίνδυνος της απογοήτευσης και της ήττας του μαζικού, λαϊκού, αριστερού αντιμνημονιακού ρεύματος είναι σήμερα πραγματικός. Μια τέτοια ήττα σε συνθήκες οικονομικής κρίσης, κρίσης του «ευρωπαϊκού οράματος», βαθιάς απαξίωσης του πολιτικού συστήματος και ταύτισης της «αριστεράς» με την διαχείριση της κρίσης και της επίθεσης, αντικειμενικά θα δημιουργήσει τον κίνδυνο της δικαίωσης του «μονόδρομου» της αντιδραστικής πολιτικής, ακόμα και τον κίνδυνο να καλύψουν το πολιτικό κενό ακροδεξιές, εθνικιστικές, ακόμα και φασιστικές δυνάμεις.

Παρόλα αυτά σήμερα δεν είμαστε σε περίοδο ήττας. Η ήττα της στρατηγικής του ΣΥΡΙΖΑ δεν σημαίνει και ήττα του εργατικού κινήματος. Αντίθετα σπρώχνει μαζικά κομμάτια αγωνιστών στην αναζήτηση αριστερής εναλλακτικής πέρα από τα όρια της ρεφορμιστικής κυβερνητικής διαχείρισης.

Την ίδια στιγμή μπορεί να αποτελέσει ευκαιρία για να υπάρξει αποφασιστική ενίσχυση των δυνάμεων της εργατικής χειραφέτησης, του συνεπούς αντιΕΕ αγώνα, της αντικαπιταλιστικής επαναστατικής προοπτικής.

Οι δυνατότητες που άνοιξαν από τους μεγάλους αγώνες και την τεκτονική αλλαγή του συσχετισμού δυνάμεων δεν έχουν κλείσει. Κρίσιμο στοιχείο για την αξιοποίησή τους είναι η στάση των δυνάμεων της αριστεράς με αναφορά στο εργατικό και λαϊκό κίνημα και πρώτα από όλα του ΚΚΕ και της ΛΑΕ. Μαζί με την ΑΝΤΑΡΣΥΑ, οι δυνάμεις αυτές συσπειρώνουν ένα δυναμικό, που -κάτω από ορισμένες προϋποθέσεις που αφορούν την πολιτική κατεύθυνση, την αγωνιστική στάση και την ενωτική διάθεση- **μπορούν να παίξουν καθοριστικό ρόλο στην αντεπίθεση του κινήματος**. Πιστεύουμε ότι οι δυνάμεις αυτές με την μέχρι τώρα στάση τους δεν ανταποκρίνονται σε αυτές τις ανάγκες.

32. Η προηγούμενη περίοδος ανέδειξε τα καθηλωτικά όρια της λογικής του ΚΚΕ: της πλειοδοσίας στα λόγια για τη στρατηγική (έτσι κι αλλιώς υπονομευμένη), με ταυτόχρονη άρνηση στο ζήτημα του προγράμματος και του μετώπου, αλλά και της οικοδόμησης κινήματος ανατροπής στο σήμερα.

Το κρίσιμο ζήτημα με το ΚΚΕ είναι ότι δεν έχει γραμμή ανατροπής της πολιτικής κεφαλαίου - ΕΕ - ΔΝΤ σήμερα. Παραπέμπει όλα σχεδόν τα κρίσιμα ζητήματα και τους κόμβους του πολιτικού αγώνα στο ακαθόριστο μέλλον της λαϊκής εξουσίας και οικονομίας. Μάλιστα η ηγεσία του ΚΚΕ, με τις τελευταίες αποφάσεις της Κ.Ε. του κόμματος, προχώρησε παραπέρα την λογική απόδρασης από τις κρίσιμες πολιτικές

συγκρούσεις, καθώς θεωρεί πλέον ως προϋπόθεση για την αποδέσμευση από την ΕΕ και τη διαγραφή του χρέους τη σοσιαλιστική οικοδόμηση! Μιλάει για «λαϊκή εξουσία» χωρίς επανάσταση, και για μια «επαναστατική κατάσταση» χωρίς καμιά τακτική που να συνδέεται και να οδηγεί σε αυτήν. Είναι ένα κόμμα του κοινοβουλευτικού δρόμου.

Ουσιαστικά το ΚΚΕ αποδέχεται και αναπαράγει τη ρεφορμιστική λογική του «μίνιμουμ» και του «μάξιμουμ» προγράμματος, τη διάσπαση του οικονομικού από τον πολιτικό αγώνα. Σήμερα μίνιμουμ μέτρα ανακούφισης μέσα από μετρημένες κινητοποιήσεις χωρίς «τυχοδιωκτισμούς» όπως οι απεργίες διαρκείας ή οι καταλήψεις. Με αγώνες διαμαρτυρίας και όχι πάλης για ρωγμές και νίκες, αφού δεν πιστεύει ότι μπορεί να υπάρξουν νίκες. Και σε επόμενο στάδιο, στο απροσδιόριστο μέλλον που θα έχουν αλλάξει οι αρνητικοί συσχετισμοί, υποσχέσεις για ανατροπές, ρήξεις με την ΕΕ, λαϊκή εξουσία και σοσιαλιστικούς μετασχηματισμούς. Έτσι, καθλώνει την δυνατότητα το εργατικό κίνημα να πολιτικοποιεί την πάλη του και να σπάει το πλαίσιο της αστικής ηγεμονίας και του συμβιβασμού δημιουργώντας όρους εργατικής και λαϊκής αντεπίθεσης. Συνεχίζει να έχει βαθιά αντιενωτική -ορισμένες φορές ως και διασπαστική και απεργοσπαστική- στάση στους αγώνες.

Υπάρχουν σοβαρές αναζητήσεις και προβληματισμοί σε σημαντικό κομμάτι της βάσης του, τόσο των ψηφοφόρων όσο και των οργανωμένων μελών. Στην αναζήτηση αυτή, η ηγεσία απαντά με κλιμάκωση του ενδοαριστερού εμφύλιου και ιδιαίτερα με επιθέσεις κατά της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς.

33. Η πολιτική της ΛΑΕ διαμορφώνεται σε κατεύθυνση «προοδευτικής, ριζοσπαστικής, διαχείρισης και διακυβέρνησης. Ο χαρακτήρας του μετώπου που προτείνεται από τα μέχρι σήμερα κείμενα της ΛΑΕ ορίζεται ως «αντιμνημονιακός, δημοκρατικός, πατριωτικός, προοδευτικός», κάτι που αφίσταται από τον αναγκαίο ριζοσπαστισμό, το ταξικό και πολιτικό βάθος της σύγκρουσης. Η μέχρι τώρα φυσιογνωμία της ΛΑΕ δεν υπερβαίνει ένα ρεφορμιστικό νεοκεϋνσιανό σχέδιο, με κοινοβουλευτική-θεσμική λογική κυβερνητικής διαχείρισης. Ουσιαστικά δεν κάνει την αναγκαία τομή με την πολιτική του ΣΥΡΙΖΑ, που έδειξε στην πράξη ότι καταλήγει σε αδιέξοδο. Χωρίς ρήξη με αυτά τα θεμέλια της ρεφορμιστικής στρατηγικής, είναι εύκολο να πέφτεις σε «ρεαλιστικές προτάσεις».

Ιδιαίτερα αρνητικό στοιχείο αποτελεί το γεγονός ότι πολλές δυνάμεις της ΛΑΕ παραμένουν εγκλωβισμένες στα ίδια πολιτικοσυνδικαλιστικά σχήματα με τον ΣΥΡΙΖΑ (ΜΕΤΑ στα συνδικάτα, σε δημοτικά συμβούλια), ακόμα και σε κορυφαίο επίπεδο (περιφέρειες, Εργατικά Κέντρα κλπ), με αποτέλεσμα να υπονομεύεται η δυνατότητα άσκησης ουσιαστικής αντιπολίτευσης στην κυβερνητική πολιτική. Τέλος, και σε ότι αφορά το οργανωτικό μοντέλο, φαίνεται ότι η ηγετική ομάδα της Λαϊκής Ενότητας επαναλαμβάνει τις παλιές γραφειοκρατικές πολιτικές φόρμουλες του ΣΥΡΙΖΑ και την οργανωτική συνταγή του, που οδήγησε σε κατάνηξη κάθε δημοκρατίας στη βάση.

34. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ επιδιώκει σταθερά την κοινή δράση με το ΚΚΕ και τη ΛΑΕ, στο πλαίσιο του αγωνιστικού μετώπου ρήξης και ανατροπής.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ επιμένει με ουσιαστικό τρόπο στην πολιτική συνεργασία των δυνάμεων της αντικαπιταλιστικής αντιμπεριαλιστικής, αντιΕΕ αριστεράς. Προσανατολίζει **την δράση της στην δημιουργία και ωρίμανση όλων εκείνων των πολιτικών, προγραμματικών και κινηματικών προϋποθέσεων που θα συμβάλλουν στην κατεύθυνση αυτή.**

Για το σκοπό αυτό επιδιώκουμε την **κοινή δράση**, τη συνεργασία και κοινή πορεία σε επίπεδο πολιτικοσυνδικαλιστικών σχημάτων με τον κόσμο που υπερβαίνει την αδιέξοδη πολιτική του ΚΚΕ, με τον κόσμο που εγκαταλείπει τον ΣΥΡΙΖΑ και με τον κόσμο της ΛΑΕ στον βαθμό που οι δυνάμεις της **ανεξαρτητοποιούνται από τις παρατάξεις του ΣΥΡΙΖΑ**, και συμβάλλουν σε μια **μαχητική, ταξική, αντιγραφειοκρατική κατεύθυνση στο κίνημα και τους αγώνες**. Επιδιώκουμε τον διάλογο για τα μεγάλα ζητήματα της αριστεράς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Γ.

Η πολιτική πρόταση και το πρόγραμμα της ΑΝΤΑΡΣΥΑ

Γ1. Η αντικαπιταλιστική ανατροπή της επίθεσης και το πρόγραμμά της

35. Με το ανοιχτό πέρασμα του ΣΥΡΙΖΑ στο μνημονιακό στρατόπεδο αντικειμενικά **κλείνει ένας ιστορικός κύκλος**. Είναι ο κύκλος που τελικά σφραγίστηκε από την πρωτοκαθεδρία της ρεφορμιστικής διαχειριστικής «λύσης» ΣΥΡΙΖΑ, ο κύκλος των αυταπατών, του «ούτε ρήξη, ούτε υποταγή», «της κατάργησης των μνημονίων εντός της ευρωζώνης και της ΕΕ», της «νέας καπιταλιστικής ανάπτυξης» και της «αριστερής κυβέρνησης» που θα την υλοποιούσε.

Ο νέος κύκλος εξελίξεων που ανοίγει θα οδηγήσει:

α) είτε στην νίκη της κοινωνικής, πολιτικής και ιδεολογικής επίθεσης του συστήματος με την εμπέδωση του «δεν γίνεται τίποτα» και του «όλοι τα ίδια είναι» και τότε θα οδηγηθούμε σε μια σημαντική ήττα,

β) είτε στην αντεπίθεση, ενίσχυση και ανασυγκρότηση εκείνου του κινήματος και εκείνης της αριστεράς, που στηριγμένη στα συμπεράσματα της πεντάχρονης πορείας θα σηκώσει το γάντι στον αντίπαλο, θα ακολουθήσει **μέχρι τέλους τον δρόμο της ρήξης και της αντικαπιταλιστικής ανατροπής**, της επανάστασης, της νέας σοσιαλιστικής και κομμουνιστικής προοπτικής.

Στην κρίσιμη περίοδο την οποία διανύουμε η ΑΝΤΑΡΣΥΑ ξεκινάει από την αισιόδοξη αφετηρία ότι η κατάσταση πρέπει και μπορεί να αλλάξει. **Ότι μπορεί να οικοδομηθεί εκείνο το κίνημα και εκείνη η αριστερά που θα πρωταγωνιστήσει στην εργατική και λαϊκή αντεπίθεση, που θα δώσει νικηφόρα την μάχη μέχρι την νίκη.**

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ πρέπει να προετοιμαστεί ολόπλευρα για **αυτό το καθήκον**. Το κρίσιμο ζήτημα εδώ είναι η δυνατότητα **ενός άλλου δρόμου στην ελληνική κοινωνία, του δρόμου της αντικαπιταλιστικής ανατροπής της επίθεσης, χωρίς μνημόνια και χρέος, ευρώ και ΕΕ, με τους εργαζόμενους στο τιμόνι, σε σύνδεση με την συνολική επαναστατική αλλαγή και τη νέα σοσιαλιστική και κομμουνιστική προοπτική.**

36. Βασικός μας **πολιτικός στόχος** για τις επόμενες μάχες είναι η **ανατροπή της αντιλαϊκής μνημονιακής επίθεσης κυβέρνησης-κεφαλαίου-ΕΕ-ΔΝΤ, η κατάργηση όλων των μνημονίων και του αντιδραστικού καθεστώτος που οικοδομούν, η ήττα της συγκυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ – ΑΝΕΛ που την υλοποιεί και όλου του μνημονιακού μπλοκ, με την δύναμη ενός ισχυρού εργατικού και λαϊκού κινήματος**. Για τη συνολική **αντικαπιταλιστική ανατροπή της επίθεσης** και των αντιδραστικών αναδιαρθρώσεων του κεφαλαίου. **Για να ανοίξει ο δρόμος για μια κοινωνία που ο πλούτος και η εξουσία θα είναι στα χέρια των εργαζομένων.**

Με αυτόν τον στόχο η ΑΝΤΑΡΣΥΑ θα πρωτοστατήσει στην ανάπτυξη της πάλης από θέσεις **αριστερής, εργατικής-λαϊκής αντιπολίτευσης και αγωνιστικού μετώπου ρήξης-ανατροπής**, για τα λαϊκά δικαιώματα που απαιτεί η εποχή μας και για την οικοδόμηση εκείνης της **αριστεράς** που θα μπορέσει αποτελεσματικά να αναμετρηθεί με τον αντίπαλο.

Σήμερα που σε όλο και πιο πλατιά τμήματα εργαζομένων δυναμώνει η συνείδηση ότι δεν μπορούν να καταργηθούν τα μνημόνια χωρίς ρήξη με την αστική τάξη, χωρίς επιλογή ρήξης - εξόδου από την ΕΕ και χωρίς ριζική αμφισβήτηση του καπιταλιστικού μονόδρομου **απαιτείται μια αριστερά που να παλεύει για τη βαθύτερη σύνδεση του «αντιμνημονιακού» με τον αντιΕΕ, αντιμπεριαλιστικό και αντικαπιταλιστικό αγώνα, με κρίκο την ανατροπή της επίθεσης του κεφαλαίου στην εργατική τάξη και τον λαό**. Μια αριστερά αντικαπιταλιστική, έξω από τα όρια της ρεφορμιστικής διαχείρισης και της αδιέξοδης πολιτικής των «σταδίων», που να συνδέει τους οι-

κονομικούς και πολιτικούς αγώνες, τα άμεσα και ζωτικά αιτήματα της ζωής και της επιβίωσης με τους πολιτικούς στόχους της επαναστατικής ανατροπής του συστήματος και της εξουσίας των εργαζομένων.

37. Η «αντικαπιταλιστική ανατροπή της επίθεσης» δεν είναι ένα «στάδιο» της πάλης. **Είναι η σημερινή μας τακτική, που συνδέει τα άμεσα και ζωτικά αιτήματα της ζωής και της επιβίωσης με τους πολιτικούς στόχους μιας ριζικής ανατροπής σε όφελος των εργαζομένων**. Συνδέει τον οικονομικό με τον πολιτικό αγώνα. Συνδέει το σημερινό επίπεδο συνείδησης με την αυριανή επιδίωξη για επανάσταση, σοσιαλισμό και κομμουνισμό. Συνδέει το σημερινό επίπεδο του κινήματος με αυτό που πρέπει να οικοδομηθεί, ένα ταξικά ανασυγκροτημένο εργατικό κίνημα. Δεν ταυτίζεται με την επανάσταση. Αποτελεί γραμμή που θέτει ως στόχο την ριζική αλλαγή των κοινωνικών και πολιτικών συσχετισμών σε όφελος της εργατικής τάξης, την υποκειμενική προετοιμασία και την προσέγγιση της επανάστασης.

38. Η μάχη για την ανατροπή της ιστορικής επίθεσης του κεφαλαίου γίνεται από τις θέσεις του «αντικαπιταλιστικού μεταβατικού προγράμματος».

Το αντικαπιταλιστικό μεταβατικό πρόγραμμα συγκροτείται από ένα πλαίσιο **πολιτικών στόχων που απευθύνονται στο εργατικό και λαϊκό κίνημα γεφυρώνοντας τις σημερινές διεκδικήσεις με την προοπτική της ανατροπής του καπιταλισμού και τον ορίζοντα της εργατικής εξουσίας**. Έχει ως στόχο να ενώσει την κατακερματισμένη εργατική τάξη στον πολιτικό αγώνα και να οικοδομήσει τη συμμαχία της με τα υπόλοιπα λαϊκά, εκμεταλλεζόμενα στρώματα, με εργατική ηγεμονία. Δεν είναι κάποια «σημεία» - αιτήματα που έχουν ως κριτήριό τους το να χωράνε σε προγράμματα αριστερής κυβερνητικής διαχείρισης.

Το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα **δεν ταυτίζεται ούτε με τα άμεσα αιτήματα του οικονομικού αγώνα, αλλά ούτε και με το πλήρες ξεδίπλωμα μιας επαναστατικής διαδικασίας** και τον μετασχηματισμό των παραγωγικών σχέσεων στην κατεύθυνση του κομμουνισμού, που θα προϋπέθετε επαναστατική εργατική εξουσία. Δεν είναι «υπεριστορικό» ή αφηρημένο, αλλά συγκεκριμένο, πρέπει να πατάει πάνω στις πολιτικές συνθήκες και τις συγκεκριμένες αντιθέσεις κάθε κοινωνικού σχηματισμού.

Η ανάγκη για «εξειδίκευση» και «εμβάθυνση» του προγράμματος παραμένει συνεχής, ανάλογα με την ένταση και τις συνθήκες της ταξικής πάλης. Αποσκοπεί στη βαθύτερη γείωση του προγράμματος και των πολιτικών του στόχων (διαγραφή του χρέους, κρατικοποίηση των τραπεζών, ρήξη και αποδέσμευση από ευρώ-ΕΕ, εργατικός έλεγχος κ.λπ.) με τα άμεσα αιτήματα της οικονομικής πάλης του εργατικού κινήματος. Από την άλλη, χρειάζεται η πιο βαθιά σύνδεση του προγράμματος με τα πιο βαθιά, στρατηγικά στοιχεία του επαναστατικού άλματος, της σοσιαλιστικής-κομμουνιστικής προοπτικής, της εργατικής εξουσίας.

Η «αντικαπιταλιστική ανατροπή της επίθεσης» και «το αντικαπιταλιστικό μεταβατικό πρόγραμμα» παντρεύουν τη στρατηγική με την τακτική, καθώς περιλαμβάνουν τους στόχους και τα μέσα της πάλης που αναλογούν στις άμεσες ανάγκες των λαϊκών τάξεων και ορίζουν στις σημερινές συνθήκες το πλαίσιο της ρήξης με την αστική πολιτική. Στην πάλη αυτή για την βελτίωση της ζωής τους, την προώθηση και επιβολή του αντικαπιταλιστικού προγράμματος, οι εργαζόμενοι κατανοούν ότι **η οριστική απαλλαγή από την εκμετάλλευση και την καταπίεση δεν μπορεί να έρθει παρά μόνο μέσα από την επανάσταση και την εξουσία των ίδιων των εργαζομένων**, το άνοιγμα του δρόμου για τον σοσιαλιστικό μετασχηματισμό και τον κομμουνισμό, πράγμα που ορίζει και την «μεταβατικότητα» του προγράμματος προς την επανάσταση.

Αντιπαλεύουμε την κριτική που γίνεται στο αντικαπιταλιστικό μεταβατικό πρόγραμμα, τόσο από απόψεις που μιλάνε για πρόγραμμα «μαξιμαλιστικό», για **«έλλειψη ρεαλισμού»** - θεωρώντας «ρεαλισμό» την προσαρμογή στα όρια των επιλογών

του κεφαλαίου και της ΕΕ- και φέρνουν σε αντιπαράθεση την «επιβίωση» με την ανατροπή, όσο και από απόψεις που κριτικάρουν το πρόγραμμα ως **«αφομοιώσιμο»**, παραπέμποντας κρίσιμους άμεσους πολιτικούς στόχους της ταξικής πάλης, απαραίτητους για την προστασία των εργατικών συμφερόντων, στο απροσδιόριστο μέλλον της «λαϊκής εξουσίας».

39. Για την πλήρη υλοποίηση του μεταβατικού αντικαπιταλιστικού προγράμματος απαιτείται η επαναστατική αλλαγή, η εξουσία και η κυβέρνηση της εργατικής τάξης και των συμμάχων της. Επιμέρους στόχοι-κρίκοι του προγράμματος, ακόμα και σημαντικοί, μπορούν στον ένα ή τον άλλο βαθμό να επιβληθούν μέσα από τη δράση του κινήματος, κάτω από έναν ευνοϊκό συσχετισμό δυνάμεων και πριν από την επαναστατική διαδικασία. Σε αυτή τη περίπτωση, βέβαια, θα παραμένει ανοιχτό το αν οι εξελίξεις θα πισωγυρίσουν κάτω από την αντεπαναστατική προσπάθεια της αστικής τάξης ή θα βαθύνουν κάτω από την επαναστατική δράση των μαζών.

Στο μέτρο που η πάλη για την αντικαπιταλιστική ανατροπή της επίθεσης αναπτύσσεται και επιτυγχάνονται νίκες και ρήγματα στην αστική πολιτική, μπορεί να μπαίνει φραγμός στους νέους γύρους επίθεσης, να ενισχύεται η αυτοπεποίθηση του κινήματος, να οικοδομείται ένα ρωμαλέο εργατικό και λαϊκό κίνημα, με ισχυρούς θεσμούς και όργανα πάλης, θεσμούς λαϊκής αυτοοργάνωσης, αλληλεγγύης και αυτοάμυνας, εργατικού ελέγχου και αυτοδιαχείρισης, που συνολικά, στην πορεία της επαναστατικής πάλης, θα μετασχηματίζονται σε όργανα και «αντιθεσμούς» λαϊκής εξουσίας.

40. Η πάλη για το μεταβατικό αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα έχει ως αναπόσπαστο στοιχείο της το θέμα της εξουσίας που θα το εφαρμόσει, της κυβέρνησης και της εξουσίας των εργαζομένων.

Με αυτή την έννοια η επεξεργασία του προγράμματος, η πάλη για την ανατροπή της πολιτικής των παλιών και νέων μνημονίων, από τους αγώνες των εργαζομένων και του λαού, η ταξική ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος, η οικοδόμηση μορφών οργάνωσης του αγωνιζόμενου λαού και η πάλη για την εξουσία και την κυβέρνηση των εργαζομένων αποτελούν πλευρές της επαναστατικής τακτικής και στρατηγικής στο σήμερα.

Η εξουσία των εργαζομένων θα προκύψει ως αποτέλεσμα της επαναστατικής αλλαγής της κοινωνίας. Δηλαδή της αντικαπιταλιστικής επανάστασης, της συντριβής του κράτους, της αποδέσμευσης από τους ιμπεριαλιστικούς μηχανισμούς, της απαλλοτρίωσης των μέσων παραγωγής και της οικοδόμησης της κυβέρνησης και της εξουσίας των οργάνων του εργατικού και λαϊκού κινήματος, μιας εξουσίας νέου τύπου. Η σημερινή μας τακτική, τα συνθήματα και οι στόχοι μας πρέπει να εμπεριέχουν -στην συγκρότηση και την προβολή τους-, πρέπει να ορίζονται από την πάλη για αυτή τη νέου τύπου εξουσία των εργαζομένων.

Οποιοσδήποτε αλλαγές, ακόμα και το πιο μικρό αίτημα που αμφισβητεί την αστική επίθεση και θίγει τα συμφέροντα του κεφαλαίου βρίσκουν απέναντί τους το «βαθύ κράτος», την μπότα των καπιταλιστικών ολοκληρώσεων τύπου Ε.Ε. και ΝΑΤΟ, την αστική τάξη, ελληνική και διεθνή. Η επανάσταση (όπως και η αντεπανάσταση) επιβάλλεται τελικά από τη δυναμική της ταξικής πάλης. Γι' αυτό και είμαστε **ριζικά αντίθετοι με την αντίληψη που υποκαθιστά την πάλη για την εξουσία με την πάλη για την «κυβέρνηση», όπως κάνει η διαχειριστική ρεφορμιστική αριστερά.**

Οι επαναστάτες δεν μαγειρεύουν για τις «κουζίνες του μέλλοντος». Κανείς δεν είναι σε θέση σήμερα να προβλέψει αν, κάτω από συνθήκες οξυμμένης ταξικής πάλης, επαναστατικής κατάστασης και κλονισμού της αστικής κυριαρχίας, προκύψει μια κυβέρνηση που θα διακηρύσσει τη ρήξη με τις δυνάμεις του συστήματος πριν από την επανάσταση. Η ιστορία είναι γεμάτη από πρωτότυπους συνδυασμούς της ταξικής πάλης. Σε κάθε περίπτωση, οι επαναστατικές δυνάμεις κρίνουν τη στάση τους και την τακτική τους με γνώμονα

την πρόοδο της επαναστατικής διαδικασίας, την προσπάθεια κατάκτησης του συνόλου της εξουσίας.

Χωρίς το προχώρημα και το βάθεμα της επαναστατικής διαδικασίας, το πέρασμα της εξουσίας στα χέρια της ίδιας της εργατικής τάξης και των οργάνων της, δεν μπορεί να επιβιώσει καμία «εργατική - αριστερή» κλπ κυβέρνηση. Οι δυνάμεις της αντικαπιταλιστικής-επαναστατικής αριστεράς υποστηρίζουν ότι απαιτείται η πάλη για τη συνολική εξουσία, αποκαλύπτουν την ενότητα των μηχανισμών της και οικοδομούν το κίνημα στην πάλη εναντί τους. Ρίχνουν από σήμερα όλο το βάρος τους στα όργανα του εργατικού και του λαϊκού κινήματος, για να περάσει σε αυτά η πρωτοβουλία των κινήσεων. Με την είσοδο σε επαναστατική κατάσταση, τα όργανα αυτά στοχεύουμε να εξελιχθούν σε όργανα дуαδικής εξουσίας και επαναστατικής ανατροπής, για να περάσει στα χέρια τους όλη η εξουσία.

Με αυτή τη λογική, στο ερώτημα «ποιος θα υλοποιήσει το πρόγραμμα» απαντάμε ότι το πρόγραμμα αυτό προωθείται και επιβάλλεται σήμερα από τον πολιτικό αγώνα των εργαζομένων και του λαού, αλλά στο σύνολό του μπορεί να το υλοποιήσει η κυβέρνηση και η εξουσία των εργαζόμενων, η κυβέρνηση και εξουσία των οργάνων του εργατικού και λαϊκού κινήματος.

Άλλωστε, η εμπειρία της κατάληξης της κυβερνητικής λύσης ΣΥΡΙΖΑ, αλλά και η γενικότερη ιστορική σχετική εμπειρία σε εθνικό και διεθνές επίπεδο, επιβεβαίωσε τις παραπάνω εκτιμήσεις. Έδειξε πολύ καθαρά τον **λαθεμένο χαρακτήρα των αντιλήψεων που αποκόβουν την «πάλη για την κυβέρνηση» απ' την πάλη για την εξουσία**, που δεν κατανοούν τον **ενιαίο χαρακτήρα των μηχανισμών εξουσίας**, ανεξάρτητα από την ποικιλομορφία των δομών τους και τους τρόπους με τους οποίους επιβάλλουν την οικονομική, πολιτική και ιδεολογική κυριαρχία τους. Έδειξε επίσης ότι δεν υπάρχει «ουδετερότητα» του κράτους, ούτε μπορεί να το «χρησιμοποιήσει» μια κυβέρνηση έξω από την επαναστατική διαδικασία συντριβής της αστικής εξουσίας. Η απολυτοποίηση του ρόλου της κοινοβουλευτικής κατάκτησης του κυβερνητικού κέντρου και η υποτίμηση της οργάνωσης του λαού δείχνει και τον εκτεταμένο χαρακτήρα των **«κοινοβουλευτικών αυταπατών» μέσα στην αριστερά.**

Μερικά κρίσιμα ζητήματα της ιδεολογικοπολιτικής διαπάλης

41. Με την υπογραφή των μνημονίων, το ρόλο του κουαρτέτου των θεσμών και την «επιτροπεία» που έχει επιβληθεί στη χώρα, αναδεικνύεται το μείζον ζήτημα της σχέσης εθνικού-διεθνικού.

Το ζήτημα της πάλης κατά της «επιτροπείας» και της ιμπεριαλιστικής επιβολής έρχεται στην πρώτη γραμμή. Για μας η πάλη για την κατάργηση της επιτροπείας είναι ταυτόχρονα πάλη τόσο ενάντια στην ΕΕ, μια ιμπεριαλιστική ολοκλήρωση που καταργεί κάθε δικαίωμα του λαού να αποφασίζει για την τύχη του και υποσκάπτει κάθε έννοια λαϊκής κυριαρχίας, **όσο και ενάντια στην ελληνική ολιγαρχία, που** προτάσσει τη συμμαχία της με την διεθνή αστική τάξη για να νικήσει στο εσωτερικό μέτωπο, στον εσωτερικό «εμφύλιο πόλεμο» που διεξάγει ενάντια στις δυνάμεις της εργασίας.

Η ΕΕ και οι «θεσμοί» δεν καταργούν το ελληνικό αστικό κράτος -ώστε να μιλήσουμε για «κατοχή»- αλλά το **αναδιοργανώνουν σε αντιδραστική κατεύθυνση γύρω από την στρατηγική των καπιταλιστικών αναδιρθρώσεων** που ακολουθούν σε όλη την Ευρώπη. Οι πιο στρατηγικές αποφάσεις μεταφέρονται στους διεθνείς μηχανισμούς του κεφαλαίου (πχ ΕΚΤ), και σε έναν όλο και πιο στεγανό και αυτονομημένο διοικητικό μηχανισμό, μακριά από κάθε είδους λαϊκή δράση και έλεγχο. Αυτή η λογική επηρεάζει και τη συγκρότηση του εθνικού κράτους (βλ. και την λογική της λεγόμενης «αποπολιτικοποίησης» της δημόσιας διοίκησης κλπ).

Γι' αυτό στην πάλη για ρήξη-αποδέσμευση από ΕΕ και ΝΑΤΟ συμπεκνώνεται το αντιιμπεριαλιστικό-«εθνικό» και το τα-

ξικό στοιχείο με κυρίαρχη πλευρά την δεύτερη.

Παλεύουμε ενάντια στο βάθεμα της «επιτροπείας» και την ιμπεριαλιστική εκμετάλλευση, από τη σκοπιά **της εργατικής και λαϊκής κυριαρχίας και αυτοδιάθεσης.** Δεν βάζουμε σε αντιπαράθεση τα φιλοπατριωτικά συναισθήματα του λαού με τον αγώνα για εργατική χειραφέτηση, αλλά αντίθετα καταδεικνύουμε ότι η μάχη για απελευθέρωση στρέφεται ενάντια σε όλους τους εκμεταλλευτές, εγχώριους και ξένους, αποκαλύπτοντας ότι οι φασίστες δεν είναι «πατριώτες» αλλά οι πιο θερμοί υποστηρικτές της άρχουσας τάξης και του συστήματός της. Αντίθετα αντιπαλεύουμε τον εθνικισμό και τις λογικές «ενιαίου εθνικού συμφέροντος» και διαχωριζόμαστε τόσο από **αταξικές «πατριωτικές»** όσο και από **«κοσμοπολίτικες»** αντιλήψεις που υπάρχουν στην αριστερά. Αποκαλύπτουμε το ταξικό συμφέρον που κινεί την σχέση της ελληνικής αστικής τάξης με το διεθνές κεφάλαιο και τους ιμπεριαλιστικούς μηχανισμούς, προτάσσοντας το εργατικό ταξικό στοιχείο.

42. Μετά και την εμπειρία της διακυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, ανοίγει διάπλατα η συζήτηση για το ποιός και με ποιο τρόπο μπορεί να εξασφαλίσει την ικανοποίηση των διεκδικήσεων της εργαζόμενης πλειοψηφίας κόντρα στους εκβιασμούς και τις επιθέσεις των καπιταλιστών. **Ποιά τάξη και σε ποιά κατεύθυνση** μπορεί να πάρει τον πραγματικό έλεγχο της οικονομίας και του κράτους στα χέρια της. **Το αίτημα του εργατικού ελέγχου αναδεικνύεται σε κομβικό ζήτημα.**

Ο εργατικός έλεγχος δεν είναι σύνθημα του μέλλοντος και δεν αφορά μόνο την αυριανή εξουσία των εργαζομένων. Είναι αίτημα για το **σήμερα.** Μπορεί να επιβάλλεται μέσα από τους αγώνες του εργατικού κινήματος, αμφισβητώντας την εξουσία των καπιταλιστών και του διευθυντικού τους μηχανισμού, τόσο στην άμεση διαδικασία παραγωγής, στους χώρους δουλειάς, όσο και στην κοινωνία συνολικά. Διαπερνά τις διεκδικήσεις του σήμερα, τους δίνει ανατρεπτικό περιεχόμενο και τις κάνει νικηφόρες και πολιτικά επικίνδυνες. Η κατάληψη της ΕΡΤ από τους εργαζομένους της, η κινηματική στήριξη και αλληλεγγύη γύρω από το αυτοδιαχειριζόμενο πρόγραμμα, η κατάληψη της ΒΙΟΜΕ και η ταξική αλληλεγγύη που έχει αναπτυχθεί γύρω της, δείχνουν τι σημαίνει στην πράξη το σύνθημα «εργάτη μπορείς χωρίς αφεντικά».

Ο εργατικός έλεγχος αποτελεί **το κόκκινο νήμα που διαπερνά όλο το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα.** Είναι το κλειδί για το αποφασιστικό προχώρημα όλων των ριζικών αλλαγών κόντρα στη δεδομένη λυσσαλέα αντίδραση της κυρίαρχης τάξης απέναντι σε κάθε προσπάθεια κλονισμού της εξουσίας της. Μόνο **η ίδια η εργατική τάξη** (κατά τη διαδικασία πολιτικής της συγκρότησης σε τάξη για τον εαυτό της) **μέσα από μορφές εργατικού και κοινωνικού ελέγχου σε κάθε πλευρά της οικονομικής δραστηριότητας,** από το εθνικοποιημένο τραπεζικό σύστημα, το εξωτερικό εμπόριο και τη διακίνηση των κεφαλαίων, έως τις αλυσίδες των μεγάλων σουπερμάρκετ, τις φαρμακοβιομηχανίες και την ενέργεια, μπορεί να απαντήσει στις απειλές και τα σαμποτάζ που θα προσπαθήσει να επιβάλλει η αστική τάξη για να υπερασπιστεί την εξουσία της (κλείσιμο επιχειρήσεων, δημιουργία ελλείψεων σε βασικά αγαθά όπως τα τρόφιμα, τα φάρμακα, τα καύσιμα κλπ.).

Το αίτημα του ελέγχου της παραγωγικής δραστηριότητας από τους ίδιους τους εργαζομένους, προς όφελος της εργαζόμενης πλειοψηφίας, αφορά όλους τους τομείς της οικονομίας και της κοινωνίας, εκφράζει και προωθεί την ανατροπή του σημερινού κοινωνικοπολιτικού συσχετισμού προς όφελος της εργατικής τάξης και σε βάρος του κεφαλαίου. Χρειάζεται να το προβάλουμε και να το αναδείξουμε ακόμα περισσότερο στην επόμενη περίοδο, να βαθύνουμε το περιεχόμενό του, αλλά και να στηρίξουμε την εφαρμογή του.

43. Με αντίστοιχα αναβαθμισμένο τρόπο αντιμετωπίζουμε το ζήτημα της πάλης για την δημοκρατία.

Στην αριστερά, ακόμα και την αντικαπιταλιστική, εμφανίζε-

ται μια σοβαρή υποτίμηση των εξελίξεων, που συχνά αντιμετώπιζονται ως ένας «τρέχον παροξυσμός» ή μια «προσωρινή εκτροπή» μετά τα γεγονότα του Παρισιού. Όμως, η τάση **βαθύτερης αντιδραστικοποίησης των κρατών και των διεθνών οργανισμών**, όπως αυτή που ζούμε, **δεν αποτελεί «εξαίρεση»**, αλλά πηγάζει από **την κρίση της αστικής δημοκρατίας**. Αποτελεί ιστορική τάση, που εκδηλώνεται εκρηκτικά τώρα, σε συνθήκες δομικής καπιταλιστικής κρίσης, αδυναμίας κοινωνικής συναίνεσης, βαθέματος των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών και πόλεμων. Το νέο τρομοκρατικό αντιδραστικό νομικό οπλοστάσιο, που παρουσιάζεται να δημιουργείται λόγω «έκτακτης κατάστασης», στην πραγματικότητα αποτελεί ένα νέο όπλο στα χέρια της αστικής τάξης, διεθνούς και εγχώριας, που στόχο έχει να το χρησιμοποιήσει εκτεταμένα και μαζικά -κι αυτό δεν πρέπει να υποτιμάται από την αριστερά.

Εκτός από το ρόλο της αντιδραστικής αναδιάρθρωσης του κράτους και του πολιτικού συστήματος με τη συμβολή των ιμπεριαλιστικών «θεσμών» (που ήδη αναφέρθηκε), βρισκόμαστε σε μια περίοδο **μεγάλης ενίσχυσης όλων των κατασταλτικών μηχανισμών του κράτους** (στρατός, αστυνομία κλπ). Οι μηχανισμοί αυτοί έχουν την τάση να ενοποιούνται (βλ. και γυμνάσια του στρατού για την «καταστολή πλήθους»). Σημαντικό ρόλο παίζουν οι αναπτυσσόμενες πρακτικές ελέγχου πάνω στην προσωπική ζωή, καθολικής παρακολούθησης, κατάργησης κάθε ιδιωτικότητας. Στο ίδιο πλαίσιο εντάσσονται και η καλλιέργεια ρατσιστικών αντιλήψεων, η ένταση των διακρίσεων λόγω φύλου ή σεξουαλικού προσανατολισμού, η αντιμετώπιση της φτώχειας και του κοινωνικού αποκλεισμού ως «μιάσματος» και όλες οι καταπατήσεις δημοκρατικών και κοινωνικών δικαιωμάτων που εντείνονται σε συνθήκες κρίσης. Καθοριστικό ζήτημα αποτελεί επίσης η υπερανάπτυξη των ΜΜΕ, που με τον έλεγχο στην πληροφόρηση -ακόμα και στο διαδίκτυο- επιδιώκουν να ελέγξουν κάθε ικμάδα αντίστασης και αντιπληροφόρησης.

Η γιγαντιαία προσπάθεια να επιβληθεί ως μονόδρομος η πολιτική της ΕΕ και του ιμπεριαλισμού μέσα από οικονομικούς και πολιτικούς εκβιασμούς στους λαούς, με κορυφαία στιγμή τη μετατροπή του περήφανου ΟΧΙ του ελληνικού λαού σε νέο Μνημόνιο, δείχνουν **ότι το αίτημα της δημοκρατίας μπορεί και πρέπει να τίθεται από τη σκοπιά της επιβολής της θέλησης της εργαζόμενης πλειοψηφίας, από την σκοπιά της πραγματικής εργατικής δημοκρατίας** (και όχι από τη σκοπιά γενικόλογων αιτημάτων, όπως «νέα μεταπολίτευση», «δημοκρατικά στάδια» κ.λπ.).

Η ίδια η συγκυρία και οι εξελίξεις αναδεικνύουν το βαθύ **αντικαπιταλιστικό περιεχόμενο που μπορεί να έχει η σύγχρονη πάλη για την δημοκρατία**.

44. Το ζήτημα της **υπεράσπισης και του ελέγχου των συλλογικών παραγωγικών δυνάμεων της κοινωνίας** έχει αναδειχθεί ως άμεσο πρακτικό και ταυτόχρονα πολιτικοϊδεολογικό ζήτημα. Το αντιμετωπίζουμε ως βασικό **άξονα πάλης**, που αφορά την προστασία των θέσεων εργασίας, την επιβίωση του λαού (διατροφική/ενεργειακή επάρκεια κλπ), την οικολογική ισορροπία, ενάντια στην παντοκρατορία των αγορών, το κυνήγι του κέρδους, και την ανισότιμη ένταξη της Ελλάδας στον διεθνή καταμερισμό εργασίας (ιδίως στα πλαίσια της ΕΕ και των άλλων διεθνικών ολοκληρώσεων του κεφαλαίου).

Το κυνήγι του κέρδους από το κεφάλαιο, οι επιπτώσεις της κρίσης, ο ανηλεής ενδοαστικός ανταγωνισμός που οδηγεί στην καταστροφή μερίδων του κεφαλαίου, οι κανονισμοί της ΕΕ, οδηγούν σε καταστροφή παραγωγικών δυνάμεων της κοινωνίας (πρωτογενής τομέας, παραδοσιακοί κλάδοι όπως ναυπηγεία κλπ) και πιθανά σε υπερανάπτυξη άλλων, ανεξάρτητα ή και ενάντια στις κοινωνικές ανάγκες, και βέβαια έχουν ως πρώτο θύμα τους εργαζόμενους. Γι' αυτό η πάλη για την προστασία των συλλογικών παραγωγικών δυνατοτήτων και πρώτα απ' όλα της κύριας παραγωγικής δύναμης, του ανθρώπου και της εργασίας του, με στόχο τη συλλογική κοινωνική ευημερία, αποτελεί άξονα δράσης του κινήματος

με βαθύ αντικαπιταλιστικό πρόσημο.

Παλεύουμε για την προστασία των θέσεων εργασίας και συνολικότερα των εργατικών κατακτήσεων, των συλλογικών παραγωγικών δυνατοτήτων της κοινωνίας ενάντια στον κανιβαλισμό του κεφαλαίου, αποκαλύπτοντας την εγγενή αδυναμία του καπιταλιστικού συστήματος να ανταποκριθεί σ' αυτό το καθήκον και προβάλλοντας την προοπτική της δημοκρατικά (από τους ίδιους τους παραγωγούς) κεντρικά σχεδιασμένης παραγωγής, με κριτήριο τις κοινωνικές και λαϊκές ανάγκες και την οικολογική ισορροπία.

Η πάλη μας αυτή είναι σε σύγκρουση με τις **θεωρίες της παραγωγικής ανασυγκρότησης στο έδαφος του καπιταλισμού**, του παραγωγισμού/τεχνοκρατισμού, της ουδέτερης «ανάπτυξης», που επιχειρούν τον εξορθολογισμό και διαχείριση του συστήματος, και καταλήγουν σε λογικές διαχείρισης του καπιταλισμού.

Γ2. ΤΟ ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΟ ΜΕΤΑΒΑΤΙΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ – ΣΤΟΧΟΙ ΠΑΛΗΣ

45. Με βάση τα παραπάνω κριτήρια για την επόμενη περίοδο προτείνουμε το παρακάτω πρόγραμμα πολιτικών στόχων και διεκδικήσεων:

Α) Αγώνας, αντίσταση και ανατροπή της αντιλαϊκής επίθεσης του αστικού, μνημονιακού μπλοκ εξουσίας-κυβέρνησης-ΕΕ-ΔΝΤ. Ήττα της συγκυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ από τους αγώνες ενός ρωμαλέου ανασυγκροτημένου εργατικού και λαϊκού κινήματος. Για να ανοίξει ένας άλλος δρόμος για τους εργαζόμενους, το λαό και τη νεολαία. Για την Αριστερά της εργατικής πολιτικής.

- **Κατάργηση των μνημονίων, των δανειακών συμβάσεων και των εφαρμοστικών τους νόμων.**

- **Κανένα ευρώ από αύριο κιόλας στους δανειστές. Μη αναγνώριση, παύση πληρωμών και διαγραφή του χρέους τώρα!** Κοινή πάλη των λαών για πανευρωπαϊκή διαγραφή του χρέους που αποτελεί παντού όπλο στα χέρια των τραπεζιτών για επιβολή αντιλαϊκών πολιτικών.

- **Έξοδος από το ευρώ και την ΕΕ στην προοπτική μιας άλλης, εργατικής, σοσιαλιστικής διεθνοποίησης.** Αποπομπή του ΔΝΤ χωρίς αποπληρωμή του. Πλήρης απαλλαγή από όλα τα ευρωενωσιακά σύμφωνα πανευρωπαϊκής λιτότητας και βάρβαρων αντιλαϊκών «μεταρρυθμίσεων».

- **Εθνικοποίηση των τραπεζών και των μεγάλων επιχειρήσεων στρατηγικής σημασίας, χωρίς αποζημίωση για τους μετόχους, με εργατικό-λαϊκό έλεγχο.** Έλεγχος του εξωτερικού εμπορίου και της διακίνησης κεφαλαίων.

- **Διεθνιστικός αγώνας ενάντια στις συνθήκες που βαθαίνουν την καπιταλιστική παγκοσμιοποίηση, όπως οι συμφωνίες «ελεύθερου εμπορίου και επενδύσεων», όπως η ΤΤΙΡ (ΗΠΑ-Καναδά-ΕΕ) και η TPP (ΗΠΑ-Καναδά-Μεξικό-Χιλή-Αυστραλία-Ιαπωνία-Σιγκαπούρη κ.λ.π.).** Πάλη ενάντια σε όλες τις συμβάσεις που έχουν ως στόχο την κατάργηση ρυθμίσεων που βάζουν φραγμό στα κέρδη των πολυεθνικών εταιριών (δίνοντας τους, για παράδειγμα, τη δυνατότητα να σύρουν σε διεθνή δικαστήρια κυβερνήσεις χωρών που ψηφίζουν νόμους για αυξήσεις μισθών και μέτρα προστασίας του περιβάλλοντος, να διεκδικούν αποζημιώσεις όταν σημειώνονται απεργίες και «κοινωνικές αναταραχές» και να συρρικνώνουν την ελευθερία στη χρήση του ίντερνετ)

Β) Οι ανάγκες και δικαιώματα των εργαζομένων και της νεολαίας μπροστά! Ενάντια στη στρατηγική του κεφαλαίου, του αστικού συνασπισμού εξουσίας, των κυβερνήσεων του και των υπερεθνικών του οργάνων για το διαρκές βάθεμα της εκμετάλλευσης, που εντείνεται από τη διαρκή συμπίεση των μισθών, το κλέψιμο και την υποταγή του ελεύθερου χρόνου.

- Άμεση βελτίωση της ζωής των εργαζόμενων με πολιτική **ριζικής αναδιανομής εισοδήματος και πλούτου**. Να χάσει το κεφάλαιο υπέρ της εργασίας.
- Αυξήσεις στους μισθούς και τις συντάξεις, ανατροπή των

περικοπών που έχουν γίνει όλα τα τελευταία χρόνια. Επαναφορά του 13ου και 14ου μισθού και σύνταξης.

- Συλλογικές Συμβάσεις εργασίας και συλλογική διεκδίκηση και κάλυψη των εργαζόμενων.

• Δουλειά σταθερή, πλήρης, ασφαλισμένη και όχι δουλειά. **Να τερματιστεί η εργασιακή ομηρία και η σκλαβιά των νέων** με τα προγράμματα ανακυκλούμενης ανεργίας και της προκλητικής υπενοικίασης εκατοντάδων χιλιάδων νέων ανέργων στους εργοδότες μέσω των voucher. **Μονιμοποίηση όλων των συμβασιούχων. Απαγόρευση των απολύσεων. Επίδομα ανεργίας για όλους με χρηματοδότηση από τα κέρδη** και τα δισ. που δίνονται από το κράτος για την δωρεάν υπενοικίαση. Κατάργηση της μαύρης εργασίας με αυστηρές ποινές στους εργοδότες. Ανάλογες ποινές και όταν οι εργαζόμενοι μένουν απλήρωτοι για δεδουλευμένα. **Άμεσα 50.000 προσλήψεις στους κοινωνικούς τομείς, πρώτα από όλα σε παιδεία και υγεία.**

- Μείωση των χρόνων συνταξιοδότησης (60 για τους άνδρες, 58 για τις γυναίκες) και των ωρών εργασίας, με πρώτο βήμα την γενική εφαρμογή του 5νθήμερου, 35ωρου, χωρίς μείωση αποδοχών-συντάξεων.

- Αποκλειστικά Δημόσια, δωρεάν και καθολική παιδεία, υγεία, ιατροφαρμακευτική περίθαλψη και κοινωνική ασφάλιση. Πρόνοια για τους ανάπηρους, τα ΑΜΕΑ, τους ηλικιωμένους. Πάλη ενάντια στη διάλυσή τους, υπεράσπιση του κοινωνικού χαρακτήρα τους και γενναία αύξηση των δαπανών, μέσα από την παύση πληρωμών του χρέους.

- Διαρκής αγώνας ως την πλήρη χειραφέτηση της επιστήμης, της γνώσης, της έρευνας και της πληροφορίας από τα δεσμά του τεχνοκρατισμού, της επιχειρηματικότητας και της ατομικής ιδιοκτησίας. Αγώνας ενάντια στο Πανεπιστήμιο - Επιχείρηση. Εναντίωση στην αντιμετώπιση του φοιτητή ως πελάτη, στην αφαίμαξη των εργασιακών του δικαιωμάτων από τα πτυχία, διπλώματα κ.λπ. και στην αγοραία και τελικά αναλφάβητη «εξειδίκευσή» του. Ενιαίο 12χρονο, αποκλειστικά δημόσιο και δωρεάν Σχολείο για όλους. Αγώνας για την κατάργηση των ταξικών φραγμών στην εκπαίδευση. Ελεύθερη πρόσβαση σε όλες τις βαθμίδες της εκπαίδευσης.

- Δραστική **μείωση της άμεσης φορολογίας** των εργαζομένων, της φτωχής αγροτιάς και των πληττομένων κατώτερων μεσαίων στρωμάτων, με ταυτόχρονη γενναία **αύξηση της άμεσης φορολόγησης του κεφαλαίου**, με απαγόρευση καταφυγής του σε off-shore εταιρείες και φορολογικούς παράδεισους. Κατάργηση των έμμεσων φόρων σε όλα τα βασικά είδη κατανάλωσης. Κατάργηση του ΦΠΑ.

- Υποχρεωτική, δραστική μείωση των τιμών σε όλα τα βασικά προϊόντα και υπηρεσίες που αυξήθηκαν την τελευταία πενταετία κατατρώγοντας το ήδη φτωχικό διαθέσιμο εισόδημα των εργαζομένων.

- Να σταματήσει η κλοπή του λαού από τις τράπεζες. Τα δάνεια τους δεν είναι δικά μας. Να τα πληρώσουν εκείνες μόνο, για να πάψει το έμμεσο κούρεμα καταθέσεων που γίνεται χρόνια τώρα. Να «κουρευτεί» το ιδιωτικό χρέος των λαϊκών οικογενειών που δεν μπορούν να αποπληρώσουν, και όλα τα βάρη από τόκους και υπερημερίες.

- Δωρεάν στέγαση, ηλεκτρικό, νερό, συγκοινωνία για τους φτωχούς, διαγραφή του δανεισμού απόκτησης πρώτης κατοικίας.

- Κατάργηση όλων των χαρατσιών που άμεσα η έμμεσα μειώνουν το ήδη φτωχό διαθέσιμο εισόδημα της εργατικής οικογένειας (ΕΝΦΙΑ, εισφορά δήθεν αλληλεγγύης, τέλη τηλεφωνίας κ.λ.π.).

- Τσάκισμα της οικονομικής βίας σε βάρος κάθε λαϊκής οικογένειας με πλειστηριασμούς και κατασχέσεις.
- Στήριξη των αναγκών των πληττόμενων αυτοαπασχολούμενων και των μικρομεσαίων στρωμάτων που απειλούνται με αφανισμό.

Γ) Πάλη για την προστασία των συλλογικών παραγωγικών δυνάμεων της κοινωνίας και πρώτα από όλα της εργατικής δύναμης. Αντίσταση και ανατροπή της διαρκούς αντεπανστάσης στις εργασιακές και παραγωγικές σχέσεις, των σαρωτικών αντιδραστικών «μεταρρυθμίσεων» στο πλαίσιο της

στρατηγικής της «καπιταλιστικής ανάπτυξης» και αντίστοιχα της νέας, πολύ βαθιάς, καταβύθισης των εργαζομένων με:

- Πάλη για την ανόρθωση της εργατικής τάξης. **Κατάργηση όλων των μορφών ευέλικτης – ελαστικής εργασίας και εντατικοποίησης.** Ενιαίες σχέσεις εργασίας, ενιαίες αμοιβές και ενιαίος χρόνος εργασίας, ενάντια στις νέες μεθόδους αύξησης της παραγωγικότητας, την ευέλικτη εργασία, όλες τις μορφές ελαστικής απασχόλησης, την εντατικοποίηση.
- Εθνικοποιήσεις χωρίς αποζημίωση με εργατικό και λαϊκό έλεγχο όλων των τραπεζών, των εταιρειών πετρελαιοειδών, ηλεκτρικής ενέργειας, ορυκτού πλούτου, τροφίμων, συγκοινωνιών, μεταφορών, ύδρευσης, φαρμακοβιομηχανιών. καθώς και των επιχειρήσεων που εγκατέλειψαν οι ιδιοκτήτες τους και λειτουργία τους με εργοστασιακά συμβούλια και εργατικό-λαϊκό έλεγχο. Απαγόρευση των ιδιωτικοποιήσεων. Κοινωνική, αποκλειστικά δημόσια αξιοποίηση των εναλλακτικών πηγών ενέργειας, με πλήρη σεβασμό στο οικοσύστημα ενάντια στον λεγόμενο «πράσινο καπιταλισμό».
- Ενιαίος δημόσιος φορέας τροφίμων και φαρμάκων για κεντρικό σχεδιασμό με πρώτο στόχο την κάλυψη των διατροφικών και υγειονομικών αναγκών της χώρας. Ιδιαίτερα για τα τρόφιμα δημόσιο σύστημα διακίνησης των προϊόντων για χτύπημα των μεσαζόντων. Αδιάλλακτη υπεράσπιση των συμφερόντων των Ελλήνων και μεταναστών εργατών γης. Δημιουργία δημοκρατικών πρωτοβάθμιων παραγωγικών συνεταιρισμών με μαζική και ποιοτική συγκέντρωση-εμπορία των προϊόντων των συνεταιρισμένων φτωχομεσαίων παραγωγών σε ρήξη με τους αγροτοπατέρες, τα κυκλώματα εμπόρων-μεσαζόντων, τραπεζών και καρτέλ που προστατεύονται από τον κρατικό μηχανισμό. Δημόσια αγροτική τράπεζα για την παροχή άτοκων καλλιεργητικών δανείων σε νέους αγρότες, μικρομεσαίους αγροτοκτηνοτρόφους και αλιείς. Απαγόρευση παραγωγής και διακίνησης μεταλλαγμένων προϊόντων.
- Γενναίο πρόγραμμα δαπανών από τον προϋπολογισμό για τις κοινωνικές λαϊκές ανάγκες (π.χ. λαϊκή στέγη, σχολικές αίθουσες, δημόσια νοσοκομεία, κοινωνικό εργοστάσιο για την κάλυψη βασικών αναγκών του λαού, ιδιαίτερα στον τομέα της υγείας, δωρεάν δημόσιες συγκοινωνίες, οδικό σύστημα) με αφανισμό των περιβόητων «εθνικών προμηθευτών» και κάθε λογής τρωκτικών του δημόσιου πλούτου.
- Στοχευμένη κατάληψη εργοστασίων και επιχειρήσεων που εγκατέλειψαν οι ιδιοκτήτες τους και λειτουργία τους με εργατολαϊκό έλεγχο, εθελοντικό κοινωνικό σχεδιασμό και με την λογική των εργοστασιακών συμβουλίων πλήρως ανεξάρτητων από το κράτος, τον αστικοποιημένο συνδικαλισμό, την εργατική αριστοκρατία και την ΕΕ. Σε πλήρη διαχωρισμό από την λογική των ΚΟΙΝΣΕΠ που προωθούν κυβέρνηση, κράτος και ΕΕ. Όπου όλη η εξουσία στους τόπους δουλειάς θα ανήκει στους άμεσους παραγωγούς, μέσω των κυρίαρχων συνελεύσεων τους για την οργάνωση, τη διεύθυνση, τον προσανατολισμό της παραγωγής, της εργασιακής διαδικασίας και το σύστημα μισθοδοσίας.
- Προστασία του φυσικού και πολιτιστικού περιβάλλοντος ως συλλογικών κοινωνικών αγαθών.

Δ) Απόκρουση-ανατροπή της αστικής πολιτικής βίας και τρομοκρατίας, του «κοινοβουλευτικού ολοκληρωτισμού» και της διαρκούς τρομοκρατικής εκστρατείας του κεφαλαίου. Υπεράσπιση και διεκδίκηση των σύγχρονων δημοκρατικών δικαιωμάτων και ελευθεριών του λαού ενάντια στον αστικό συνασπισμό εξουσίας, το κράτος-επιτελείο, στην εκτρωματική ενίσχυση του «κατασταλτικού πυρήνα του κράτους» (αστυνομία, στρατός, μυστικές υπηρεσίες, το «βελούδινο κράτους» των ΜΜΕ και το μηχανισμό πολιτιστικής δικτατορίας, στην καταστολή και την πολύμορφη καταπίεση, με:

- Μέτρα όπως τον αφοπλισμό της αστυνομίας, την κατάργηση των δυνάμεων καταστολής ενάντια στον λαό, (ΜΑΤ, ΔΕΛΤΑ, ΔΙΑΣ), όλων των σωμάτων που «στρατιωτικοποιούν» την αστυνομία, της χρήσης του στρατού για καταστολή του «εσωτερικού εχθρού», κατάργηση της αντιτρομοκρατικής νομοθεσίας, με την προώθηση ανεξάρτητων θεσμών αγώνα

και λαϊκής αυτοδιεύθυνσης.

- Κατοχύρωση του δικαιώματος των εργαζομένων να επιβάλουν με οποιαδήποτε μορφή πάλης αποφασίσουν δημοκρατικά και συλλογικά, τις διεκδικήσεις τους στις κυβερνήσεις, στον κάθε εργοδότη, στο κράτος, στο κεφάλαιο. Ελεύθερος συνδικαλισμός στον τόπο δουλειάς.
 - Διαχωρισμό του ταξικά ανασυγκροτημένου εργατικού κινήματος από τον κυβερνητικό και εργοδοτικό συνδικαλισμό, την εργατική αριστοκρατία, τα όργανα και τις επιτροπές ταξικής συμφιλώσης, τα συμβούλια και ινστιτούτα της κυρίαρχης πολιτικής. Να «απεξαρτηθούν» τα συνδικάτα από τον «θανάσιμο εναγκαλισμό» των εργοδοτικών, κρατικών και ευρωενωσιακών παροχών.
 - Απλή αναλογική σε όλες τις εκλογικές διαδικασίες, κατάργηση του μπόνους των 50 εδρών και κάθε αντίστοιχης αντιδημοκρατικής πρόβλεψης. Αλλαγές στο πολιτικό σύστημα: όχι στα προνόμια των αιρετών, ίση μεταχείριση σε όλους τους πολίτες σε φορολογικό, νομικό και ποινικό επίπεδο.
 - Πάλη ενάντια σε κάθε είδους διακρίσεις, λόγω φύλου, σεξουαλικού προσανατολισμού, εθνικότητας ή θρησκείας. Πάλη για την κατάκτηση σε επίπεδο κοινωνίας και για θεσμική κατοχύρωση όλων των πολιτικών, δημοκρατικών και κοινωνικών δικαιωμάτων.
 - Αγώνα για εργατικό, δημοκρατικό πολιτισμό των καταπιεσμένων, ανοικτό στο σύγχρονο απελευθερωτικό περιεχόμενο.
 - Προετοιμασία του λαού ώστε σε ενδεχόμενες οξυμένες συνθήκες ταξικής πάλης και πολιτικής κρίσης να επιβληθεί, από την σκοπιά και **κάτω από την λογική του επαναστατικού περάσματος της πολιτικής εξουσίας και του πλούτου στους εργαζόμενους, η ανάδειξη Συντακτικής Συνέλευσης**, με βασικό στόχο την καθιέρωση του ρόλου των «οργάνων του οργανωμένου λαού», που θα αρθρώνονται σε εργασιακό, τοπικό, περιφερειακό και τελικά πανεθνικό επίπεδο, θα λειτουργούν ως θεσμοί αυτοοργάνωσης και αυτοδιεύθυνσης των εργαζομένων και θα αποτελούν γέφυρες ανάμεσα στην κοινωνική και πολιτική δημοκρατία.
 - **Χωρισμός της Εκκλησίας από το κράτος** (και από το σχολείο). Ιδεολογική πάλη ενάντια στην αποπροσανατολιστική επιρροή των θρησκευτικών δοξασιών. Οι ιερείς όλων των ομολογιών να μισθοδοτούνται από τις εθελοντικές εισφορές της κοινότητας των πιστών τους. Ελεύθερη έκφραση όλων των θρησκειών. Ενάντια στην ισλαμοφοβία. Δικαίωμα για τόπους θρησκευτικής λατρείας για όλους.
- Ε) Ενάντια στο ρατσισμό, τον φασισμό και τον πόλεμο - Να σταματήσει η δολοφονική αντιμετώπιση των προσφύγων από ΕΕ, κυβέρνηση**
- Να σταματήσουν οι ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις που έχουν μετατρέψει τις χώρες προέλευσης των προσφύγων σε κόλαση πολέμου, πείνας και θανάτου. Έξω οι ιμπεριαλιστικοί στρατοί.
 - Να γκρεμιστεί ο φράκτης στον Έβρο. Ελεύθερη είσοδος των προσφύγων και μεταναστών από τα σύνορα. Κατάργηση του Δουβλίνου I και II, της Frontex, του Ευρωστρατού και των δυνάμεων ταχείας επέμβασης. Όχι στη δημιουργία «κέντρων διαλογής» (hot spots) προσφύγων και μεταναστών.
 - Όχι στην έλεγχο των συνόρων από την Frontex και την εγκατάσταση δύναμης ευρωστρατού στα σύνορα, την παρουσία ευρωπαϊκών δυνάμεων καταστολής. Όχι κονδύλια για έλεγχο των συνόρων, επιχειρήσεις αποτροπής και επαναπροωθήσεις. Λεφτά για στέγαση, σίτιση, περίθαλψη, ελεύθερη μετακίνηση προσφύγων και μεταναστών.
 - Άσυλο και στέγη στους πρόσφυγες. Νομιμοποίηση όλων των μεταναστών. Ιθαγένεια σε όλα τα παιδιά μεταναστών. Ίσα δικαιώματα ντόπιων και μεταναστών, εργασιακά, κοινωνικά, πολιτικά.
 - Πάλη ενάντια στα φασιστικά και ρατσιστικά ιδεολογήματα και πρακτικές, για τη συντριβή των φασιστικών συμμοριών και του ρατσισμού. Αποκάλυψη και τιμωρία των φυσικών και ηθικών αυτουργών όλων των δολοφονικών ενεργειών και ρατσιστικών εγκλημάτων της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ, των συνεργατών της στην αστυνομία και στην ΕΥΠ καθώς και των χρηματοδοτών της. Ισόβια στους δολοφόνους της Χρυσής Αυγής,

να ξηλωθούν τα τάγματα εφόδου, να κλείσουν τα γραφεία της ναζιστικής συμμορίας, να διακοπεί η χρηματοδότηση και οποιαδήποτε διευκόλυνση και στήριξη τους από τον κρατικό μηχανισμό, κανένα βήμα και δικαίωμα λόγου στους φασίστες στα ΜΜΕ.

ΣΤ) Απελευθέρωση της χώρας από τα ευρωατλαντικά δεσμά, από το δόγμα «ανήκουμε στην Δύση», από κάθε είδους επιτροπεία-κηδεμονία των διεθνών μηχανισμών και οργανισμών των πολυεθνικών (ΕΕ, ΟΟΣΑ, ΠΟΕ κ.λπ.), και κάθε ιμπεριαλιστική δύναμη, από τη σκοπιά της διεθνιστικής ισότιμης συνεργασίας των λαών και σε πλήρη διαχωρισμό με εθνικιστικές και άλλες αστικές απόψεις.

- Λαϊκή κυριαρχία και αυτοδιάθεση: να αποφασίζει ο ίδιος ο λαός για τις τύχες του χωρίς «προστάτες» και τις απροκάλυπτες επεμβάσεις τους στις εσωτερικές υποθέσεις της χώρας.
- Καμία συμμετοχή με οποιονδήποτε τρόπο στους ιμπεριαλιστικούς πολέμους. Όχι στη διάθεση ελληνικού εδάφους, αέρος και εξοπλισμού για επεμβάσεις σε άλλες χώρες.
- Έξοδος από το ΝΑΤΟ. Κλείσιμο των ξένων βάσεων, ιδιαίτερα εκείνης της Σούδας. Ούτε σκέψη για δημιουργία νέας στην Κάρπαθο η αλλού.
- Διάλυση του επικίνδυνου άξονα Ισραήλ-Ελλάδας-Κύπρου-Αιγύπτου. Δικαίωση της Παλαιστινιακής Ιντιφάντα
- Συνεχής διεθνιστικός αγώνας για την επίτευξη πληγμάτων στο διεθνές σύστημα του κεφαλαίου, με σκοπό τη διάλυση τελικά των ιμπεριαλιστικών οικονομικών, πολιτικών, στρατιωτικών οργανισμών και των καπιταλιστικών ολοκληρώσεων. Η υπέρβαση των εθνικιστικών διαχωρισμών, η ελεύθερη μετακίνηση και εγκατάσταση όλων οπουδήποτε, η απολαβή ίσων δικαιωμάτων για όλους. Η κατάργηση κάθε εθνικής και φυλετικής διάκρισης, ο σεβασμός των δικαιωμάτων του πολιτιστικού και πολιτικού αυτοπροσδιορισμού των λαών. Η κατάργηση τελικά κάθε πολεμικής μηχανής και χρήσης βίας σε βάρος λαών, αμάχων, παιδιών.

Ζ) Για τα δικαιώματα ενάντια στο σεξισμό και την καταπίεση

- Καμία **διάκριση σε βάρος των γυναικών**, που είναι τα πρώτα θύματα της μνημονιακής αστικής επέλασης. Η επισφαλής εργασία, οι απλήρωτες υπερωρίες, τα διευρυμένα ωράρια, η δουλειά χωρίς ασφάλιση, οι χαμηλότερες αμοιβές, η σχεδόν διπλάσια ανεργία, τα διπλάσια οικογενειακά βάρη χτυπούν πρώτα απ' όλα τις γυναίκες. Η γυναικεία καταπίεση πάει χέρι - χέρι με την εκμετάλλευση.
- Πάλη ενάντια σε κάθε αντίληψη περί κατωτερότητας της γυναίκας, σε κάθε επίπεδο της κοινωνικής ζωής από την εργασία, την εκπαίδευση, μέχρι τη σχέση των φύλων.
- Υπεράσπιση της εγκυμοσύνης και της μητρότητας. Να μην γίνονται αιτία μη πρόσληψης γυναικών, απόλυσης, αλλά και αναγκαστικής αποδοχής εργασίας με ελαστικές σχέσεις, χωρίς συμβάσεις, με μικρότερα μεροκάματα.
- Υπεράσπιση και διεύρυνση κάθε δομής κοινωνικού κράτους που απελευθερώνει τη γυναίκα από βάρη και δεσμά στην εργασία και στην οικογένεια.
- Θετική διάκριση υπέρ των γυναικών στις συνθήκες εργασίας, στο χρόνο δουλειάς, στη συνταξιοδότηση.
- Όχι στην εμπορευματοποίηση και τη θεαματοποίηση των γυναικών με το πλασάρισμα του γυναικείου κορμιού σαν εμπόρευμα. Πάλη ενάντια στα κυκλώματα trafficking και σωματεμπορίας.
- Καμία διάκριση **σε βάρος των δικαιωμάτων της ΛΟΑΤΚΙ+ κοινότητας**. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ στηρίζει τα αιτήματα της ΛΟΑΤΚΙ+ κοινότητας στο πλαίσιο της πάλης για μια ριζικά διαφορετική κοινωνία, όπου καμία κοινωνική ομάδα δεν θα υφίσταται καταπίεση και εκμετάλλευση.
- Ίσα και πλήρη δικαιώματα για τα ομόφυλα ζευγάρια και τα πολυσυντροφικά άτομα. Καμία διάκριση σε βάρος τους σε σχέση με τα δικαιώματα που έχουν τα ετερόφυλα ζευγάρια.
- Υποστηρίζουμε το δικαίωμα κάθε ανθρώπου στον αυτοπροσδιορισμό και στην επιλογή φύλου. Για τους τρανς ανθρώπους, ζητάμε να αναγνωριστεί πλήρως η ταυτότητα φύλου χωρίς προϋποθέσεις και να τους παρέχεται δωρεάν πρόσβαση σε ορμονοθεραπείες και επεμβάσεις επιβεβαί-

ωσης φύλου (εφόσον τις επιθυμούν). Δημόσια έγγραφα, σύμφωνα με την επιλογή διεμφυλικής ταυτότητας από κάθε άνθρωπο.

• Άμεση άρση όλων των ρατσιστικών πρακτικών της συσχέτισης των ΛΟΑΤΚΙ+ ανθρώπων με τα σεξουαλικά μεταδιδόμενα νοσήματα.

46. Η μάχη για την επιβολή του «αντικαπιταλιστικού μεταβατικού προγράμματος» γίνεται από τα κοινωνικά και πολιτικά υποκείμενα που συγκροτούνται για το σκοπό αυτό. Στο κοινωνικό επίπεδο από το αγωνιστικό μέτωπο αντίστασης και ανατροπής, που έχει ως κέντρο του το ταξικά ανασυγκροτημένο εργατικό και λαϊκό κίνημα. Στο πολιτικό επίπεδο από το αντικαπιταλιστικό μέτωπο –πρώτο ουσιαστικό βήμα του οποίου είναι η ANTAPΣYA- και ευρύτερα από την πολιτική συνεργασία των πολιτικών δυνάμεων που στον ένα ή τον άλλο βαθμό κινούνται στην κατεύθυνση της ανατροπής.

Οι δύο αυτές πλευρές της δράσης της ANTAPΣYA βρίσκονται μεταξύ τους σε διαλεκτική σχέση, η καθεμία με τη δική της συμβολή τόσο στο κοινωνικό όσο και στο πολιτικό επίπεδο διαμόρφωσης του υποκειμένου της αντικαπιταλιστικής ανατροπής και της επαναστατικής προοπτικής.

Γ3. ΤΟ ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ ΡΗΞΗΣ ΑΝΑΤΡΟΠΗΣ

47. Η ANTAPΣYA ήδη από την Β Συνδιάσκεψη της ανέφερε ότι: *«Η αντικαπιταλιστική ανατροπή της επίθεσης θα επιβληθεί από ένα αγωνιστικό μέτωπο ρήξης και ανατροπής με πυρήνα ένα ταξικά ανασυγκροτημένο εργατικό κίνημα, με την πολιτική ηγεμονία ενός ισχυρού πόλου - πολιτικού μετώπου της αντικαπιταλιστικής, αντιιμπεριαλιστικής, αντι-ΕΕ και ανατρεπτικής Αριστεράς και κάτω από τη δύναμη του παλ-λαϊκού – πανεργατικού ξεσηκωμού.»*

Η ανάγκη για την οικοδόμηση ενός λαϊκού εργατικού αγωνιστικού μετώπου ενάντια σε κεφάλαιο-ΕΕ-ΔΝΤ είναι ακόμη μεγαλύτερη σήμερα, με τα μέτρα του Μνημονίου 3 που έρχονται (πάνω στην κοινωνική διάλυση που ήδη έχουν επιφέρει τα δύο πρώτα μνημόνια), να ολοκληρώσουν την καπιταλιστική αναδιάρθρωση, τη φτωχοποίηση και υπερεκμετάλλευση των λαϊκών τάξεων και την πλήρη αντιδραστική μετάλλαξη του κράτους και του πολιτικού συστήματος. Για την αντιμετώπιση της «εθνικής συναίνεσης» των πάνω και της εκκωφαντικής μονοφωνίας του πολιτικού συστήματος, πάνω στο μονόδρομο των μνημονίων.

Απέναντι σε αυτή την επίθεση και την καλλιέργεια της ηττοπάθειας, ακόμη περισσότερο σήμερα χρειάζεται να οικοδομηθεί μαζικό κίνημα, που θα μπορέσει να βάλει φραγμό στην εφαρμογή αυτής της πολιτικής από τη συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ -ή όποιες εκδοχές κυβέρνησης συνεργασίας ή «οικουμενικής» μπορεί να τη διαδεχτούν- και να προχωρήσει στην αντεπίθεση, επιβάλλοντας έναν άλλο δρόμο, ανατροπής αυτής της επίθεσης σε αντικαπιταλιστική κατεύθυνση.

Όλο το προηγούμενο διάστημα η ANTAPΣYA πήρε τέτοιες πρωτοβουλίες κοινής δράσης σε μια σειρά μέτωπα, απευθυνόμενη πλατιά στις μαχόμενες δυνάμεις του κινήματος και της αριστεράς. Εξαιτίας αυτής της δράσης της **έχει κερδίσει την εκτίμηση χιλιάδων αγωνιστών που την βλέπουν ως μια μαχητική και ταυτόχρονα ενωτική φωνή** που μπορεί να συμβάλει αποφασιστικά στους αγώνες της τάξης. Η ANTAPΣYA θα πρωτοστατήσει στην ανάληψη πρωτοβουλιών που θα οικοδομούν το αγωνιστικό μέτωπο.

48. Το αγωνιστικό μέτωπο **δεν αποτελεί ένα «άθροισμα κινήματων»,** αντίθετα συνδέεται με την έννοια και πρακτική του **οργανωμένου λαού,** των μορφών συγκρότησης και ενοποίησης του, με βασικό πυλώνα την ταξική ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος. **Το αγωνιστικό μέτωπο έχει πολιτική κατεύθυνση ανατροπής, ενάντια στην κυβέρνηση και το μαύρο μέτωπο κεφαλαίου-ΕΕ-ΔΝΤ.** Αποτελεί το μέτωπο της **εργατικής τάξης και του λαού ενάντια στο μαύρο μέτωπο κεφαλαίου-ΕΕ-ΔΝΤ, με την ηγεμονία της εργατικής τάξης.** Παλεύει για την υπεράσπιση και βελτίωση της ζωής των ερ-

γαζόμενων, ενάντια στην καπιταλιστική επίθεση, σε σύνδεση με τους βασικούς στόχους του αντικαπιταλιστικού προγράμματος. Οι μορφές οργάνωσής του πρέπει να **ενοποιούνται κατά κλάδο, χώρο και συνολικά σε επίπεδο χώρας.**

Οικοδομούμε το Αγωνιστικό Μέτωπο Ρήξης και Ανατροπής, παλεύοντας για το ξήλωμα των μνημονίων παλιών και νέων, και των εφαρμοστικών τους νόμων, για τις σύγχρονες ανάγκες και δικαιώματα, **χωρίς να περιοριζόμαστε στο αμυντικό και όλο και πιο περιορισμένο «να μην περάσουν τα νέα μέτρα».** Προσπαθούμε να πετύχουμε έστω και επιμέρους νίκες, που μπορούν να ξαναδώσουν αυτοπεποίθηση στον εργαζόμενο λαό και πίστη στη δυνατότητά του να αλλάζει τα πράγματα με την πάλη του.

49. Το Αγωνιστικό Μέτωπο Ρήξης και Ανατροπής **συγκροτείται μέσα από τη δράση σε όλα τα μέτωπα της πάλης:** η συνδικαλιστική πάλη για τα οικονομικά και κοινωνικά δικαιώματα και την επιβίωση, η αντιιμπεριαλιστική-αντιπολεμική πάλη, η πάλη για τις λαϊκές ελευθερίες και τα δημοκρατικά δικαιώματα, ο αντιφασιστικός-αντιρατσιστικός αγώνας, το αγροτικό κίνημα, το κίνημα της νεολαίας, τα περιβαλλοντικά κινήματα και τα κινήματα υπεράσπισης της δημόσιας περιουσίας, μπορούν να ενταχθούν στην ενιαία οπτική του αγωνιστικού μετώπου ρήξης και ανατροπής, **στο βαθμό που οι μορφές πάλης και τα αιτήματά τους θα εντάσσονται στη σύγκρουση από τη σκοπιά των ταξικών συμφερόντων της κοινωνικής πλειοψηφίας και των λαϊκών στρωμάτων.**

50. Το πρώτο και ουσιαστικό ζήτημα για την οικοδόμηση του «αγωνιστικού μετώπου» είναι η συμβολή μας στην ταξική ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος σε ρήξη με τον εργοδοτικό και κυβερνητικό συνδικαλισμό, με αυτονομία από το κράτος και τους αστικούς θεσμούς. Αυτό σημαίνει πρώτα από όλα προσπάθεια οργάνωσης της βάσης σε κάθε χώρο. Δουλειά για την οικοδόμηση νέων σωματείων και μορφών συλλογικότητας **στον ιδιωτικό τομέα, στην νέα εργατικά βάρδια και τους ανέργους.** Έμφαση στη λειτουργία των ήδη υπαρχόντων σωματείων με αμεσοδημοκρατία στη βάση. Μορφές αγώνα που θα προκύπτουν από τα ίδια τα μέλη των σωματείων, σε σύγκρουση με την εργοδοσία, το κράτος και τους θεσμούς του. Σημαίνει στήριξη των πρωτοβουλιών **για συντονισμούς σωματείων και αγωνιστών από τα κάτω** ώστε να δημιουργούνται εκείνα τα «κέντρα αγώνα» που θα υπερβαίνουν τον εργοδοτικό-κυβερνητικό συνδικαλισμό σε κλαδικό αλλά και σε πανεργατικό-εθνικό επίπεδο. Σημαίνει τα αιτήματα του κάθε κλάδου ή χώρου να διατυπώνονται **από τη σκοπιά των συμφερόντων του συνόλου των εργαζομένων** και των λαϊκών τάξεων. Σημαίνει ταξική αλληλεγγύη των εργαζομένων και των σωματείων, στην κατεύθυνση ενοποίησης των ταξικών συμφερόντων.

Στην κατεύθυνση αυτή, μπορούμε να αξιοποιήσουμε την πλούσια εμπειρία των τελευταίων χρόνων από τέτοιες προσπάθειες (Συντονισμοί Πρωτοβάθμιων Σωματείων, κινήσεις αλληλεγγύης σε αγωνιζόμενους κλάδους και ενάντια στα κλεισίματα, κλαδικοί συντονισμοί, συντονιστικά ελαστικά εργαζόμενων, προσπάθειες οργάνωσης ανέργων) και να την προχωρήσουμε παραπέρα.

Μορφές του Αγωνιστικού Μετώπου Ρήξης Ανατροπής είναι και οι μορφές οργάνωσης του λαού στις πόλεις και τις γειτονιές, στο βαθμό που αποτελούν πραγματικές συσπειρώσεις αυτοοργάνωσης και αντεπίθεσης των εργαζομένων, των ανέργων, της νεολαίας, των συνταξιούχων, των λαϊκών στρωμάτων. Αξιοποιούμε **όλες τις μορφές συσπείρωσης που υπάρχουν σήμερα** σε κάθε γειτονιά. Αξιοποιούμε την θετική πείρα από το κίνημα των πλατειών, τις επιτροπές του ΟΧΙ, τις λαϊκές συνελεύσεις, τις εργατικές λέσχες, τις κινήσεις αλληλεγγύης στους πρόσφυγες και συμβάλουμε στην στήριξη, τον πολλαπλασιασμό, **την πολιτικοποίηση και τελικά ενοποίησή τους, με στόχο την ανάπτυξή τους σε κύτταρα αγωνιστικής λαϊκής δράσης για την ανατροπή της επίθεσης.**

Μορφές του Αγωνιστικού Μετώπου ρήξης και ανατροπής είναι επίσης οι μορφές πάλης **στο αντιρατσιστικό και αντιφασι-**

στικό μέτωπο, όπου προσπαθούμε να πετυχαίνουμε τη μεγαλύτερη ενότητα κρατώντας ταυτόχρονα την πιο αιχμηρή πολιτική γραμμή (σε αυτό το στόχο εντάσσεται η συμμετοχή της ANTAPΣYA στις πρωτοβουλίες του Συντονισμού σωματείων και συλλογικοτήτων για την αλληλεγγύη στους πρόσφυγες-μετανάστες και στην ΚΕΕΡΦΑ). Συνδέουμε τη μάχη για ανοιχτά σύνορα για τους πρόσφυγες και τους μετανάστες με την **πάλη για τον τερματισμό των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων και ενάντια σε κάθε συμμετοχή της χώρας μας σε αυτές.**

51. Το Αγωνιστικό Μέτωπο Ρήξης και Ανατροπής, με αντικυβερνητική στόχευση, με λογική ρήξης, ενάντια στην ΕΕ και το κεφάλαιο, είναι η πρόταση που απευθύνει η ANTAPΣYA προς όλο το αγωνιστικό δυναμικό, τον κόσμο της αριστεράς και του κινήματος που αναζητά τρόπους και δρόμους ώστε οι αγώνες να είναι νικηφόροι και πολιτικά επικίνδυνοι. Είναι **πρόταση προς όλες τις δυνάμεις της Αριστεράς (αντικαπιταλιστική αριστερά, ΛΑΕ, ΚΚΕ) για κοινή δράση στο μαζικό κίνημα** και σε μέτωπα της περιόδου. Η κοινή δράση της Αριστεράς, ειδικά των μαχόμενων δυνάμεών της, αποτελεί ισχυρή προϋπόθεση για την ανάπτυξη ενός κινήματος ανατροπής και ενός μετώπου ρήξης και ανατροπής.

Γ3.1 ΒΑΣΙΚΟΙ ΑΞΟΝΕΣ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣΗΣ ΤΟΥ ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟΥ ΜΕΤΩΠΟΥ ΡΗΞΗΣ ΚΑΙ ΑΝΑΤΡΟΠΗΣ

Για την ταξική ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος

52. Θεμέλιο της οικοδόμησης του «αγωνιστικού μετώπου» είναι η συμβολή μας στην ταξική ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος. Προκειμένου να χαράξουμε δρόμους αντεπίθεσης, πρέπει να πάρουμε υπόψη μας τόσο την αντικειμενική κατάσταση της τάξης, όσο και την διάταξη των συνδικαλιστικών δυνάμεων που δρουν στο εσωτερικό της.

Η επίθεση της κυβέρνησης, της ΕΕ και του ΔΝΤ και η πεντάχρονη εφαρμογή των μνημονίων, έχουν αλλάξει την εργασιακή πραγματικότητα. Παρά τις προσπάθειες των τελευταίων χρόνων και παρά τα βήματα που έχουν γίνει σε επιμέρους χώρους, η συνδικαλιστική πυκνότητα παραμένει εξαιρετικά χαμηλή στον ιδιωτικό τομέα, ενώ και τα συνδικαλιστικά δικαιώματα και η δημοκρατία εντός των χώρων εργασίας υποχωρούν. Στους κλάδους με συνδικαλιστική εκπροσώπηση, όπως είναι το δημόσιο, οι ΔΕΚΟ, οι μεγάλες επιχειρήσεις του ιδιωτικού τομέα, και παρά τη σημαντική παρουσία ριζοσπαστικής αριστεράς σε σωματεία, ακόμη και στα μνημονιακά χρόνια, παραμένει σε μεγάλο βαθμό ενεργός ο κλαδικός διαχωρισμός, ο εργοδοτικός συνδικαλισμός (πχ Τράπεζες), ο παλαιού και νέου τύπου κυβερνητικός συνδικαλισμός.

Πολύ αδύναμη είναι η οργάνωση των εργαζομένων στην μεγάλη έρημο του ιδιωτικού τομέα, και εκεί που έχουν επιβληθεί οι νέες μορφές ελαστικής εργασίας σε δημόσιο και ιδιωτικό τομέα. Σημαντικό ζήτημα που αποδιαικρώνει την εργατική τάξη και τη δυνατότητα διεκδίκησής της είναι η ανεργία, και δη η μακροχρόνια. Το ποσοστό της ανεργίας, που σε όλη τη διάρκεια της κρίσης διατηρείται σε πολύ υψηλά επίπεδα, συμπιέζει το κόστος της εργατικής δύναμης, αποδιαικρώνει τις εργασιακές σχέσεις, απομαζικοποιεί τα σωματεία και τις μορφές οργάνωσης της τάξης. Αποτελεί σημαντικό ζήτημα για την ταξική ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος το να οργανωθούν οι άνεργοι και να μπορέσουν να αποτελέσουν τμήμα του κινήματος.

53. Η ανάγκη της ταξικής ανασυγκρότησης του εργατικού κινήματος γίνεται δραματικά επίκαιρη από τον ρόλο της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας, που είτε συνειδητά στέκεται και ανοιχτά ενάντια στο εργατικό κίνημα, όπως η ΓΣΕΕ.

Στις μάχες όλου του προηγούμενου διαστήματος η ΓΣΕΕ στάθηκε απέναντι στα συμφέροντα των εργαζομένων. Η στάση της ήταν η αποδοχή/ανοχή της αντεργατικής πολιτικής της τρόικας και της κυβέρνησης. Την περίοδο του δημοψηφίσματος, η ΓΣΕΕ **συντάχθηκε με το ελληνικό κεφάλαιο**

που είχε εξαπολύσει μπαράζ τρομοκρατίας στους χώρους εργασίας υπέρ του ΝΑΙ, επικυρώνοντας την ήδη απαξιωμένη εικόνα της στους εργαζόμενους και τους ανέργους. Πρόκειται για μια **συνδικαλιστική γραφειοκρατία**, που εκπροσωπεί τα συμφέροντα των εργοδοτών μέσα στην εργατική τάξη, προσπαθεί μόνιμα να υποτάξει τις εργατικές διεκδικήσεις στα **συμφέροντα των εργοδοτών**, που προκειμένου να αναπαράγει τους παγιωμένους συσχετισμούς για να αναπαράγεται η ίδια, φροντίζει να διατηρείται χαμηλά η πραγματική εκπροσώπηση των εργαζομένων στα συνδικάτα, στα συνέδρια των Εργατικών Κέντρων και της ίδιας της ΓΣΕΕ.

Την ίδια στιγμή ούτε η ΑΔΕΔΥ δεν ξεπερνάει την γραφειοκρατική λογική διότι δεν σχεδιάζει αγώνες με λογική ανατροπής, ούτε με τρόπο που θα αγγίζουν την πλειοψηφία των εργαζομένων.

Η συνδικαλιστική γραφειοκρατία δεν ταυτίζεται με τα «υψηλά κλιμάκια» του επαγγελματικού συνδικαλισμού. Αντιθέτως, μορφές εργοδοτικού συνδικαλισμού ή επαγγελματικής συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας που αποσπάται από τη βάση των εργαζομένων και θέτει ως πρώτο στόχο την αναπαραγωγή της, υπάρχουν και στα πρωτοβάθμια σωματεία και στις Ομοσπονδίες. Η πάλη ενάντια στη γραφειοκρατία είναι ταυτόσημη με την πάλη για πραγματική δημοκρατία μέσα στα σωματεία και οργάνωση των εργαζομένων στη βάση.

54. Νέα προβλήματα και εμπόδια δημιουργούνται στο εργατικό κίνημα από τις επιλογές του ΜΕΤΑ, που εξαρχής συγκροτήθηκε ως συνδικαλιστική παράταξη του ΣΥΡΙΖΑ και η στάση του οποίου όλο το προηγούμενο χρονικό διάστημα καθορίστηκε βασικά από τις επιλογές του ΣΥΡΙΖΑ. Κατά την περίοδο που ο ΣΥΡΙΖΑ διεκδικούσε την κυβέρνηση ακολουθήσε λογική «ρεαλιστικής προσαρμογής» των αιτημάτων και των στόχων του και «λελογισμένων κινητοποιήσεων» (με αποκορύφωμα τη στάση του απέναντι στην απεργία διαρκείας των καθηγητών), ενώ από το σχηματισμό της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ και μετά, ακολουθεί γραμμή συναίνεσης, χωρίς να θέτει θέμα κατεύθυνσης της κυβερνητικής πολιτικής και ρόλου της κυβέρνησης. Κινείται έτσι -παρά τις επιμέρους διαφοροποιήσεις- στην κατεύθυνση ενός νέου κυβερνητικού συνδικαλισμού. Η επιλογή δυνάμεων της ΛΑΕ για συνέχιση της συμμετοχής στο ΜΕΤΑ μαζί με τις δυνάμεις του ΣΥΡΙΖΑ είναι εξαιρετικά αρνητική για την ανάπτυξη του κινήματος και για την συσπείρωση των δυνάμεων της ταξικής πάλης.

55. Το ΠΑΜΕ, παρά το γεγονός ότι διατηρεί σημαντικές δυνάμεις στο εργατικό κίνημα, ως ο εναλλακτικός πόλος απέναντι στην ΓΣΕΕ δεν συμβάλλει στο ξεπέρασμα και την ήττα της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας και την ταξική ανασυγκρότηση του κινήματος. Συνεχίζει την **αδιέξοδη λογική των συμβολικών αγώνων διαμαρτυρίας αλλά και της περιχαράκωσης και του σχεταρισμού απέναντι σε κάθε άλλη**

αγωνιζόμενη δύναμη. Η πολιτική του ΠΑΜΕ καθορίζεται από την συνολική αντίληψη του ΚΚΕ ότι δεν υπάρχουν όροι ανατροπής της κατάστασης στο σήμερα. Αποτέλεσμα αυτής της λογικής είναι σε μια σειρά αγώνες αντί να λειτουργεί ως παράγοντας **απελευθέρωσης της αγωνιστικής δυναμικής των εργαζομένων**, να λειτουργεί ως παράγοντας κατακερματισμού και φρεναρίσματος, με χαρακτηριστικά παραδείγματα την άρνησή του να υπάρξει σχεδιασμός πέρα από τις σκόρπιες 24ωρες απεργίες, αλλά και τη λυσσαλέα μάχη που έδωσε ενάντια στην απεργία διάρκειας των καθηγητών. Η άρνηση μιας ενωτικής ταξικής αντίληψης και πρακτικής, η άρνηση των δυνάμεων του ΠΑΜΕ να αναλάβουν την προεδρία του ΕΚΑ παραδίδοντάς την στην ΠΑΣΚΕ, η υιοθέτηση και από το ΠΑΜΕ της λογικής του άκυρου στο δημοψήφισμα, υποδηλώνουν την άρνηση της εμπλοκής στον αγώνα για την ανατροπή, την άρνηση να εμπλακεί σε πραγματικές συγκρούσεις και όχι μάχες οπισθοφυλακής.

56. Το σύνολο των παραπάνω παραγόντων υπογραμμίζει την επιτακτική ανάγκη του **αγώνα ώστε το εργατικό κίνημα να αντιστοιχηθεί στα καθήκοντα** που βάζει μπροστά μας η ιστορική επίθεση του κεφαλαίου, να υπερβεί τα εμπόδια της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας και του παλιού και νέου κυβερνητικού συνδικαλισμού, να προχωρήσει στο δρόμο της αντικαπιταλιστικής ανατροπής της επίθεσης. Ο αγώνας αυτός σημαίνει: α) **κλιμάκωση της πάλης των εργαζομένων τόσο στο περιεχόμενο όσο και στις μορφές της** για να ανατραπεί η μνημονιακή βαρβαρότητα χωρίς καμία αναμονή, στο ασφαλιστικό, στο μέτωπο των ιδιωτικοποιήσεων, των προσλήψεων και των περικοπών, του ενιαίου μισθολογίου κλπ β) **οργάνωση της βάσης και οικοδόμηση οργάνων πάλης των ίδιων εργαζομένων**, γ) **στήριξη και ενίσχυση των συντονισμών από τα κάτω** που έχουν συγκροτηθεί ή συγκροτούνται κλαδικά και συνολικά ώστε να οικοδομείται ένας **διαφορετικός πόλος** στο εργατικό κίνημα, δ) **δυνάμωμα της αντικαπιταλιστικής πτέρυγας** και ευρύτερα συσπείρωση των ταξικών δυνάμεων στην κατεύθυνση της ανατροπής.

57. Βασικό καθήκον για τις δυνάμεις που δρουν στο εργατικό κίνημα στην κατεύθυνση της ταξικής ανασυγκρότησης του κινήματος, και τις δυνάμεις της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, είναι η συμβολή τους **στη μαζικοποίηση και τον μετασχηματισμό των σωματείων** και των συνδικάτων, ώστε να αποτελούν **πραγματικά όργανα πάλης στα χέρια των εργατών**. Θέλουμε συνδικάτα στα χέρια των εργατών, πράγμα που σημαίνει **όχι μόνο δημοκρατία στις αποφάσεις, αλλά ανειρήνευτη πάλη με την εργοδοσία και το στρώμα της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας**. Σημαίνει ανειρήνευτη πάλη με τον συνδικαλισμό των «επαγγελματιών» που έχουν να πατήσουν στην δουλειά δεκαετίες, που σιτίζονται από τα ευρωπαϊκά προγράμματα και τα ΔΣ των εταιρειών που συμμετέχουν, όλων αυτών που υπηρετούν την αστική πολιτική, υποτάσσουν και διασπούν την

εργατική τάξη. Σημαίνει υπέρβαση του συντεχνιασμού, του κατακερματισμού ανά κλάδο και ειδικότητα, της πολυδιάσπασης, του διαχωρισμού με βάση τους όρους εργασίας.

Έμφαση πρέπει να δοθεί στην προσπάθεια δημιουργίας σωματείων και εργατικών συλλογικοτήτων στον ιδιωτικό τομέα. Για την επαναφορά στην ημερήσια διάταξη της έννοιας της συλλογικής πάλης και διεκδίκησης, ενάντια στην εξατομίκευση, τον φόβο, στην εργοδοτική αυθαιρεσία. Μόνο έτσι οι εργαζόμενοι σε αυτούς τους χώρους θα μπορέσουν να ξεναδούν τον εαυτό τους εντός της συλλογικής διεκδίκησης και πάλης. Μορφές αυτοοργάνωσης των ίδιων των εργαζομένων και των σωματείων.

Ιδιαίτερο βάρος πρέπει να δοθεί στις **μορφές ελαστικής εργασίας, στην νέα εργατικά βάρδια και τους ανέργους**. Με αφετηρία την προσπάθεια οργάνωσης των κομματιών αυτών, σύνδεσης τους με τα υπόλοιπα κομμάτια της εργατικής τάξης και των συνδικάτων τους, **κόντρα σε λογικές διαχωρισμών μόνιμων-συμβασιούχων, εργαζόμενων-ανέργων** κλπ. Για να ενισχυθούν οι πρωτοβουλίες για τις νέες ελαστικές μορφές εργασίας, καθώς και για την ένταξη όλων των μορφών εργασίας στα υπάρχοντα σωματεία. Τόσο πολιτικά/ιδεολογικά με τις εμπειρίες από τους διάφορους χώρους, όσο και οργανωτικά για την αντίσταση στις νέες αυτές σχέσεις και την παγίωση τους. Με στόχο τη διαμόρφωση **κοινών αιτημάτων** για προσλήψεις, μόνιμη και σταθερή δουλειά, επίδομα ανεργίας και πλήρη συνδικαλιστικά δικαιώματα για τους ανέργους.

Στο ίδιο πλαίσιο, θα πρέπει οι εργατικές λέσχες να ενισχυθούν και, διατηρώντας τον αυτόνομο ρόλο τους, να αποτελέσουν κομμάτι αυτής της διαδικασίας ανασυγκρότησης του λαϊκού κινήματος και του κινήματος στις γειτονιές. Θα πρέπει να στηριχτούν και να συζητηθούν εμπειρίες κατάληψης εργοστασίων και λειτουργίας τους από τους ίδιους τους εργαζόμενους, ώστε να βαθύνει η οπτική μας για τον «εργατικό και κοινωνικό έλεγχο».

58. Σημαντικό καθήκον αποτελεί η **επεξεργασία και η προώθηση του περιεχομένου του πλαισίου πάλης και των διεκδικήσεων, σε σύνδεση με το πλαίσιο στόχων του αντικαπιταλιστικού προγράμματος**.

Επιδίωξη μας είναι οι αγώνες να ξεπερνούν τη λογική της διαπραγμάτευσης της χειροτέρευσης της θέσης των εργαζόμενων, τη μοιρασιά της φτώχειας ή τη λογική της «εξαίρεσης». Ζητούμενο στην περίοδο της ολοκληρωτικής επίθεσης του κεφαλαίου είναι η προβολή ενός προγράμματος άμεσων διεκδικήσεων με κέντρο το κοινωνικό ζήτημα, **που θα ενώνει το σύνολο της εργατικής τάξης, σε δημόσιο και ιδιωτικό τομέα, εργαζομένους και ανέργους** σε μια νέα αγωνιστική ταξική ενότητα που απέναντι στον ταξικό αντίπαλο. Οι στόχοι αυτοί **συνδέονται με το πλαίσιο στόχων του αντικαπιταλιστικού προγράμματος** και την προοπτική της αντικαπιταλιστικής ανατροπής της επίθεσης, υπηρετούν το στόχο της συγκρότησης ενός εργατικού μετώπου ρήξης με τους κυρίαρχους πυλώνες της πολιτικής του κεφαλαίου. Αφετηρία για ένα τέτοιο πρόγραμμα είναι η δυνατότητα κάθε εργαζόμενος να ζει αξιοπρεπώς από μία δουλειά.

Απαιτείται το συνδικαλιστικό κίνημα να συνδέει την πάλη του με ευρύτερους πολιτικούς στόχους (έξοδο από ευρώ-ΕΕ, διαγραφή χρέους κλπ). Φυσικά, το ζητούμενο είναι οι ευρύτεροι πολιτικοί στόχοι να προκύπτουν ως αποτέλεσμα της ίδιας της εμπειρίας των εργαζομένων από τη συλλογική τους πάλη για την ικανοποίηση των άμεσων ζωτικών τους αναγκών. Να προκύπτουν ως ώριμο γέννημα και ως αναγκαιότητα της πάλης τους με νικηφόρα προοπτική.

59. Ζήτημα αιχμής αποτελεί το **δυνάμωμα της οργάνωσης από τα κάτω, του συντονισμού και την δημιουργία «κέντρων αγώνα» κατά κλάδο, περιοχές κλπ, ώστε να οικοδομηθεί συνολικά ένα άλλο κέντρο αγώνα στο συνδικαλιστικό κίνημα**. Κέντρο που θα μπορεί, σε επίπεδο πάλης και σωματείων, να παίρνει πρωτοβουλίες, να ενοποιεί και να συντονίζει, να συ-

σπειρώνει τα σωματεία και τους εργαζόμενους σε κόντρα με την καθηλωτική και υποταγμένη στάση της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας. Σε αυτό το επίπεδο έγιναν βήματα κυρίως στην πρώτη φάση των μεγάλων αγώνων, το 2010-2012, σε αρκετές πόλεις, τα οποία έμειναν μετέωρα, με ευθύνη και από τη δική μας πλευρά.

Βασικό ζητούμενο είναι να δημιουργήσουμε άμεσα τις προϋποθέσεις, ώστε να υπάρξει μια νέα μαγιά αγωνιστικών ταξικών σωματείων που, εκτός από τους κλαδικούς συντονισμούς, θα συμβάλλουν στην προσπάθεια της επανασυγκρότησης ενός Συντονισμού Πρωτοβάθμιων Σωματείων σε συνολικό επίπεδο. Ένας τέτοιος συντονισμός επιδιώκουμε να έχει τα βασικά αντιμνημονιακά, αντικυβερνητικά, αντιΕΕ και αντιδιαχειριστικά χαρακτηριστικά. Να στέκεται απέναντι στην κυβέρνηση, την ΕΕ, το ΔΝΤ και την εργοδοσία. Να θέτει στην αιχμή του τα εργατικά δικαιώματα (εργασιακές σχέσεις, ασφάλιση, ΣΣΕ κλπ) και με βάση αυτά να παίρνει πρωτοβουλίες, να δρα ενωτικά και να συγκροτεί δίκτυα. Τέλος θα πρέπει να είναι ένας συντονισμός που θα λειτουργεί δημοκρατικά στο εσωτερικό του και να μην αναπαράγει γραφειοκρατικές λογικές.

60. Στη βάση των παραπάνω κατευθύνσεων, η **ύπαρξη, ενίσχυση και μαζική παρέμβαση των εργατικών σχημάτων και παρεμβάσεων, στα οποία παρεμβαίνει η ANTAPΣYA, αποκτά ακόμα μεγαλύτερη σημασία για την ανάπτυξη των αγώνων και την ταξική ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος.**

Στόχος των δυνάμεων της ANTAPΣYA που δρουν μέσα στα εργατικά σχήματα και τις παρεμβάσεις είναι να συμβάλλουν στο να αναβαθμιστεί η λειτουργία τους, να μαζικοποιηθούν και να βαθύνουν πολιτικά. Επιδιώκουμε τη συσπείρωση νέου δυναμικού στα εργατικά σχήματα με πλατύ κάλεσμα στους αγωνιστές/τριες που θέλουν να παλέψουν για την ανατροπή της επίθεσης, να γυρίσουν την πλάτη στη γραφειοκρατία, στον παλιό και νέο κυβερνητικό συνδικαλισμό, στη λογική των «κομματικών παρατάξεων», να πλαισιώσουν και να συνεργαστούν με ανεξάρτητα αριστερά σχήματα και παρεμβάσεις.

Άμεσο καθήκον είναι η συλλογική δουλειά των σχημάτων για την επεξεργασία προγραμμάτων πάλης που θα απαντούν στην αντιδραστική αναδιάρθρωση που ξετυλίγει το κεφάλαιο και η αστική πολιτική σε όλα τα επίπεδα. Επιδιώκουμε την **ανάπτυξη του συντονισμού και το βάθεμα της πολιτικής ενοποίησης των σχημάτων και των παρεμβάσεων δημόσιου και ιδιωτικού τομέα**, αξιοποιώντας τις κινήσεις που είναι σε εξέλιξη. Επιδιώκουμε την δημιουργία σχημάτων και παρεμβάσεων σε νέους κλάδους και χώρους. Ιδιαίτερο βάρος απαιτείται από την αντικαπιταλιστική πτέρυγα στην δημιουργία κινήσεων στο χώρο της επισφάλειας, των «προγραμμάτων» και της ανεργίας. Σημαντικό βήμα στην κατεύθυνση αυτή θα είναι η συμβολή των δυνάμεων της ANTAPΣYA σε μια κίνηση συσπείρωσης των ταξικών δυνάμεων στο εργατικό κίνημα.

61. Η ANTAPΣYA έχει και στο εργατικό κίνημα λογική αγωνιστικής ταξικής ενότητας. Παλεύει για την ενότητα όλων των μαχόμενων δυνάμεων του κινήματος και της αριστεράς. Καλεί τις δυνάμεις του ΠΑΜΕ και της ΛΑΕ να συμβάλλουν στην μάχη της ανατροπής σε ρήξη με την συνδικαλιστική γραφειοκρατία, τον κυβερνητικό συνδικαλισμό, με κέντρο την δημοκρατία των ίδιων των εργαζόμενων. Θα δώσει τις δυνάμεις της σε αυτή την κατεύθυνση. Ο αγώνας για την υπεράσπιση των εργατικών συμφερόντων, η μάχη για την ταξική ανασυγκρότηση του κινήματος είναι το ζήτημα στο οποίο θα κριθούν όλες οι δυνάμεις της αριστεράς.

62. Η ANTAPΣYA θα στραφεί με όλες της τις δυνάμεις στις άμεσες μάχες του επόμενου διαστήματος. Η μάχη για δουλειά και ψωμί, η μάχη ενάντια στον ασφαλιστικό Αρμαγεδδώνα, στις ιδιωτικοποιήσεις (λιμάνια, ενέργεια κλπ), στην εκπαίδευση, στα νοσοκομεία, στους δήμους, σε υπουργεία, αλλά και σε χώρους του ιδιωτικού τομέα όπως οι μηχανικοί, οι μισθωτοί τεχνικοί, οι τηλεπικοινωνίες κλπ., η μάχη ενάντια στην επισφάλεια και την ανεργία. Στις μάχες που έχουν ήδη ξεκινήσει, καθήκον των δυνάμεων της ANTAPΣYA είναι να

πρωτοστατήσουν για πραγματικό σχεδιασμό σύγκρουσης, για **απεργιακή κλιμάκωση κόντρα στις λογικές της γραφειοκρατίας για συμβολικές κινητοποιήσεις** όταν ψηφίζονται συγκεκριμένα μέτρα.

Για την οικοδόμηση κινήματος πόλης/γειτονιάς

63. Κρίσιμο και σημαντικό μέτωπο για την οικοδόμηση αγωνιστικού μετώπου ρήξης-ανατροπής είναι το πεδίο του κινήματος που αναπτύσσεται στην πόλη και τη γειτονιά, και αφορά τόσο τα κοινωνικά ζητήματα, όσο και τα ζητήματα του χώρου και του περιβάλλοντος.

Η όξυνση των κοινωνικών προβλημάτων και η **συνέχιση των καπιταλιστικών αναδιρθρώσεων στο επίπεδο της πόλης** αποτελούν την ουσία της πολιτικής και της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ. Η δράση μας στις περιοχές αποκτά καθοριστικό ρόλο για την ανατροπή της επίθεσης στην εργασία, στο πεδίο της αναπαραγωγής της εργατικής δύναμης, στη λεηλασία του δημόσιου χώρου από το κεφάλαιο, στην καταστροφή του περιβάλλοντος.

Το επόμενο διάστημα **θα πρέπει να μπορούμε μπροστά με όλες μας τις δυνάμεις για να ανατρέψουμε:** τα αποτελέσματα της έντασης της φορομνηξίας στα λαϊκά στρώματα, τη σταδιακή έξαρση πλειστηριασμών και κατασχέσεων κατοικιών λαϊκών νοικοκυριών, την υποβάθμιση ή εξαφάνιση των δομών πρόνοιας, δημόσιας υγείας και παιδείας, τις αυξήσεις σε τιμές βασικών ειδών, κοινωνικών αγαθών και υπηρεσιών, την ένταση της λιτότητας και σοβαρά προβλήματα επιβίωσης. Την ίδια στιγμή, εντείνονται οι κινήσεις ιδιωτικοποίησης και τσιμεντοποίησης της δημόσιας γης (από τα πάρκα ως τις παραλίες), εμπορευματοποίηση των ελεύθερων δημόσιων χώρων, ιδιωτικοποιήσεις δημόσιων αγαθών και υπηρεσιών, και ένταση της καταστροφή του περιβάλλοντος από τις φαστ-τρακ επενδύσεις. Ως ιδιαίτερο ζήτημα αναδεικνύονται τα δικαιώματα μεταναστών και προσφύγων, η αντιπαράθεση στη δράση της Χ.Α.

Σε επίπεδο λειτουργίας τοπικού κράτους, θα ενταθούν οι καπιταλιστικές αναδιρθρώσεις (συρρίκνωση κρατικής χρηματοδότησης και υποκατάσταση από τα ΕΣΠΑ, εκχώρηση λειτουργιών-υπηρεσιών στον ιδιωτικό τομέα, επέκταση των ΣΔΙΤ, αντικατάσταση σταθερής δουλειάς με ελαστική, απευθείας έλεγχος έγκρισης προγραμμάτων από ΕΕ κ.α.). Οι περιφέρειες και οι δήμοι αποτελούν **τμήμα του** κράτους, δρουν με αντιδημοκρατικό τρόπο, και σε καμιά περίπτωση δεν μπορούμε να θεωρούμε ότι αποτελούν τοπική «αυτοδιοίκηση». Εφαρμόζουν και προωθούν την πολιτική της περικοπής των κοινωνικών δαπανών, της αύξησης των τελών για τους κατοίκους, της παροχής υπηρεσιών έναντι αντιτίμου, της επέκτασης της ελαστικής εργασίας, των ιδιωτικοποιήσεων, της εκχώρησης λειτουργιών στον ιδιωτικό τομέα κ.α. Στην πλειονότητα των Δήμων και των Περιφερειών κυριαρχεί το μνημονιακό μπλοκ, και η ανάμειξη του κεφαλαίου είναι άμεση. Ακόμη όμως και όπου υπάρχουν εκπρόσωποι της ρεφορμιστικής αριστεράς, δεν υπερβαίνουν τα όρια της κυρίαρχης πολιτικής.

64. Η ύπαρξη συλλογικοτήτων του κινήματος στη γειτονιά, η οργάνωση αγώνων για τα λεγόμενα **τοπικά** και τα **ευρύτερα λαϊκά προβλήματα** (περιβάλλον, ελεύθεροι χώροι, εκπαίδευση, υγεία, τέλη, πλειστηριασμοί κλπ), της παρέμβασης σε μικρούς κυρίως εργατικούς χώρους που είναι διασπαρμένοι στις γειτονιές, της οργάνωσης των ανέργων, της αλληλεγγύης, της απόκρουσης των φασιστικών, ξενοφοβικών, ρατσιστικών αντιλήψεων και δράσεων, της διάδοσης του πολιτισμού της χειραφέτησης, αποτελούν τα **πεδία της δράσης μας** στις πόλεις και τις γειτονιές.

Με ιδιαίτερη οξύτητα θα τεθεί το επόμενο διάστημα το ζήτημα της αντιμετώπισης της κοινωνικής κρίσης που βαθαίνει και απλώνεται με έντονο ταξικό χαρακτήρα στις πόλεις και τις γειτονιές, με νοικοκυριά που βρίσκονται κάτω από το όριο επιβίωσης. Η κατάσταση αυτή επιβάλλει την **αναβάθμι-**

ση των διεκδικήσεων και της πάλης για την ενίσχυση με πόρους και προσωπικό των δομών αλληλεγγύης και πρόνοιας για όλους, ντόπιους, εργαζόμενους και ανέργους, μετανάστες και πρόσφυγες. Η οργάνωση της αλληλεγγύης και η **σύνδεση μας με το εργατικό κίνημα**, κεντρικά και στις γειτονιές, πρέπει να έχει ως προμετωπίδα -σε σύγκρουση με τις λογικές εξυπηρέτησης του «δημόσιου χρέους» και «ισοσκελισμένων προϋπολογισμών»- τον αγώνα για μαζικές προσλήψεις μόνιμης και σταθερής εργασίας για να υπάρξει δημόσια κοινωνική πολιτική, πρόνοια, υγεία, παιδεία, πολιτισμός, σε αντίθεση με την κατεύθυνση για «χορηγούς» στους Δήμους, εμπλοκή ΜΚΟ, ελαστικές σχέσεις εργασίας κ.λπ.

65. Πρώτιστος στόχος είναι η **συγκρότηση, στήριξη και ενίσχυση των μορφών συλλογικής οργάνωσης και πάλης στις γειτονιές.** Στις λαϊκές ή ανοικτές συνελεύσεις, εργατικές λέσχες, πρωτοβουλίες κατοίκων, επιτροπές αγώνα, στέκια, συλλόγους, αντιφασιστικές πρωτοβουλίες, συντονισμούς αλληλεγγύης σε μετανάστες-πρόσφυγες, κ.α. Όλα αυτά αποτελούν μορφές στις οποίες μπορούν να συσπειρώνονται **ευρύτερα λαϊκά στρώματα** και να έχουν **αγωνιστικό, διεκδικητικό, ταξικό προσανατολισμό.** Μπορούν εν δυνάμει να αποτελέσουν έμβρυα για αυτό που ονομάζουμε λαϊκούς θεσμούς – όργανα επιβολής της λαϊκής θέλησης. Αποτελούν επομένως **μορφές του Αγωνιστικού Μετώπου Ρήξης Ανατροπής**, στο βαθμό που αποτελούν πραγματικές συσπειρώσεις αυτοοργάνωσης και αντεπίθεσης των εργαζομένων, των ανέργων, της νεολαίας, των συνταξιούχων, των λαϊκών στρωμάτων.

Αξιοποιούμε την θετική πείρα από το κίνημα των πλατειών, τις επιτροπές του ΟΧΙ, τις λαϊκές συνελεύσεις, τις εργατικές λέσχες, τις κινήσεις αλληλεγγύης στους πρόσφυγες και συμβάλουμε στην στήριξη, τον πολλαπλασιασμό, την πολιτικοποίηση και τελικά ενοποίησή τους, με στόχο την ανάπτυξή τους σε κύτταρα αγωνιστικής λαϊκής δράσης για την ανατροπή της επίθεσης. Στηρίζουμε τον Συντονισμό Συλλογικοτήτων Αττικής και επιδιώκουμε να συντονιστούν όλες οι αντίστοιχες πρωτοβουλίες, με διαδικασίες βάσης, με στόχο την ισχυροποίηση του κινήματος στις γειτονιές.

66. Η ύπαρξη και ανάπτυξη των περιφερειακών κινήσεων και των δημοτικών αριστερών, ριζοσπαστικών, αντικαπιταλιστικών ή με αντικαπιταλιστική κατεύθυνση κινήσεων, διαμορφώνουν ένα ορατό (φυσικά υπό διαμόρφωση) ρεύμα της αντικαπιταλιστικής αριστεράς. Στηρίζουμε τη ζωντανή δημοκρατική ανοικτή λειτουργία των κινήσεων, τον ριζοσπαστικό, αντικαπιταλιστικό τους προσανατολισμό, την εξωστρεφή δράση τους και την αγωνιστικό-αντιδιαχειριστικό τους χαρακτήρα. Επιδιώκουμε τη δικτύωση και το συντονισμό τους. Επιδιώκουμε τη μαζικοποίηση και ισχυροποίησή τους με κάλεσμα σε αγωνιστές να αποδεσμευτούν από τις λογικές της «διαχείρισης» και να συνεργαστούν με τις αντικαπιταλιστικές κινήσεις πόλης.

Ταυτόχρονα, οι δυνάμεις της ANTAPΣYA πρέπει να συμβάλλουν στην επεξεργασία και το βάθεμα του προγράμματος πάλης και των διεκδικήσεων που προβάλλουν οι κινήσεις αυτές, ώστε να εκφράζει τις εργατικές-λαϊκές ανάγκες, σε τοπικό και κεντρικό επίπεδο. Στόχος μας είναι η περαιτέρω συγκρότηση και εμφάνιση της αντικαπιταλιστικής πτέρυγας στη πόλη, που μπορεί να βοηθήσει το σύνολο του εγχειρήματος για τον πόλο της αντικαπιταλιστικής αριστεράς και για τη μετωπική συσπείρωση μαχόμενων αριστερών δυνάμεων.

Για την ανάπτυξη αντιφασιστικού-αντιρατσιστικού κινήματος

67. Μορφές του Αγωνιστικού Μετώπου ρήξης και ανατροπής είναι επίσης οι μορφές πάλης **στο αντιρατσιστικό και αντιφασιστικό μέτωπο.**

Η σημασία του μετώπου αυτού αναβαθμίζεται αποφασιστικά, σε μια συγκυρία που η ελληνική κυβέρνηση επιδιώκει να παίξει τον ρόλο ως του συνοριοφύλακα της Ε.Ε., διεκδικώντας ανταλλάγματα. Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ ακολουθεί πιστά την πολιτική της ΕΕ και στο θέμα αυτό, μία σκληρά

ρατσιστική πολιτική και για τους πρόσφυγες και τους μετανάστες: η ΕΛΑΣ εκκενώνει τα σύνορα στην Ειδομένη, τα στρατόπεδα συγκέντρωσης ξαναζούν, με την επαναλειτουργία Κορίνθου και Αμυγδαλέζας, όπως και οι απελάσεις. Σφραγίζουν ακόμα περισσότερο τα θαλάσσια σύνορα και δολοφονούν καθημερινά πλέον στα νερά του Αιγαίου. Παίζουν το χαρτί της ισλαμοφοβίας προσπαθώντας να στοχοποιήσουν όλους τους μουσουλμάνους ως τρομοκράτες και από την άλλη αναβαθμίζουν τον αντιδραστικό άξονα με το κράτος δολοφόνο του Ισραήλ και το δικτάτορα της Αιγύπτου Σίσι, συσφίγγοντας στρατιωτικές και οικονομικές συνεργασίες μέσω των ΑΟΖ.

Εξαιρετικά επικίνδυνη εξέλιξη αποτελεί η απόφαση της ΕΕ για δημιουργία και ανάπτυξη δυνάμεων ακτοφυλακής και συνοριοφυλακής που θα δρουν «στα σύνορα» της ΕΕ, **ανεξάρτητα από την θέληση και έξω από τον έλεγχο του κράτους μέλους! Πρόκειται για την ανεξέλεγκτη δράση ενός εχθρικού ιμπεριαλιστικού στρατού μέσα στην ίδια μας την χώρα.** Όπου έδρασαν τέτοιες δυνάμεις ήταν στήριγμα αντιδραστικών επιλογών, προβοκασιών, παράνομων ενεργειών (λαθρεμπόριο αγαθών και ανθρώπων κλπ). Η πάλη να μην εγκατασταθούν οι δυνάμεις αυτές αποτελεί κρίσιμο μέτωπο για τους επόμενους μήνες.

Στη συγκυρία που διανύουμε, είναι κρίσιμο το αντιφασιστικό-αντιρατσιστικό κίνημα και το κίνημα υπεράσπισης των δικαιωμάτων προσφύγων και μεταναστών, να αναπτυχθεί ταυτόχρονα με ένα μεγάλο αντιπολεμικό κίνημα, ενάντια στις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις που σκορπούν τον πόλεμο, το θάνατο και την προσφυγιά. Συνδέουμε τη μάχη για ανοιχτά σύνορα στην ασφαλή διέλευση για τους πρόσφυγες και τους μετανάστες με την **πάλη για τον τερματισμό των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων και ενάντια σε κάθε συμμετοχή της χώρας μας σε αυτές.** Είναι σημαντικό τα ζητήματα αυτά να τεθούν όσο το δυνατό πιο πλατιά, και να αποτελέσουν οργανικό κομμάτι των αιτημάτων του εργατικού κινήματος, του φοιτητικού και νεολαιίστικου κινήματος, του κινήματος γειτονιάς, της ταξικής αλληλεγγύης.

68. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ το προηγούμενο διάστημα ανέπτυξε σημαντική δράση στο μέτωπο αυτό, όπως η συμβολή των δυνάμεών της στην πολύπλευρη δράση της ΚΕΕΡΦΑ, τη δημιουργία και τις πρωτοβουλίες του Συντονισμού σωματείων και συλλογικοτήτων για την αλληλεγγύη στους πρόσφυγες-μετανάστες. Οι δυνάμεις της ΑΝΤΑΡΣΥΑ έχουν παίξει κρίσιμο ρόλο στην αντιμετώπιση αυτών των προκλήσεων και επιθέσεων. Από τη την υποδοχή προσφύγων και την πάλη ενάντια στα hotspots στη Μυτιλήνη, τον Πειραιά και τη Χίο, τη παρέμβασή μας γύρω από το Παλαί του Γαλασίου, τη διοργάνωση και στήριξη αντιρατσιστικών και αντιπολεμικών διαδηλώσεων σε όλες τις πόλεις.

Απαιτείται όμως **κλιμάκωση στο επόμενο διάστημα.** Από το καλοκαίρι του αυθόρμητου κύματος αλληλεγγύης μέχρι σήμερα φαίνεται ότι το μεγαλύτερο κομμάτι της κοινωνίας στέκεται απέναντι στις πολιτικές που ακολουθεί η ΕΕ και η κυβέρνηση. Είναι δικό μας καθήκον αυτή τη διάθεση να την οργανώσουμε σε ένα νικηφόρο κίνημα. Η πρωτοβουλία της ΚΕΕΡΦΑ για πανελλαδική κινητοποίηση σε διεθνή συντονισμό στις 23 και 24 Γενάρη είναι ένα σημαντικό βήμα που απαιτεί την ολόπλευρή μας στήριξη. Θα πρέπει να συνεχιστούν οι πρωτοβουλίες για την ευρύτερη κοινή δράση στα θέματα αυτά, τόσο σε επίπεδο εργατικών σωματείων και φοιτητικών συλλόγων, όσο και σε επίπεδο γειτονιάς.

69. Η αντιφασιστική πάλη, με αιχμή την πάλη ενάντια στην εγκληματική συμμορία της Χ.Α. δεν έχει τελειώσει, παρόλο που η ηγεσία της είναι υπόδοκοι. Η δίκη της Χ.Α. βρίσκεται σε κρίσιμη καμπή: οι δεκάδες καταθέσεις να ρίχνουν άπλετο φως στο χαρακτήρα της Χ.Α., αποκαλύπτουν την ασυλία που απολαμβάνει από την ΕΛΑΣ και το κράτος. Θεωρούμε πολύ σημαντική την πρωτοβουλία δυνάμεων της ΑΝΤΑΡΣΥΑ για τη συμμετοχή ως πολιτική αγωγή στη δίκη των ναζί. Η κοινή δράση με τις δυνάμεις του ΚΚΕ (και στο ζήτημα της

δίκης) και την υπόλοιπη αριστερά αποτελεί σημαντικό παράγοντα για την οριστική καταδίκη της ναζιστικής συμμορίας και την επιδιώκουμε. Έχουμε επίγνωση ότι η ανεξάρτητη αντιφασιστική μας δράση που κινητοποιεί μαζικούς φορείς και τη μεγάλη πλειοψηφία των γειτονιών είναι **η μόνη δικλείδα ασφαλείας** για την οριστική καταδίκη των δολοφόνων της ΧΑ, για την αποκάλυψη του ναζιστικού της προσώπου και την καταδίκη των πρακτικών της στη συνείδηση του εργαζόμενου λαού. Συνεχίζουμε, χωρίς εφησυχασμό, την αντιφασιστική δράση, και το διαρκές μπλοκάρισμα των φασιστών σε όποια γειτονιά προσπαθήσουν να εμφανιστούν (όπως συνέβη στον Πειραιά, στο Ν. Ηράκλειο και αλλού).

Για το κίνημα στη νεολαία

70. Η νεολαία αποτελεί όλα αυτά τα χρόνια το πεδίο που πάνω του δοκιμάζονται οι πιο βαθιές νέες μορφές εκμετάλλευσης, απόσπασης υπεραξίας και ιδεολογικής χειραγώγησης με **σκοπό το χτίσιμο μιας συνολικά διαφορετικής νέας εργατικής τάξης.** Οι ελαστικές σχέσεις εργασίας, η δομικού χαρακτήρα ανεργία που εναλλάσσεται με την ημιαπασχόληση και η βαθιά επίθεση στην πολιτισμική διάσταση της νεολαίας, στο πεδίο δηλαδή της αναπαραγωγής της σύγχρονης αυτής παραγωγικής δύναμης, αποτελούν μέσα και στόχους για να μπορέσει το κεφάλαιο να ξεπεράσει την κρίση του.

Η διαδικασία **διαμόρφωσης της νέας εργατικής βάρδιας προωθείται ταυτόχρονα και μέσα από την εκπαίδευση.** Μέσα από την επίθεση σε όλες τις βαθμίδες της εκπαίδευσης, προωθείται η δημιουργία ενός εργαζόμενου με όλα τα παραπάνω, βασικά για το κεφάλαιο, χαρακτηριστικά. Καταρχάς εντείνονται οι ταξικοί φραγμοί στην εκπαίδευση: η φτώχεια και η ανέχεια των οικογενειών, σε συνδυασμό με την υποχρηματοδότηση των σχολείων και την έμμεση κατάργηση της δωρεάν εκπαίδευσης ακόμη και στις υποχρεωτικές βαθμίδες, δημιουργούν ασφυκτικό πλαίσιο για τα παιδιά των κατώτερων κοινωνικών τάξεων. Ταυτόχρονα, υπάρχει προσπάθεια να εμπεδωθεί η εμπορευματοποίηση της εκπαίδευσης, μέσω των «χορηγών», των «εθελοντών» και τη δράση εταιριών στα σχολεία. Μέσα από την **μετατροπή της εκπαίδευσης σε ένα σύνολο «ευέλκτων καταρτίσεων»**, τη διαμόρφωση μιας μεταλκευικής βεντάλιας **κατάρτισης** (ΚΕΚ, ΙΕΚ, ΕΠΑΛ, κτλ), στην οποία σπρώχνεται η νεολαία μέσω της **ένταξης των ταξικών φραγμών**, των διαρκών πιστοποιήσεων και των **πιστωτικών μονάδων**, της **διάλυσης των επαγγελματικών δικαιωμάτων** (εργαλειοθήκη ΟΟΣΑ), την **βίαιη επιχειρηματοποίηση** της Ανώτατης Εκπαίδευσης –και μέσα από το υπό κατάθεση σχέδιο Νόμου-, προωθείται η πολιτική του κεφαλαίου και της ΕΕ για ένα μοντέλο εργαζόμενου, πολλών ταχυτήτων, στενά καταρτισμένου και εξατομικευμένου, πλήρως εκμεταλλεύσιμου και για μια εκπαίδευση στην υπηρεσία του κεφαλαίου και της αγοράς. Αποτέλεσμα αυτής της επίθεσης, που συντελείται σε όλες τις βαθμίδες της εκπαίδευσης, είναι να στερείται από μεγάλο κομμάτι της νεολαίας το δικαίωμα στην εκπαίδευση και να διαλύεται ό,τι είχε απομείνει από τον δημόσιο και δωρεάν χαρακτήρα της.

Μέχρι στιγμής φαίνεται πως η ριζική αναδιαμόρφωση των παραγωγικών σχέσεων δεν έχει επιτευχθεί πλήρως, όπως και η ανάλογη εμπέδωση σε κοινωνικό, πολιτικό και ιδεολογικό επίπεδο. Έχει διαμορφωθεί όμως ένα ουσιαστικά αντιδραστικό πεδίο με τη νέα γενιά να αποτελεί τον δοκιμαστικό σωλήνα για την κατάργηση όλων των εργατικών και κοινωνικών κατακτήσεων που έχει αποσπάσει το εργατικό λαϊκό κίνημα σε προηγούμενες περιόδους. Οι ηλικιακοί φραγμοί αποτελούν εργαλείο ένταξης και προώθησης των σκληρών ταξικών φραγμών και διαχωρισμών που πλήττουν πλέον φανερά τα πιο εργατικά κομμάτια της νεολαίας αυτού του τόπου. **Είναι πραγματικό στοίχημα τόσο για την αστική τάξη όσο και για το εργατικό κίνημα το αν θα επικρατήσει ο διαχωρισμός παλιάς και νέας εργατικής τάξης, αν οριστικοποιηθεί σε τέτοιο βαθμό ώστε να επιφέρει διάσπαση εντός του κοινωνικού υποκειμένου και του σημερινού εργατικού-λαϊκού κινήματος.**

71. Η οικοδόμηση μετώπου ρήξης και ανατροπής περνά

μέσα από το ιστορικό καθήκον να ανατροπής αυτής της επίθεσης στη νέα γενιά. Από μορφές και αγώνες που θα υψώνουν τείχος στην ταχύτατη τάση πολυδιάσπαση και ατομικισμού που υπάρχει και αντιδραστικοποιείται σε όλους τους κοινωνικούς χώρους επιμέρους αλλά και γενικευμένα στην κοινωνική ζωή. Είναι ανάγκη η νεολαία να ενοποιηθεί γύρω από μία σύγχρονη χάρτα αναγκών και δικαιωμάτων, από ένα νέο κοινωνικό, πολιτικό, πολιτισμικό όραμα, για να εκφραστούν αγωνιστικά ιδανικά, εργατική ηθική και απελευθερωτικός πολιτισμός κόντρα στον αστικό Αρμαγεδδώνα. **Η είσοδος της νεολαίας με τον ριζοσπαστισμό της στο προσκήνιο,** μπορεί να αποτελέσει καταλύτη εξελίξεων παίρνοντας υπόψη τον ρόλο που έχει παίξει η νεολαία στις κοινωνικές διεργασίες, τις συγκρούσεις, στην ταξική πάλη.

Για να επιτευχθεί αυτό, είναι αναγκαίο να σκύψουμε πάνω στις **νέες μορφές οργάνωσης** που αναπτύσσονται και αγκαλιάζουν πλατιά την άνεργη ή καταπιεσμένη νεολαία που τριγυρίζει ξανά απογοητευμένη στις γειτονιές, μετατρέποντάς της σε εναρκτήριο λάκτισμα για να **ξαναζωντανέψει το ίδιο το εργατικό κίνημα,** να χτιστούν νέα σωματεία, συνδικάτα και γενικά οργανωμένες μορφές έκφρασης και αγώνα κόντρα στην αυθαιρεσία της εργοδοσίας και την ασυδοσία των μηχανισμών καταστολής. Οι εργατικές λέσχες, οι επιτροπές ανέργων, οι λαϊκές συνελεύσεις κλπ να αποτελέσουν να γίνουν δρόμοι συσπείρωσης και πολιτικής δράσης για να μπορέσει η νεολαία να ψηλαφίσει ξανά τη διεκδικητικότητα και το συλλογικό αγώνα με τους δικούς της όρους. Εκεί θα βρει τα μέσα και τον τρόπο να συμμαχήσει με την παλιά εργατική τάξη, να γίνει σάρκα από τη σάρκα της και από κοινού να γράψουν κόντρα στη λήθη και την απαξίωση τις νέες σελίδες σε μια σύγχρονη ιστορική λαϊκή αφήγηση για τον τόπο αυτό.

Χρειάζεται να στηριχτούν οι υπάρχουσες μορφές παρέμβασης και να δημιουργηθούν νέες, με σκοπό την οργάνωση της νέας εργατικής βάρδιας και την ανατροπή της μαύρης και ελαστικής εργασίας και του εργατικού μεσαίωνα, την παρέμβαση στη μαθητική νεολαία που δυσχεραίνει συνεχώς η δυνατότητα της να σπουδάσει και πετιέται μαζικά εκτός της εκπαίδευσης, στο φοιτητικό κίνημα, για να ανατρέψει την επίθεση όλων αυτών των χρόνων, αλλά και ενόψει του νέου νόμου για την παιδεία. Χρειάζονται επίσης μορφές παρέμβασης που θα συμβάλλουν στον αγώνα για μια **ιδεολογική και πολιτισμική αντεπίθεση** με πρωτοστάτη την νεολαία, ενάντια στον σκοταδισμό και στην μοιρολατρία που προωθείται.

72. Οι δυνάμεις της ΑΝΤΑΡΣΥΑ που δρουν στη νεολαία επιδιώκουν να οικοδομήσουν μια πλατιά απεύθυνση, προτάσσοντας ένα **επιθετικό πρόγραμμα πάλης για τις ανάγκες της νέας γενιάς.** Που δεν θα δέχεται τα τετελεσμένα των μνημονίων. Που θα ενοποιεί και θα εμπνέει. Να συμβάλλει στην οργάνωσης της πάλης τόσο αυτοτελώς, όσο και σε σύνδεση με το σύνολο των εργαζομένων. Με καθοριστικό ρόλο στην συγκρότηση και εμφάνιση με πολιτικούς όρους, των πιο μαχητικών και ριζοσπαστικών τάσεων και ρευμάτων, οργανωμένων και μη. Αυτή η απεύθυνση δεν μπορεί παρά να επιτευχθεί μέσα από την παρέμβαση της αντικαπιταλιστικής αριστεράς, και της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, στους χώρους όπου ζει και αναπνέει η νεολαία.

Ιδιαίτερα στο φοιτητικό κίνημα οι δυνάμεις της ΑΝΤ.ΑΡ.ΣΥ.Α στηρίζουν με ενιαίο και αταλάντευτο τρόπο το εγχείρημα της **Ενιαίας Ανεξάρτητης Αριστερής Κίνησης.** Η ΕΑΑΚ αποτελεί την ριζοσπαστική, αντικαπιταλιστική πτέρυγα στο φοιτητικό κίνημα. Υπερασπίζουμε και αναπτύσσουμε τον αντικαπιταλιστικό χαρακτήρα, τον αντικυβερνητικό αντι-ΕΕ προσανατολισμό και την μαχητική κινηματική δράση της ΕΑΑΚ. Συμβάλλουμε **στην δημοκρατική οργάνωση και ανασυγκρότησή της,** στην ενίσχυση των ανεξάρτητων αριστερών σχημάτων που την αποτελούν, τη μαζικοποίησή τους και το πλάτημα της απεύθυνσής τους. Προσπαθούμε για τη διαμόρφωση μιας σύγχρονης αποτελεσματικής μετωπικής πρότασης συσπείρωσης της νεολαίας που αγωνίζεται, με βασικό κριτήριο και άξονα τις ζωντανές μάχες και τους αγώνες αυτής της γενιάς μέσα και έξω από τις σχολές και στόχο την

συσπείρωση των ριζοσπαστικών και αντικαπιταλιστικών δυνάμεων που δρουν στους φοιτητικούς χώρους.

Γ4. Για το πολιτικό μέτωπο της Αντικαπιταλιστικής Αριστεράς, για την πολιτική συνεργασία με τις ευρύτερες δυνάμεις της ανατροπής, για την ενίσχυση και τον μετασχηματισμό της ANTAPΣYA

73. Ήδη από την Β Συνδιάσκεψή της η ANTAPΣYA είχε αποφασίσει ότι «*Επιδίωξή της είναι η συσπείρωση των ευρύτερων δυνατών δυνάμεων για τη δημιουργία ενός μαζικού πόλου – πολιτικού μετώπου της αντικαπιταλιστικής επαναστατικής Αριστεράς και των ευρύτερων δυνάμεων της ανατροπής, με την ηγεμονία του αντικαπιταλιστικού μεταβατικού προγράμματος*».

Σήμερα αντικειμενικά υπάρχει **μεγαλύτερη δυνατότητα** για την οικοδόμηση αυτού του μετώπου, καθώς ιδιαίτερα την τελευταία περίοδο αναπτύσσεται ένα **σημαντικό εύρος δυνάμεων και αγωνιστών** που με τον ένα ή τον άλλο τρόπο υιοθετούν ή στρέφονται προς βασικές πλευρές του αντικαπιταλιστικού προγράμματος.

Η ίδια η εμπειρία της «διακυβέρνησης» του ΣΥΡΙΖΑ και η κατάρτησή της, απέδειξε ότι, σε αυτές τις συνθήκες κρίσης του καπιταλισμού, δεν υπάρχει δυνατότητα για «φιλολαϊκές λύσεις» εντός της ευρωζώνης και της ΕΕ. Είναι σημαντικό ότι το συμπέρασμα αυτό δεν ακούγεται απλώς από ένα τμήμα της αριστεράς, αλλά αφορά μεγάλο τμήμα των πληττόμενων στρωμάτων, κι αυτό αποτυπώθηκε σε μεγάλο βαθμό και στο 62% του ΟΧΙ στο δημοψήφισμα. Η ίδια εμπειρία ανέδειξε, με οδυνηρό τρόπο, την αναγκαιότητα της σύγκρουσης με τον καπιταλιστικό μονόδρομο, τα όρια του «κοινοβουλευτικού δρόμου», την αυταπάτη του «κυβερνητισμού».

Παράλληλα με αυτή την βαθύτερη συνείδηση, συνυπάρχουν και αισθήματα απογοήτευσης και ματαιώσης, ειδικά στον κόσμο της αριστεράς που διαψεύστηκε, αντιφατικότητα και ασυνέχειες στην οικοδόμηση του κινήματος, που θα πρέπει να ξεπεραστούν.

Σήμερα υπάρχουν **περισσότερες δυνάμεις, οργανωμένες ή αγωνιστές, που έχουν αποδεσμευτεί από τον ρεφορμισμό του ΣΥΡΙΖΑ και σε ένα βαθμό από το ΚΚΕ**. Η ANTAPΣYA επιδιώκει το επόμενο διάστημα να βρεθεί σε κοινό βηματισμό με όλο αυτό το δυναμικό, στην κατεύθυνση της κοινής δράσης και της οικοδόμησης του αγωνιστικού μετώπου, των βημάτων οικοδόμησης του αντικαπιταλιστικού μετώπου ή μορφών πολιτικής συνεργασίας, ανάλογα και με τις επιλογές των δυνάμεων αυτών.

74. Η οικοδόμηση του αντικαπιταλιστικού μετώπου/πόλου αποτελεί την πολιτική πρόταση της ANTAPΣYA προς όλες τις δυνάμεις που παλεύουν για τα εργατικά και λαϊκά συμφέροντα σε λογική ρήξης με το μαύρο μέτωπο κεφαλαίου-ΕΕ-ΔΝΤ, τον ιμπεριαλισμό, για μια νέα σοσιαλιστική χειραφετητική προοπτική.

Το πολιτικό μέτωπο το οποίο παλεύουμε για να οικοδομήσουμε είναι **μέτωπο αντικαπιταλιστικό**, με την έννοια ότι **το πρόγραμμά του**, η προοπτική του και η πρακτική του στρέφονται ενάντια στους βασικούς νόμους του συστήματος (της κυριαρχίας της εκμετάλλευσης, του κέρδους, των αγορών, της ανταγωνιστικότητας, παραγωγικότητας κλπ), ότι απορρίπτει τις αντιλήψεις που συνδέονται με την «φιλολαϊκή»-κεϋνσιανή διαχείριση του καπιταλισμού, ότι στρέφεται ενάντια στην αστική τάξη και το κράτος της και έχει ορίζοντά του την εξουσία της εργατικής τάξης και των συμμάχων της. Παλεύει για μια σύγχρονη σοσιαλιστική προοπτική.

Ταυτόχρονα, είναι μέτωπο ισχυρά **«αντιιμπεριαλιστικό-αντιπολεμικό»**. Στρέφεται **ενάντια στον σύγχρονο ιμπεριαλισμό και τον πόλεμο**. Αντιμετωπίζει ως εχθρικούς τους μηχανισμούς του (ΕΕ και ΝΑΤΟ) και επιδιώκει την αποδέσμευση από αυτούς. Δεν μπορεί να υπάρχει αντιιμπεριαλιστικός αγώνας χωρίς логи-

κή ρήξης-αποδέσμευσης από τους μηχανισμούς αυτούς.

Το αντικαπιταλιστικό μέτωπο στρέφεται πρώτα από όλα **ενάντια στον πυρήνα της ολιγαρχίας**, τις πολυεθνικές, του τραπεζίτες και τις δυνάμεις του μεγάλου κεφαλαίου, επιδιώκοντας ταυτόχρονα να οικοδομήσει την συμμαχία της εργατικής τάξης με τα εκμεταλλεζόμενα μη προλεταριακά στρώματα. Επιδιώκουμε την ηγεμονία **των εργατικών και αντικαπιταλιστικών αντιλήψεων στην «αντιμονοπωλιακή πλευρά» της πάλης ενάντια στις μικροαστικές διαχειριστικές αντιλήψεις** που επίσης παλεύουν για την ηγεμονία μέσα στο «δημοκρατικό, αντιμονοπωλιακό ρεύμα».

Είναι **«μέτωπο δημοκρατικό»** με την έννοια ότι θέτει στην πρώτη γραμμή των διεκδικήσεων την πάλη για την αναχαίτιση και ακύρωση της διαρκούς τρομοκρατικής εκστρατείας του κεφαλαίου, παλεύει για τα δημοκρατικά δικαιώματα του κόσμου της δουλειάς, στρέφεται ενάντια στην σύγχρονη απολυταρχία των πολυεθνικών, του κράτους, των μιντιοκρατών, ότι θεωρεί την **εργατική δημοκρατία το πραγματικό περιεχόμενο της εργατικής εξουσίας**.

Είναι μέτωπο **«αντιφασιστικό-αντιρατσιστικό»**, με την έννοια ότι μπαίνει μπροστά στον αγώνα ενάντια στον σύγχρονο φασισμό και ρατσισμό, τον αντιμετωπίζει βαθύτερα -όχι σαν παρεκτροπή του συστήματος- αλλά βλέποντας την σύνδεσή του με την αντιδραστικοποίηση του κράτους και της ΕΕ, από δημοκρατική και ταξική σκοπιά μαζί.

Είναι μέτωπο της **«ριζοσπαστικής οικολογίας»**, με την έννοια ότι αντιμετωπίζει ως κορυφαίο το ζήτημα της επιβίωσης του πλανήτη από την επίθεση της λογικής του κέρδους και των πολυεθνικών (της ενέργειας, της πυρηνικής μαφίας, των μεταλλαγμένων κλπ) όλων όσοι θέλουν να υποτάξουν τη φύση στην τερατώδη λογική του κέρδους.

Όλα αυτά τα «ρυάκια», κοινωνικοπολιτικά ρεύματα και οι αντίστοιχες πολιτικές συλλογικότητες πρέπει να συνδεθούν στην ίδια κοίτη και να συγκροτηθούν πολιτικά και προγραμματικά στην κατεύθυνση του «πολιτικού μετώπου/πόλου της αντικαπιταλιστικής επαναστατικής αριστεράς και των ευρύτερων δυνάμεων της ανατροπής».

75. Κάθε μέτωπο, και πολύ περισσότερο το «αντικαπιταλιστικό μέτωπο», δεν χτίζεται στα «χαρτιά». Μπορεί να οικοδομηθεί σε στέρεη βάση όταν υπάρχει παράλληλα και κοινή δράση στο κίνημα, αποφασιστικός αγώνας για την ανατροπή της επίθεσης, γιατί μόνο **μέσα από το κριτήριο της πράξης**, μέσα από την ίδια του την πάλη πείθεται ο αγωνιζόμενος λαός για την ανεπάρκεια της ρεφορμιστικής γραμμής και ριζοσπαστικοποιείται.

Η δημιουργία ενός «πόλου-μετώπου της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς και των ευρύτερων δυνάμεων της ανατροπής», για να ευοδωθεί χρειάζεται διαρκείς μετασχηματισμούς του ήδη υπάρχοντος δυναμικού της αντικαπιταλιστικής και της ριζοσπαστικής αριστεράς, που περιλαμβάνει και τον μετασχηματισμό της ίδιας της ANTAPΣYA, ώστε να μπορέσει να παίξει το ρόλο που της αναλογεί σε μια τέτοια πορεία. Ο μετασχηματισμός αυτός είναι αλληλένδετος με την οικοδόμηση μαζικού κινήματος, αγωνιστικού μετώπου ρήξης και ανατροπής, κοινής δράσης των μαχόμενων δυνάμεων της αριστεράς, και μορφών πολιτικής συνεργασίας, μέσα από διαδικασίες βάσης που θα αγκαλιάζουν το δυναμικό της αριστεράς και του αγώνα. Όλα αυτά, στο σύνολό τους, δημιουργούν τις προϋποθέσεις για τη συγκρότηση ενός πραγματικά μαζικού αντικαπιταλιστικού μετώπου/πόλου.

Γι' αυτό θεωρούμε **εξίσου σημαντικές τις πρωτοβουλίες για την κοινή δράση** της αριστεράς στο κίνημα και την **οικοδόμηση αγωνιστικού μετώπου ρήξης και ανατροπής**, με τις πρωτοβουλίες για τη **συγκρότηση αντικαπιταλιστικού μετώπου-πόλου ή πολιτικής συνεργασίας**, και θεωρούμε σημαντικό να προχωρούν παράλληλα και να αλληλοεπηρεάζονται.

76. Σήμερα υπάρχουν δυνάμεις, ρεύματα και αγωνιστές που στον ένα ή τον άλλο βαθμό έχουν κατακτημένο **το αντι-**

καπιταλιστικό πρόγραμμα ή βασικές του πλευρές. Με αυτές τις δυνάμεις και τους αγωνιστές επιδιώκουμε να αναπτύξουμε άμεσα **σταθερές πολιτικές σχέσεις** (ένταξη στην ANTAPΣYA, μόνιμη συμπόρευση με την έννοια της 2^{ης} Συνδιάσκεψης, σταθερές μορφές πολιτικής συνεργασίας), με σκοπό την οικοδόμηση του αντικαπιταλιστικού πόλου.

Σε αυτή την κατεύθυνση η ANTAPΣYA πρέπει να πάρει πρωτοβουλίες το επόμενο διάστημα (πχ διάλογος για μια Διακήρυξη αντικαπιταλιστικής ανατροπής κι επαναστατικής τομής για το σοσιαλισμό και τον κομμουνισμό στον 21ο αιώνα, σε μια διαδικασία που θα ξεκινήσει μετά την 3η Συνδιάσκεψη, με συμμετοχή και ευρύτερων δυνάμεων που συμφωνούν με αυτή την κατεύθυνση).

Μια τέτοια συσπείρωση δυνάμεων θα λειτουργήσει ενισχυτικά και για τον κοινό βηματισμό με ρεύματα του αντικαπιταλιστικού αντιιμπεριαλιστικού αντι-ΕΕ αγώνα, με τα πολύμορφα μαχητικά ρεύματα που αποδεσμεύονται από τον ρεφορμισμό, στην πορεία προς το «πολιτικό μέτωπο της αντικαπιταλιστικής επαναστατικής αριστεράς και των ευρύτερων δυνάμεων της ανατροπής», και στην ηγεμονία των επαναστατικών και κομμουνιστικών αντιλήψεων.

77. Ταυτόχρονα υπάρχουν δυνάμεις, ρεύματα και αγωνιστές που δεν έχουν κατακτήσει το σύνολο του αντικαπιταλιστικού προγράμματος, αλλά κινούνται σε ριζοσπαστική ρηξιακή κατεύθυνση. Με αυτές τις δυνάμεις επιδιώκουμε τον διάλογο, τη συμπόρευση, τον κοινό βηματισμό και την πολιτική συνεργασία.

Η ANTAPΣYA θα συνεχίσει και θα αναβαθμίσει τις πρωτοβουλίες για τον κοινό βηματισμό **όλων των δυνάμεων της αντικαπιταλιστικής, αντιιμπεριαλιστικής, αντιΕΕ αριστεράς και των πολύμορφων δυνάμεων που έρχονται σε ρήξη με τον ρεφορμισμό**.

Καταρχάς, η ANAPΣYA επιδιώκει να αναπτύξει μορφές **μόνιμης κοινής δράσης με όλο αυτό το δυναμικό** και ένα ευρύτερο **συστηματικό διάλογο**, στην πορεία για την 3^η Συνδιάσκεψη αλλά και στη συνέχεια, για τα μεγάλα ζητήματα του αντικαπιταλιστικού προγράμματος και μετώπου που απαιτεί η εποχή μας.

Επιπλέον, η ANTAPΣYA θα απευθύνει προς τις δυνάμεις αυτές **πρόταση πολιτικής συνεργασίας στη βάση ενός πλαισίου** βασικών στόχων-αιτημάτων του μεταβατικού αντικαπιταλιστικού προγράμματος πάλης, που θα διασφαλίζει ότι η πολιτική συνεργασία θα κινείται στην κατεύθυνση της σύγκρουσης με την αστική τάξη, την ΕΕ, τον ιμπεριαλισμό, απορρίπτει τον κυβερνητισμό και στοχεύει στον μετασχηματισμό της κοινωνίας, διαχωριζόμενη από «ενδιάμεσες λύσεις» φιλολαϊκής διαχείρισης του καπιταλισμού.

Στο πλαίσιο μιας τέτοιας πολιτικής συνεργασίας, η ANTAPΣYA και το μέτωπο της αντικαπιταλιστικής αριστεράς διατηρούν την αυτοτέλειά τους και παλεύουν για την ηγεμονία των αντικαπιταλιστικών και επαναστατικών αντιλήψεων σε κάθε επίπεδο αυτής της πολιτικής συνεργασίας.

78. Η παραπάνω μεθοδολογία μπορεί να υπηρετηθεί με **συνέπεια μόνο αν γίνουν διακριτά τα επίπεδα στα οποία θα προχωράμε σε μετωπικές πρωτοβουλίες**.

i) Αυτονόητο επίπεδο μετωπικής πρακτικής αποτελεί η κοινή δράση με άλλες δυνάμεις της αριστεράς στη λογική του αγωνιστικού μετώπου ρήξης και ανατροπής στους κοινωνικούς χώρους, στην κατεύθυνση συγκρότησης μαζικού κοινωνικού ρεύματος ανατροπής της επίθεσης του κεφαλαίου.

ii) Στο πλαίσιο του αγωνιστικού μετώπου είναι δυνατόν να αναλαμβάνονται πολιτικές πρωτοβουλίες σε επιμέρους πολιτικά ζητήματα (πχ αντιΕΕ πρωτοβουλία), με στόχο τη συσπείρωση δυνάμεων στα μέτωπα αυτά, την αμφισβήτηση της ιδεολογικοπολιτικής ηγεμονίας της αστικής τάξης και τη δέσμευση πολιτικών δυνάμεων (και στο επίπεδο της πρακτικής δράσης) που συμφωνούν με πλευρές -και όχι με το σύνολο- του αντικαπιταλιστικού μεταβατικού προγράμματος.

iii) Πορεία προς το αντικαπιταλιστικό μέτωπο-πόλο (με αξιοποίηση σ' αυτή την κατεύθυνση της πρότασης πολιτικής συνεργασίας), που θα έχει χαρακτηριστικά μόνιμης συνεργασίας και θα συγκροτείται πάνω στους άξονες του αντικαπιταλιστικού μεταβατικού προγράμματος. Το αντικαπιταλιστικό μέτωπο θα υπηρετεί τις ανάγκες και τα συμφέροντα της εργατικής τάξης και θα είναι έκφραση στο πολιτικό επίπεδο της κοινωνικής συμμαχίας της με τα υπόλοιπα πληττόμενα στρώματα της κοινωνίας υπό την ηγεμονία της. Το αντικαπιταλιστικό μέτωπο έχει πολιτική ρήξης με την αστική πολιτική, με επαναστατική κατεύθυνση και ηγεμονία. Έχει σαν τελικό στόχο την κατάληψη της πολιτικής εξουσίας από την εργατική τάξη και τους συμμάχους της. Προσεγγίζει την επανάσταση μέσα από την πάλη για την υλοποίηση του αντικαπιταλιστικού προγράμματος, την οργάνωση και ωρίμανση των δυνάμεων της επανάστασης.

79. Η πρόταση της πολιτικής συνεργασίας αποτελεί εξέλιξη και προσαρμογή της πρότασης της μετωπικής συμπίεσης (Β Συνδιάσκεψη), στο νέο συσχετισμό δυνάμεων όπως διαμορφώνεται σήμερα, και λαμβάνοντας υπόψη τα θετικά και τα λάθη από την εμπειρία της μετωπικής συμπίεσης.

Η πολιτική της μετωπικής συμπίεσης της αντικαπιταλιστικής, αντιμπεριαλιστικής, αντι-ΕΕ και αντιδιαχειριστικής αριστεράς, όπως αποφασίστηκε στη Β Συνδιάσκεψη της ANTAPΣYA, αποτέλεσε ένα σημαντικό βήμα για την πολιτική της ANTAPΣYA. Της έδωσε τη δυνατότητα να παρέμβει στα ρεύματα της διαφοροποίησης από το ρεφορμισμό. Η πολιτική αυτή πρόταση επιδίωκε να συσπειρώσει δυνάμεις πάνω στο αναγκαίο για την περίοδο πολιτικό πλαίσιο. Δεν ήταν μια πολιτική συμφωνία με πλήρη στρατηγικά χαρακτηριστικά, αλλά εμπεριείχε όλες τις οριοθετήσεις που ήταν αναγκαίες στην περίοδο.

Η πολιτική και εκλογική συμμαχία με την ΜΑΡΣ (Ιανουάριος 2015) ήταν θετική, γιατί α) έγινε πάνω στην αναγκαία πολιτική βάση, ανοίγοντας το δρόμο για συνολική υποστήριξη του αντικαπιταλιστικού προγράμματος β) συνέβαλε στη διαφοροποίηση δυνάμεων από το ρεύμα υποστήριξης της κυβερνητικής λύσης ΣΥΡΙΖΑ γ) συνέβαλε στη διαμόρφωση κριτηρίων και πολιτικών δεσμών με ρεύματα προερχόμενα από τον ΣΥΡΙΖΑ και το ΚΚΕ, γεγονός που έπαιξε θετικό ρόλο στη στάση που κράτησαν στις πολιτικές διεργασίες που ακολούθησαν: αντίσταση στην αστική κυβερνητική διαχείριση ΣΥΡΙΖΑ και στη μνημονιακή υποταγή, αναζήτηση αιχμηρής ανατρεπτικής και αντι-ΕΕ τοποθέτησης στις μετέπειτα εξελίξεις κλπ.

Οι εξελίξεις δικαίωσαν και την κατεύθυνση και το πολιτικό πλαίσιο που είχε τεθεί ως αναγκαίο από την πλευρά της ANTAPΣYA, παρότι η αδυναμία της ANTAPΣYA να ακολουθεί συστηματικά πρακτικές βαθέματος της πολιτικής συνεργασίας περιορίζει την ισχύ και την εμβέλεια της μετωπικής πολιτικής της. Σε κάθε περίπτωση, και ανεξάρτητα από την επιλογή της πλειοψηφίας της ΜΑΡΣ αργότερα να στηρίξει τη ΛΑΕ, η απεύθυνση και η ευόδωση της μετωπικής συμπίεσης έχουν συμβάλει θετικά στην αναγνώριση του ενωτικού ρόλου της ANTAPΣYA από αγωνιστές και ρεύματα της μαχόμενης αριστεράς.

Στην πορεία υλοποίησης της πολιτικής της συμπίεσης από τη Β Συνδιάσκεψη ως την ευόδωσή της, αντιμετωπίσαμε προβλήματα και διαφοροποιήσεις που έπαιξαν ρόλο και στην αποτελεσματικότητά της: απόψεις που ανήγαγαν τη συμμαχία σε αυτοσκοπό, βλέποντάς την ως αποκομμένη από το σύνολο της πολιτικής της ANTAPΣYA, όπως και απόψεις που έθεταν ως βάση της όποιας πολιτικής συνεργασίας την ταύτιση με το σύνολο του προγράμματος της ANTAPΣYA. Ιδιαίτερα αρνητικό ήταν το γεγονός ότι αυτή η πολιτική πρόταση προωθήθηκε κυρίως «από τα πάνω», χωρίς να γίνει υπόθεση της συζήτησης όλου του κόσμου στον οποίο υποτίθεται ότι απευθυνόταν καθώς και των τοπικών και κλαδικών επιτροπών της ANTAPΣYA. Τα προβλήματα αυτά είναι αναγκαίο να αντιμετωπιστούν

το επόμενο διάστημα.

80. Κεντρικό στοιχείο της πολιτικής μας για το επόμενο διάστημα είναι η ολόπλευρη πολιτική και οργανωτική ανάπτυξη και ο μετασχηματισμός της ANTAPΣYA.

Η ενίσχυση της ANTAPΣYA, δεν είναι «εσωτερικό» της ζήτημα. Η ANTAPΣYA, παρά τις αδυναμίες και τα λάθη της, έδωσε την μάχη με την μνημονιακή λαίλαπα. Πρότασσε με επιμονή το αναγκαίο -όπως επιβεβαιώθηκε από τις εξελίξεις- μεταβατικό αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα (διαγραφή χρέους, αποδέσμευση από ευρώ/ΕΕ, εθνικοποίηση τραπεζών κλπ). Αντιστάθηκε στην άνοδο του ρεφορμισμού του ΣΥΡΙΖΑ αντιπαλεύοντας την πολιτική του και πηγαίνοντας κόντρα στο ρεύμα σε δύσκολες περιόδους, όπως στις εκλογές του Ιούνη του 2012. Λειτουργήσε ενωτικά στο κίνημα, πήρε ενωτικές πρωτοβουλίες προς τις δυνάμεις της αριστεράς πάνω σε κρίσιμα ζητήματα. **Η ενίσχυση της αποτελεί ενίσχυση του αγωνιστικού και μαχόμενου κομματιού του κινήματος, της γραμμής της ανατροπής, της αντικαπιταλιστικής προοπτικής.** Είναι ενίσχυση του προγράμματος της ρήξης. Αποτελεί ενίσχυση συνολικά των μαχόμενων δυνάμεων και βήμα στην ενότητά τους σε ανατρεπτική κατεύθυνση.

Η ANTAPΣYA συγκροτήθηκε ως **«αντικαπιταλιστικό μέτωπο με ηγεμονία των επαναστατικών αντιλήψεων».** Στην συγκρότησή της συμμετείχαν –και συμμετέχουν ακόμα– δυνάμεις της ριζοσπαστικής οικολογίας, δυνάμεις αντικαπιταλιστικές αλλά όχι επαναστατικές κλπ.

Η ANTAPΣYA συγκροτήθηκε μέσα στη φωτιά της εξέγερσης του Δεκέμβρη του 2008 καταφέροντας να ενώσει σε ένα **κοινό αντικαπιταλιστικό μέτωπο** οργανώσεις και αγωνιστές της επαναστατικής αριστεράς που από την περίοδο της εξέγερσης του Πολυτεχνείου μέχρι σήμερα επιμένουν στον δρόμο της ανατροπής του καπιταλισμού. **Ένα μέτωπο που αναδείχθηκε σε ένα διακριτό τρίτο πόλο μέσα στην αριστερά,** που στηρίζει όλους τους αγώνες, που με τις ιδέες και το πρόγραμμά του **έχει συμβάλει αποφασιστικά στο πολιτικό προχώρημα και τη ριζοσπαστικοποίηση του κινήματος και της Αριστεράς,** διευρύνοντας τους ορίζοντες τους με την προοπτική της αντικαπιταλιστικής ανατροπής. Η εμπειρία συγκρότησης της ANTAPΣYA, η –όχι χωρίς αντιφάσεις, δυσκολίες, πιασχυρίσματα- δυνατότητα πολιτικής ενοποίησης των δυνάμεων και των αγωνιστών που την αποτελούν, παρά τις διαφορετικές προηγούμενες πολιτικές αντιλήψεις, κινηματικές εμπειρίες και πρακτικές, αποτελεί επίσης πολύτιμη παρακαταθήκη για τις νέες προκλήσεις που θέτει η συγκυρία.

Σήμερα είναι αναγκαίο, τόσο το άλμα στην ανάπτυξη της ANTAPΣYA όσο και ο μετασχηματισμός της σε αντικαπιταλιστική-επαναστατική κατεύθυνση.

Αυτό σημαίνει: Βάθεμα της στρατηγικής της αντίληψης και του αντικαπιταλιστικού – επαναστατικού της προσανατολισμού. Ενίσχυση του εργατολαϊκού της χαρακτήρα. Ενισχύση στην συγκρότησή της ώστε να ξεπερνιέται η πολυγλωσσία, οι διαφορετικές πρακτικές και ιεραρχήσεις. Ενίσχυση της δημοκρατίας των μελών και των συλλογικοτήτων της. Σημαίνει ένταξη στις γραμμές της νέων δυνάμεων, πρώτα από όλα ανάμεσα στις πρωτοπόρες και μαχόμενες δυνάμεις του εργατικού κινήματος και της νεολαίας, πράγμα που προϋποθέτει την διαρκή συναγωνιστική στάση, την συμμετοχή, στήριξη και οργάνωση των αγώνων, την αυτοτελή πολιτική της παρουσία σε αυτούς. Σημαίνει ένταξη στις γραμμές της και σταθερή πολιτική σχέση με ρεύματα και αγωνιστές που αποδέχονται ή προσεγγίζουν το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα.

Η ανάπτυξη σε αυτή την κατεύθυνση και ο μετασχηματισμός της ANTAPΣYA αποτελεί όρο και συστατικό στοιχείο για την οικοδόμηση του αγωνιστικού μετώπου, για την πορεία προς το αντικαπιταλιστικό μέτωπο, για πολιτικές συνεργασίες με κατεύθυνση ανατροπής.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Δ

Εκτίμηση για τη λειτουργία της ANT.AP.ΣY.A.

και προτάσεις για την οργανωτική της ανασυγκρότηση

1. Στην κρίσιμη σημερινή συγκυρία με την όλο και πιο βάρβαρη επίθεση ενάντια στον κόσμο της εργασίας και τα πλατιά λαϊκά στρώματα, με την όλο και πιο βαθιά απονομιμοποίηση του κυρίαρχου πολιτικού συστήματος αλλά και την πλήρη ενσωμάτωση του Σύριζα στο μνημονιακό μπλοκ που δημιουργούν όλο και νέα εμπόδια για την ταξική – αγωνιστική ενότητα των εργαζόμενων και μια άλλη πολιτική διέξοδο απ' την κρίση, οι αυξημένες πολιτικές ευθύνες της ANTAPΣYA για την οικοδόμηση ενός εργατικού και λαϊκού μετώπου ανατροπής της επίθεσης κεφαλαίου-ΕΕ-ΔΝΤ και του ισχυρού αντικαπιταλιστικού πόλου απαιτούν μια τομή στην επεξεργασία και το βάθεμα του προγράμματός της, την οργανωτική της ανασυγκρότηση και αναβάθμιση.

Από τη Β συνδιάσκεψη της ANTAPΣYA έχουν περάσει περίπου δύομισι χρόνια, παρά την καταστατική πρόβλεψη για την ανά έτος πραγματοποίηση της κεντρικής πανελλαδικής διαδικασίας του μετώπου. Υπήρξαν αντικειμενικές αιτίες για την καθυστέρηση αυτή (π.χ. εκλογικές μάχες), αλλά σίγουρα έπαιξε ρόλο και η αδύναμη πολιτικοοργανωτική συγκρότηση της ANTAPΣYA, η αδυναμία της να μπορεί να συγκροτεί το σύνολο των δυνάμεων της σε ανώτερη αντικαπιταλιστική – επαναστατική ενότητα «λόγων και έργων». Αντίθετα, δεν είναι λίγες οι φορές που παρουσιάστηκαν φαινόμενα ξεχωριστών πολιτικών σχεδιασμών, μη υλοποίησης των συλλογικών αποφάσεων, εικόνα που αδυνάτιζε την ελκτική ικανότητα του μετώπου.

2. Η ANTAPΣYA όλο το προηγούμενο χρονικό διάστημα, με όλες τις αδυναμίες της, βρέθηκε μέσα **σε κάθε μεγάλη ή μικρή εστία αντίστασης στην επίθεση του κεφαλαίου.** Τα μέλη της πρωτοστάτησαν σε αγώνες, κατοχύρωσαν με τη δράση τους την ANTAPΣYA σαν την πιο συνεπή δύναμη προβολής και διεκδίκησης των εργατικών, λαϊκών και νεολαιίστικων αιτημάτων. Προσπάθησε να προωθήσει, όχι χωρίς μονομέρειες και απολυτότητες την γραμμή που είχε αποφασίσει η β συνδιάσκεψη. Επέμενε και επιμένει ακόμα και σήμερα, σε καθεστώς μεγάλης επίθεσης στη ζωή και τα δικαιώματα της εργατικής τάξης και της νεολαίας και σημαντικής κρίσης της ρεφορμιστικής αριστεράς, να ανιχνεύει δρόμους επαναστατικούς, δρόμους δικαιοσύνης, δρόμους ρήξης με τη βαρβαρότητα του καπιταλισμού.

Δεν δέχθηκε να μπει σε καθεστώς υποταγής στην κυβερνητική – πολιτική πρόταση του ΣΥΡΙΖΑ. Προέτασσε την ανάγκη της ανάπτυξης του πολιτικού ρόλου του κινήματος σε αντίθεση με την λογική της αναμονής και της ανοχής. Παρά τις δυσκολίες, πάλεψε, όχι χωρίς λάθη και ανεπάρκειες, την γραμμή της προσπαθώντας για την ανάπτυξή της και τον εμπλουτισμό της.

Άνοιξε τα ζητήματα των πολιτικών συνεργασιών, ακόμα και με αντιπαραθέσεις στο εσωτερικό της. Σήμερα βαδίζει προς την γ συνδιάσκεψή της με συσσωρευμένη θετική και αρνητική εμπειρία, γεγονός που μπορεί να συμβάλει στην πολιτική της «ωρίμανση» και με τις βασικές θέσεις και εκτιμήσεις της να έχουν δικαιωθεί από τις εξελίξεις.

Συμμετείχε στις εκλογικές μάχες της περιόδου, με βάση το πρόγραμμά της και την πολιτική της πρόταση. Η εκλογική της απήχηση στις εθνικές εκλογές κυμάνθηκε σε ποσοστά από 0,3% μέχρι 1,2 % ανάλογα με τους γενικότερους πολιτικοκοινωνικούς συσχετισμούς, δείχνοντας σημαντικές δυνατότητες για κατοχύρωση μιας ευρείας, για τα δεδομένα της αντικαπιταλιστικής αριστεράς, απήχησης, αλλά δείχνοντας και τα όρια της εργατολαϊκής γείωσής της, της ανάπτυξης και στερέωσης του προγραμματικού της λόγου, των πολιτι-

κών και οργανωτικών αδυναμιών της.

3. Με την ανάληψη της κυβερνητικής εξουσίας από το ΣΥΡΙΖΑ κρατήσαμε στάση εργατικής αριστερής αντιπολίτευσης, αποκαλύπτοντας τις πολιτικές και ιδεολογικές αυταπάτες που έσπερνε ο ΣΥΡΙΖΑ (ούτε ρήξη – ούτε υποταγή κ.ο.κ.) βάζοντας το θέμα της ανάπτυξης εργατικών διεκδικητικών αγώνων από την «πρώτη μέρα», της προβολής των βασικών στόχων του κινήματος ενάντια στην υποταγή και την αναμονή.

Έχοντας αποτυπώσει μία σωστή γενικά εκτίμηση για τον χαρακτήρα και τις αντιφάσεις του ΣΥΡΙΖΑ, αν και με **σοβαρές διαφωνίες και ταλαντεύσεις στις γραμμές μας**, για το χάσμα που θα άνοιγε ανάμεσα στην ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ και τον κόσμο που τον ακολουθούσε, επιλέξαμε αφενός να είμαστε απέναντι στην κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ, και αφετέρου να μην ξεκοπούμε από τον κόσμο, παίρνοντας κάθε φορά υπόψη μας τις συνειδήση και τις αυταπάτες που είχε.

Με βάση και τα δυο αυτά κριτήρια, παρεμβήκαμε σε κοινωνικούς χώρους για την ανάπτυξη αγώνων απέναντι στην κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, ενώ παρεμβήκαμε σε όλες τις κινητοποιήσεις για τις "διαπραγματεύσεις", με ξεκάθαρο στίγμα και προβάλλοντας τους στόχους του αντικαπιταλιστικού μεταβατικού προγράμματος. Θεωρούμε αυτή την τακτική και τις επιλογές συνολικά θετικές.

Η τακτική αυτή κορυφώθηκε την περίοδο του δημοψηφίσματος, όπου με το **τριπλό ΟΧΙ** που προτείναμε, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ αναδείχθηκε στην πιο μαχητική υπερασπίστρια του εργατολαϊκού ΟΧΙ, αναγνωρίστηκε από ευρύτερες μάζες ο πρωτοπόρος ρόλος της. Μετά την μετατροπή του ΟΧΙ σε ΝΑΙ θέσαμε την ανάγκη απάντησης σε αγωνιστικό επίπεδο και υπεράσπισης του ΟΧΙ, παρ' ότι η γραμμή μας αυτή, λόγω των γενικότερων αδυναμιών και ορίων κινήματος και αριστεράς δεν γνώρισε την ανάλογη με την αναγκαιότητα επιδοκιμασία και αποδοχή.

Όλο αυτό το διάστημα πήραμε πολιτικές πρωτοβουλίες με στόχο την αποκάλυψη της γραμμής του ΣΥΡΙΖΑ που με μαθηματικό τρόπο οδηγούσε στα γνωστά σε όλους πλέον αποτελέσματα, τονίζοντας την ανάγκη στράτευσης του αγωνιστικού – αριστερού δυναμικού της αριστεράς και των κινημάτων στην αντικαπιταλιστική λογική και το διαχωρισμό με τις ηττημένες λογικές της ρεφορμιστικής αριστεράς. Κάναμε εκδηλώσεις, βγάλαμε κοινά κείμενα με άλλες οργανώσεις στη λογική της πολιτικής συνεργασίας, πήραμε πρωτοβουλίες για συγκρότηση επιτροπών του ΟΧΙ.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ πρόβαλλε το αναγκαίο πλαίσιο προσπαθώντας να οικοδομήσει προϋποθέσεις για πολιτικές και εκλογικές συνεργασίες. Πρόβλημα ήταν ότι η βασική υλοποίηση μιας τέτοιας γραμμής αφορούσε κυρίως τις εκλογές και διεξαγόταν κυρίως σε επαφές κορυφών με άλλες πολιτικές δυνάμεις. Πολύ λίγο έγινε αυτή η προσπάθεια από τα κάτω και κυρίως λιγότερο αφορούσε το πολιτικό δυνάμωμα και την τροφοδοσία του κινήματος και των αγωνιστικών αντιστάσεων.

4. Στην πορεία για την Συνδιάσκεψη δύο οργανώσεις της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, η ΑΡΑΝ και η ΑΡΑΣ επέλεξαν να αποχωρήσουν από αυτήν και να συνεργαστούν με την ΛΑΕ. Πιστεύουμε ότι η επιλογή αυτή είναι **βαθιά λαθεμένη**. Όχι μόνο γιατί η επιλογή της εκλογικής συνεργασίας ήταν λάθος, εφόσον δεν υπήρξαν οι προϋποθέσεις που ήταν απαραίτητες ώστε η συνεργασία να είχε προωθητικό χαρακτήρα, αλλά πάνω από όλα γιατί καθοριστικό στοιχείο για την προώθηση της γραμμής μας, για την προώθηση της λογικής του αγωνιστικού μετώπου και της πολιτικής συνεργασίας είναι η ύπαρξη μιας ισχυρής αντικαπιταλιστικής επαναστατικής αριστεράς. **Η επιλογή των οργανώσεων αυτών δεν αφορούσε κατά βάση μία εκλογική τακτική.** Ήταν αποτέλεσμα μιας πορείας στην οποία με τον καιρό συσσωρεύτηκαν προβλήματα και διαφορές που αφορούσαν ευρύτερα φυσιογνωμικά χαρακτηριστικά της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Η αναζήτηση μορφών για την ενίσχυση

της μέσα από συμμαχίες κορυφής χωρίς αρχές αντί για την αυτόνομη παρέμβασή της. Η επιμονή ή όχι στη στρατηγική της επανάστασης και ο ορισμός του επαναστατικού σε σχέση με τον μεταρρυθμιστικό δρόμο. Η αποδοχή ή όχι του αντικαπιταλιστικού μεταβατικού προγράμματος. Η απόρριψη της διάκρισης της αριστεράς σε «επαναστατική» και «ρεφορμιστική». Η έμφαση στο ζήτημα μιας «πραγματικά αριστερής κυβέρνησης». Ο χαρακτήρας του μετώπου, σε συνδυασμό με τους όρους μιας αποτελεσματικής μετωπικής πολιτικής και το ζήτημα της εργατικής αντικαπιταλιστικής ή της ρεφορμιστικής ηγεμονίας σε αυτή την πορεία. Ο ρόλος της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και η επιλογή των δυνάμεων αυτών για διπλή ένταξη (σε ΑΝΤΑΡΣΥΑ και σε ΜΑΡΣ), είναι μερικά από τα πολύ σοβαρά πολιτικά και θεωρητικά ζητήματα που συσσωρεύτηκαν.

Αυτοκριτικά πρέπει να ειδωθούν και οι ευθύνες της πλειοψηφίας γι' αυτή την εξέλιξη. Η υποτίμηση των σημαντικών πολιτικών διαφορών και η έλλειψη ανοιχτής συζήτησης, αλλά πάνω από όλα η ανοχή στις πρακτικές της διπλής ένταξης, προς χάριν της ενότητας φάνηκε ότι ούτε την ενότητα διασφάλισαν, ούτε το χαρακτήρα και την προώθηση της γραμμής του μετώπου εξασφάλισαν. Η έλλειψη μιας ΑΝΤΑΡΣΥΑ δημοκρατικά συγκροτημένης, με ισχυρές τις τοπικές και κλαδικές επιτροπές βοήθησε η όλη αντιπαράθεση να παίρνει χαρακτηριστικά μάχης κορυφών, χωρίς να εμπλέκεται το σύνολο του δυναμικού της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Η μη προώθηση και από τα κάτω του συνόλου της γραμμής της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, οδήγησε στην σχετική αυτονομία του ζητήματος των πολιτικών συνεργασιών, με αποτέλεσμα την υποτίμηση άλλων πλευρών της δουλειάς της ΑΝΤΑΡΣΥΑ εξ ίσου, αν όχι πιο σημαντικών από το ζήτημα αυτό. Τέλος συνολικά η μη προώθηση των αποφάσεων μας, η καθυστέρηση στην οικοδόμηση του μετώπου, τα προβλήματα δημοκρατίας δημιουργήσαν ένα κλίμα απογοήτευσης που διευκόλυναν την απαξίωση και τον μηδενισμό της δράσης της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και τελικά τις ηγεσίες των ΑΡΑΝ-ΑΡΑΣ στην επιλογή της διάσπασης.

5. Έχοντας θετικές και αρνητικές εμπειρίες από την δράση και λειτουργία της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, πιστεύουμε ότι η συζήτηση για την κατάσταση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ δεν μπορεί παρά να λαμβάνει υπόψη την ανάγκη αναβαθμισμένης πολιτικής παρέμβασης της ΑΝΤΑΡΣΥΑ στην καμπή της πολιτικής και ταξικής διαπάλης που βρισκόμαστε, την ενίσχυση του αυτοτελούς πολιτικού της ρόλου, την ενίσχυση του εργατικού – λαϊκού χαρακτήρα της και την απόκτηση – ενίσχυση των πολιτικών

της δεσμών με μεγάλα κομμάτια εργαζομένων και νεολαίας, την αναβάθμιση της ενότητας της σε προωθητική συνθετική βάση στην συζήτηση και στην δράση σε όλα τα μέτωπα της ταξικής πάλης. Δεν μπορεί να μην απαντά στα σοβαρά προβλήματα της οργανωτικής και πολιτικής της συγκρότησης που μειώνουν την πολιτική της αποτελεσματικότητα και δημιουργούν σοβαρά ζητήματα στην οργανωτική της λειτουργία. Σε κάθε περίπτωση όμως είναι αναμφισβήτητο ότι η όποια απάντηση δοθεί στο οργανωτικό ζήτημα πρέπει να συμβαδίζει με την συλλογική πολιτική συμφωνία και επιδίωξη όλων των μελών της ΑΝΤΑΡΣΥΑ για τον κοινό προσανατολισμό σε μια τέτοια κατεύθυνση.

6. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ χρειάζεται ένα πολιτικό – στρατηγικό επανεξοπλισμό για να ανταποκριθεί στα αυξημένα καθήκοντα της πολιτικής και ταξικής πάλης από επαναστατική σκοπιά, αλλά και σταθερά βήματα στην δημοκρατική και συλλογική κουλτούρα λειτουργίας στην κατεύθυνση της μετατροπής της σε **ενιαίο μετωπικό πολιτικό φορέα**. Πέρα από εφησυχασμό κι αυτάρκεια πρέπει με μαχόμενο αυτοκριτικό τρόπο και με συγκεκριμένες επιλογές να κάνει αντίστοιχες τομές στην οργανωτική της συγκρότηση. Στην προηγούμενη συνδιάσκεψη τέθηκαν ζητήματα οργανωτικών αλλαγών, υπήρξαν επεξεργασίες ακόμα και αποφάσεις σε μια κατεύθυνση βαθύτερης επαναστατικής – δημοκρατικής συγκρότησης της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Δεν προωθήθηκαν όμως τολμηρά και αποφασιστικά κύρια με ευθύνη των οργάνων και πρωτίστως της ΚΣΕ.

Το μέτωπο της αντικαπιταλιστικής επαναστατικής Αριστεράς στο οποίο συναντιούνται διαφορετικά ρεύματα και ιδεολογικές παραδόσεις, μέσα από το συντροφικό διάλογο και την ανοιχτή δημοκρατική συζήτηση **μπορεί να διαμορφώνει ανώτερες συνθέσεις, μέσα από τη δοκιμασία των απόψεων στη βάση των μεγάλων κοινωνικών και πολιτικών μαχών**. Μπορεί να κάνει αποφασιστικά βήματα προς μια πραγματική δημοκρατική λειτουργία και ισότιμη συμμετοχή όλων των μελών του. Απορρίπτουμε κάθε πρακτική που με μονομερείς ενέργειες αντιστρατεύεται το παραπάνω πνεύμα, φαλκιδεύει τον ενωτικό χαρακτήρα της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, εξασθενεί τη συντροφικότητα μεταξύ των μελών της και εν τέλει διακυβεύει την πολιτική της ύπαρξη.

7. Βασική αδυναμία της ΑΝΤΑΡΣΥΑ είναι η **ανεπάρκεια και ασυνέχεια στην πολιτική της παρέμβαση**, οι **αδύναμοι πολιτικοί δεσμοί** με τον κόσμο του κινήματος, την ίδια την εργατική τάξη. Σημαντικά κενά στην έγκαιρη και εύστοχη δημόσια τοποθέτηση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Ελλιπής και συχνά καθυστερη-

μένη παρέμβαση σε κρίσιμα πολιτικά γεγονότα. Ανεπαρκής και ασυνεχής λειτουργία των τοπικών και κλαδικών επιτροπών.

Μέσα από την **αναβάθμιση της εξώστρεφης αυτοτελούς πολιτικής δράσης της ANTAPΣYA εμπνέονται να συμμετέχουν πιο ενεργά τα μέλη της**, κερδίζονται νέοι αγωνιστές, ερχόμαστε σε επαφή με τα πιο πρωτοπόρα και αγωνιζόμενα τμήματα των εργαζόμενων, **μεταφέρονται τα δικά τους ερωτήματα** και προβληματισμοί στις γραμμές μας, πράγμα που αποτελεί την **πιο βασική προϋπόθεση για μια «δημοκρατική ANTAPΣYA των μελών»**. Οι πρωτοβουλίες και ο προσανατολισμός προς τα «έξω» καθορίζουν σε σημαντικό βαθμό και το «μέσα», τον χαρακτήρα και τον τρόπο λειτουργίας του μετώπου. Μια ANTAPΣYA με χιλιάδες μέλη στις γραμμές της, ανοιχτή στα πρωτοπόρα κομμάτια του κινήματος, επιβάλει και μια διαφορετική συγκρότηση και λειτουργία στο εσωτερικό της.

Η εκτίμηση αυτή επιβεβαιώνεται άλλωστε και από την διαφοροποιημένη εικόνα από την δράση των επιτροπών, που είναι το βασικό κύτταρο της λειτουργίας μας. Τοπικές που πήραν πρωτοβουλίες και συνδέθηκαν με δράσεις στην περιοχή τους (για την στήριξη μιας απεργίας, μιας αντιφασιστικής – αντιρατσιστικής, μιας τοπικής πρωτοβουλίας για ελεύθερους χώρους, χαράτσια κλπ) είναι συνήθως και πιο συγκροτημένες, με τακτικές συνεδριάσεις και διαδικασίες, περισσότερα και πιο ενεργά μέλη κλπ. Αντίθετα όπου δεν υπήρχε τέτοια αντιμετώπιση, η εσωτερική λειτουργία των επιτροπών ατόνησε σημαντικά.

Σημαντικές αδυναμίες υπάρχουν στην συγκρότηση των κλαδικών επιτροπών. Ένας συνδυασμός των μεγάλων αντικειμενικών δυσκολιών που υπάρχουν κυρίως στους χώρους του ιδιωτικού τομέα, αλλά και υποκειμενικών πολιτικών αδυναμιών, όπως η «στενή συνδικαλιστική παρέμβαση», η αδυναμία να συνδυαστεί σωστά η δράση του πολιτικού μετώπου και των σχημάτων των χώρων, έχει οδηγήσει στο να μην σταθεροποιείται η πολιτικο-οργανωτική λειτουργία της ANTAPΣYA ακόμα και σε περιπτώσεις που υπάρχουν πολύ ισχυρές δυνάμεις ή να μην αναπτύσσεται σε νέες.

Η **ανάπτυξη των κλαδικών επιτροπών είναι προτεραιότητα για την ANTAPΣYA** γιατί επαναστατικό εγχείρημα δεν υφίσταται χωρίς την αναγκαία πολιτική γείωση σε κλάδους και χώρους δουλειάς και την ενεργό συμμετοχή του σαν οργανωτής και πολιτικό νεύρο των ταξικών αγώνων. Τα όργανα που θα εκλεγούν από την συνδιάσκεψη πρέπει κατά προτεραιότητα να λάβουν τα απαραίτητα πολιτικά και οργανωτικά μέτρα για την άμεση συγκρότηση κλαδικών επιτροπών της ANTAPΣYA σε όλους τους χώρους που έχει παρέμβαση και την διαμόρφωση σχεδίου οικοδόμησης της παρέμβασής της και σε κρίσιμους εργατικούς κλάδους. Άμεσα, πρέπει να προχωρήσει η συγκρότηση κλαδικών επιτροπών AEI και TEI, στους ΟΤΑ, στις μεταφορές, στις τηλεπικοινωνίες κ.ο.κ.

8. Υπάρχουν ακόμα σημαντικά προβλήματα και περιθώρια βελτίωσης πάνω στο ζήτημα της **δημοκρατικής συγκρότησης και λειτουργίας** της ANTAPΣYA, στην κατεύθυνση της ANTAPΣYA των μελών. Για να λύνονται τα οργανωτικά προβλήματα, να «ενοποιείται» η ANTAPΣYA, να λύνονται προωθητικά οι πολιτικές διαφορές ανάμεσα στα πολιτικά ρεύματα και τις οργανώσεις που την συγκροτούν και να γίνονται διαρκώς βήματα από την αρχική αφετηρία του μετώπου «αθροίσματος» οργανώσεων και ανένταχτων αγωνιστών προς μια βαθύτερη ενότητα, στα πλαίσια της οποίας αναπτύσσεται η σχέση εμπιστοσύνης μεταξύ τους και ανάμεσα στο οργανωμένο και το ανένταχτο δυναμικό της απαιτείται η **ενιαία δράση και σχεδιασμός**, η αναβάθμιση των πρωτοβουλιών, του **πολιτικού ρόλου και της λειτουργίας των επιτροπών**, η **εμβάθυνση μιας κουλτούρας διαλόγου και σύνθεσης**, η **αναλογική εκπροσώπηση όλων των διαφορετικών απόψεων** που μπορεί να εκφραστούν, η κατάκτηση μιας όσο το δυνατόν **ενιαίας οργανωτικής δομής**, **όλα αυτά δεν είναι δυνατό να κατακτηθούν παρά μόνο στη βάση του σεβασμού της**

πλειοψηφίας και της άρνησης λογικών βέτο.

Αποτελεί πλούτο και δύναμη για την ANTAPΣYA τόσο η ύπαρξη όλων αυτών των οργανωμένων ρευμάτων και συνιστώσων όσο και των ανένταχτων αγωνιστών της στον βαθμό βέβαια που όλοι λειτουργούν έμπρακτα με συνθετικό και προωθητικό τρόπο. Θέλουμε ANTAPΣYA «φιλόξενη» σε κάθε έναν αγωνιστή, με ιδιαίτερη προσπάθεια να εξασφαλίζεται η ισότιμη σχέση ενταγμένων και ανένταχτων αγωνιστών. Να αποτελεί χώρο «συμβολής» και όχι «επιβεβαίωσης» της ιδιαίτερης πολιτικής γραμμής του καθενός, όπως συμβαίνει ορισμένες φορές οδηγώντας σε παραλυτικούς οργανωτικούς διαγκωνισμούς, άγονες αντιπαραθέσεις και φθορά στο δυναμικό μας.

Έχουμε συνείδηση ότι τα προβλήματα στη λειτουργία των οργάνων της ANTAPΣYA από την ΚΣΕ, το ΠΣΟ μέχρι τις τοπικές και κλαδικές επιτροπές δεν είναι στενά οργανωτικού αλλά πολιτικού χαρακτήρα. Το «οργανωτικό» είναι σε κάθε περίπτωση πολιτικό ζήτημα. Χρειάζεται να συζητήσουμε πιο συστηματικά **και επί της ουσίας για το πως πρέπει να δρα και να λειτουργεί ένα αντικαπιταλιστικό-επαναστατικό πολιτικό μέτωπο**, όπως φιλοδοξούμε να γίνει η ANTAPΣYA, τις διαφορετικές πολιτικές αντιλήψεις που υπάρχουν, την συγκεκριμένη κατάστασή μας, τα συγκεκριμένα βήματα για να την υπερβούμε.

9. Θεμέλιο της λειτουργίας της ANTAPΣYA είναι οι **επιτροπές (τοπικές και κλαδικές)**. Οι επιτροπές πρέπει να πάψουν να είναι απλός ιμάντας εκτέλεσης των αποφάσεων των οργάνων της ANTAPΣYA. Πρέπει με διαδικασία συνέλευσης α) να συγκροτούν **πρόγραμμα δράσης του χώρου τους** στα πλαίσια των πολιτικών αποφάσεων της ANTAPΣYA, στη βάση της πολιτικοκοινωνικής ανάλυσης του χώρου ευθύνης τους (τοπικού ή εργασιακού), βοηθώντας και στην ενοποίηση της παρέμβασης της ANTAPΣYA, β) να συζητούν και να τοποθετούνται πάνω σε κάθε πολιτική απόφαση των ΠΣΟ και ΚΣΕ.

Η αλληλεπίδραση, η αμφίδρομη επικοινωνία και η μεταφορά αποφάσεων μεταξύ των οργάνων (Κεντρικών – Περιφερειακών) και των Τοπικών και Κλαδικών Επιτροπών προωθείται με τη δημοσιοποίηση και συζήτηση όλων των πολιτικών αποφάσεων από και προς όλα τα όργανα και τις επιτροπές. **Κάθε πολιτικού χαρακτήρα απόφαση των οργάνων συζητείται υπό μορφή εισήγησης από όλες τις επιτροπές της ANTAPΣYA, οι οποίες καλούνται να αποφασίσουν πάνω σε αυτή.** Οι αποφάσεις των επιτροπών με τυχόν αλλαγές, προσθήκες ή αντιρρήσεις καταγράφονται, συγκεντρώνονται και επιστρέφουν στα αντίστοιχα όργανα, όπου και συζητούνται στο σύνολό τους. Κάθε άλλη απόφαση επιτροπής μεταφέρεται στα όργανα, όπου και συζητείται.

Σε περίπτωση που απόφαση οργάνου δεν υπερψηφιστεί από την πλειοψηφία των μελών της ANTAPΣYA, τότε αυτοδίκαια αυτή παύει να ισχύει και το όργανο που αποφάσισε σχετικά συνεδριάζει στο συντομότερο δυνατό χρόνο για να επανατοποθετηθεί, στη βάση της συζήτησης των τοπικών και κλαδικών επιτροπών.

9. Επιπλέον στοιχείο της **πολιτικής και οργανωτικής αναβάθμισης των Επιτροπών** είναι η καλύτερη αντιστοίχιση των TE με τον χώρο τους, καθώς πολλές TE έχουν ακόμα την αρχική μορφή που δεν ανταποκρίνεται στις ανάγκες λειτουργίας αλλά και παρέμβασης στις τοπικές κοινωνίες. **Στόχευσή μας είναι η συγκρότηση TE σε αντιστοιχία με τους καλλικρατικούς Δήμους ή με δημοτικές ενότητες αυτών για τους μεγάλους Δήμους.** Πρέπει με ωριμότητα και εξέταση των σχετικών προϋποθέσεων να συγκροτήσουμε τοπικές επιτροπές (ακόμα και με το χωρισμό σήμερα υπαρχουσών), ώστε να υπάρχει καλύτερη αντιστοίχιση χώρου παρέμβασης με την οργανωτική μας συγκρότηση. Όπου υπάρχουν πέντε (5) μέλη της ANTAPΣYA, μπορούν να συγκροτούν τοπική ή κλαδική επιτροπή, μετά από αίτησή τους κι έγκριση της ΚΣΕ. Αντίστοιχη λογική πρέπει να υπάρχει και στην συγκρότηση των ΚΕ. Σε περίπτωση αρνητικής απόφασης της ΚΣΕ, μπορεί η

αίτηση εφ' όσον επιμένουν οι αιτούντες να κριθεί από το ΠΣΟ, μέχρι και την Συνδιάσκεψη.

10. Η ANTAPΣYA πρέπει να διευρύνει την παρέμβασή της τόσο σε περιοχές όσο και σε κλάδους, αλλά και σε κοινωνικά μέτωπα. Μοχλός παρέμβασης σ' αυτή την κατεύθυνση μπορεί να είναι η συγκρότηση και λειτουργία γραμματειών όπως π.χ. συνδικαλιστικού, νεολαίας, αγροτικού, δημοκρατικού-αντιφασιστικού, προγράμματος κ.ο.κ. Οι γραμματείες που συγκροτούνται με απόφαση του ΠΣΟ έχουν την ευθύνη εξειδίκευσης της γραμμής στο συγκεκριμένο μέτωπο, τροφοδοσίας με επεξεργασίες τα όργανα και τις τοπικές και κλαδικές επιτροπές, συγκρότησης πολιτικής των δυνάμεων που δρουν στο αντίστοιχο μέτωπο. Πραγματοποιούν εκδηλώσεις – ημερίδες για τα θέματα ασχολίας τους. Είναι σε συνεργασία με τα εκλεγμένα όργανα της ANTAPΣYA που παρακολουθούν και συντονίζουν τη δράση τους.

11. Τα **όργανα της ANTAPΣYA πρέπει να κάνουν βήματα** ώστε να αποτελούν όργανα μιας όσο το δυνατόν πιο ενιαίας πολιτικής και «καθοδηγητικής» λειτουργίας, εμβάθυνσης, σύνθεσης, παραγωγής και υλοποίησης μιας μάχιμης πολιτικής γραμμής.

Ωστόσο η ΚΣΕ **είχε σημαντικά προβλήματα στην συγκρότηση και λειτουργία της**. Απουσιάζει ο καταμερισμός των αρμοδιοτήτων. Η σύνδεση ΚΣΕ – τοπικών περνάει κυρίως μέσα από τον οργανωτικό ιστό των **συνιστώσων χωρίς τα αναγκαία βήματα οικοδόμησης ενός ενιαίου οργανωτικού ιστού**. Αντίστροφα, η εμπειρία της δράσης των TE και οι απόψεις – προτάσεις Τ.Ε. και Κ.Ε. δεν συγκεντρώνονται και δεν αξιολογούνται από την ΚΣΕ. Έτσι η ΚΣΕ δεν απέφυγε σοβαρές γραφειοκρατικές πλευρές στην λειτουργία της.

Δεν έλειψαν και **σημαντικά προβλήματα στην συγκρότηση και λειτουργία της**. Πολύωρες συνεδριάσεις, χωρίς πάντα πρακτικές καταλήξεις και χρεώσεις. Επιπλέον τα όργανα της ANTAPΣYA από «πάνω» την ΚΣΕ, μέχρι «κάτω» τα συντονιστικά των TE και ΚΕ δεν είναι και δεν πρέπει να λειτουργούν σαν «διαπαραταξιακά» με τυχαία συμμετοχή ή συμμετοχή δια αντιπροσώπων, καταστάσεις που, στο βαθμό που υπάρχουν, εμποδίζουν την ύπαρξη καταμερισμού, αρμοδιοτήτων και προσωπική ανάληψη τομέων δουλειάς. Στις συντονιστικές επιτροπές των TE και ΚΕ, γίνεται καταμερισμός καθηκόντων (π.χ. οργανωτικός, οικονομικός) στα πλαίσια της συλλογικής λειτουργίας τους. Η σύνδεση ΚΣΕ – τοπικών και κλαδικών επιτροπών χωρίς τα αναγκαία βήματα οικοδόμησης ενός **ενιαίου οργανωτικού ιστού** οδηγεί σε ελλιπή παρακολούθηση και σύνδεση με τις δράσεις, τις εμπειρίες, τις απόψεις και τις προτάσεις των τοπικών και κλαδικών επιτροπών σε πανελλαδικό επίπεδο. Με αυτό τον τρόπο η πολύτιμη εμπειρία των μελών της ANTAPΣYA ούτε συγκεντρώνεται συλλογικά ούτε αξιολογείται.

12. Το ΠΣΟ **είχε καλύτερη και συχνότερη λειτουργία σε σχέση με παλιότερα**. Δεν είχε όμως τον πολιτικό και οργανωτικό ρόλο που χρειαζόταν για την καλύτερη συγκρότηση της ANTAPΣYA, κυρίως έπαιζε επικυρωτικό ρόλο στις εισηγήσεις της ΚΣΕ.

Δεν προχώρησε σε επίπεδο περιφέρειας η συντονισμένη παρέμβαση και συνεργασία ανάμεσα στις διάφορες τοπικές και κλαδικές επιτροπές.

13. Η Συνδιάσκεψη, η οποία είναι το **ανώτατο όργανο** της ANTAPΣYA, διεξάγεται **τακτικά κάθε έτος**.

Για τα όργανα και την περιφερειακή συγκρότηση προτείνεται με τα εξής:

14. Κυρίαρχο όργανο το Πανελλαδικό Συντονιστικό Όργανο

Από την Συνδιάσκεψη εκλέγεται το Πανελλαδικό Συντονιστικό Όργανο (ΠΣΟ) της ANTAPΣYA.

Το ΠΣΟ **είναι το κυρίαρχο πολιτικό όργανο της ANTAPΣYA** ανάμεσα στις Πανελλαδικές Συνδιασκέψεις, έχει τη βασική ευθύνη της υλοποίησης των αποφάσεων της Πανελλαδικής Συνδιάσκεψης και της πολιτικής λειτουργίας της ANTAP-

ΣYA. Τα εκλεγμένα μέλη του είναι υπόλογα μόνο στη Συνδιάσκεψη. Το ΠΣΟ μπορεί να καλέσει σε έκτακτη συνδιάσκεψη για σοβαρά πολιτικά θέματα.

Το Πανελλαδικό Συντονιστικό Όργανο, συνεδριάζει τακτικά κάθε δύο μήνες και εκτάκτως για σοβαρά πολιτικά ζητήματα. Το ΠΣΟ στις συνεδριάσεις του εκτιμά πολιτικά την περίοδο, σχεδιάζει την πολιτική δράση της ANTAPΣYA και οργανώνει πανελλαδικά και σε όλους τους κλάδους την παρέμβασή της συγκροτώντας πρόγραμμα δράσης στη βάση των πολιτικών αποφάσεων του οργάνου και της Πανελλαδικής Συνδιάσκεψης. Ευθύνη του ΠΣΟ είναι η συγκρότηση και λειτουργία ενιαίου, πανελλαδικού, διακλαδικού οργανωτικού ιστού της ANTAPΣYA, για την παρακολούθηση και τη διασύνδεση των δράσεων, των εμπειριών, των απόψεων και των προτάσεων των Τοπικών και Κλαδικών Επιτροπών της ANTAPΣYA, με στόχο η πολύτιμη εμπειρία των μελών να συγκεντρώνεται, να αξιολογείται και να αξιοποιείται συλλογικά.

15. Ο ρόλος της ΚΣΕ

Το ΠΣΟ στην 1η συνεδρίασή του μετά την Πανελλαδική Συνδιάσκεψη εκλέγει την Κεντρική Συντονιστική Επιτροπή (ΚΣΕ). Μέλη της ΚΣΕ που παραιτούνται, αντικαθίστανται από το ΠΣΟ, λαμβάνοντας υπόψη τους συσχετισμούς εκπροσώπησης των συνιστωσών και των απόψεων στην ΚΣΕ.

Η ΚΣΕ συντονίζει και οργανώνει τη συζήτηση στο ΠΣΟ και έχει την ευθύνη της εκπροσώπησης της ANTAPΣYA ανάμεσα στις Συνδιασκέψεις. Συζητά πολιτικά για την περίοδο και την πολιτική δράση της ANTAPΣYA και εισηγείται επί αυτών στο ΠΣΟ, συντονίζει τη δράση των επιτροπών/γραμματειών του και της ANTAPΣYA εν γένει, στη βάση των αποφάσεων του ΠΣΟ. Τα μέλη της ΚΣΕ αναλαμβάνουν συγκεκριμένα καθήκοντα, στη βάση καταμερισμού, για την προώθηση της δουλειάς της ANTAPΣYA. Οι συνεδριάσεις της ΚΣΕ επιδιώκεται να έχουν τακτική ώρα και ημέρα και γνωστοποιούνται εγκαίρως για να μπορεί οποιοδήποτε μέλος επιθυμεί να τις παρακολουθήσει. Οι αποφάσεις της ΚΣΕ, γνωστοποιούνται στα μέλη και τις επιτροπές της ANTAPΣYA, στα μέλη του ΠΣΟ και αναρτώνται στην ιστοσελίδα της ANTAPΣYA.

16. Ενισχύουμε την πολιτική παρέμβαση της ANTAPΣYA με συγκρότηση σε περιφερειακό επίπεδο

α. Για την οργανωμένη πολιτική λειτουργία και το σχεδιασμό της δράσης των επιτροπών της ANTAPΣYA ανά την Ελλάδα διεξάγονται τακτικά **Περιφερειακές Συνδιασκέψεις**. Τοπικές συνδιασκέψεις γίνονται σε κάθε καλλικρατική Περιφέρεια ή μεγάλο πολεοδομικό συγκρότημα όπου δρουν άνω της μίας επιτροπές της ANTAPΣYA (Θεσσαλονίκη, Πάτρα, ενώ ειδικά για την Αττική η συγκρότηση σε περιφερειακό επίπεδο γίνεται σε επίπεδο αντιπεριφέρειας). Η απόφαση αυτή έχει το χαρακτήρα πολιτικής και οργανωτικής κατεύθυνσης. Εφαρμόζεται, λαμβάνοντας υπόψη τη συγκέντρωση δυνάμεων της ANTAPΣYA, τον αριθμό των τοπικών ή κλαδικών επιτροπών σε κάθε περιφέρεια. Ο χρόνος σύγκλησης περιφερειακής συνδιάσκεψης αποφασίζεται από το ΠΣΟ, είτε με πρόταση της ΚΣΕ, είτε με πρόταση μιας έστω τοπικής ή κλαδικής επιτροπής της περιφέρειας.

β. Οι περιφερειακές Συνδιασκέψεις συζητούν στη βάση των πολιτικών αποφάσεων της πανελλαδικής συνδιάσκεψης και των οργάνων και έχουν αποφασιστικό χαρακτήρα για θέματα που άπτονται του χώρου ευθύνης τους. Στόχος των περιφερειακών συνδιασκέψεων είναι να θέσουν συγκεκριμένους πολιτικούς άξονες δράσης για την περιοχή ευθύνης τους εξειδικεύοντας τις αποφάσεις της Πανελλαδικής Συνδιάσκεψης και των κεντρικών οργάνων της ANTAPΣYA.

γ. Ανάλογα με τον αριθμό των μελών οι συνδιασκέψεις μπορούν να έχουν ολομελειακό χαρακτήρα ή να συγκροτούνται με αντιπροσώπους. Ο τρόπος εκλογής αντιπροσώπων και η διαδικασία συζήτησης στις περιφερειακές συνδιασκέψεις είναι ανάλογος με όσα ορίζονται για την Πανελλαδική Συνδιάσκεψη. Το μέτρο των αντιπροσώπων ορίζεται με απόφαση

του ΠΣΟ για κάθε περιφέρεια, ανάλογα με τον αριθμό μελών αυτής.

δ. Έκτακτες περιφερειακές συνδιασκέψεις για σοβαρά πολιτικά ζητήματα μπορούν να συγκληθούν εφόσον το ζητήσουν το 1/3 των μελών της αντίστοιχης περιφέρειας, το **αντίστοιχο όργανο με απλή πλειοψηφία ή το ΠΣΟ και η ΚΣΕ με απόφασή τους**.

ε. **Από τις περιφερειακές συνδιασκέψεις εκλέγονται και τα αντίστοιχα Συντονιστικά όργανα** (Συντονιστικά Περιφέρειας ή Πόλης). Τα Συντονιστικά έχουν στόχο να συντονίζουν και να οργανώνουν τη δράση στην αντίστοιχη περιοχή στη βάση των αποφάσεων της ANTAPΣYA και των συνδιασκέψεων εκλογής τους. Έχουν την ευθύνη της υλοποίησης των αποφάσεων των αντίστοιχων συνδιασκέψεων εκλογής τους και έχουν αποφασιστικό χαρακτήρα για αυτό. Η διαδικασία εκλογής τους από τις αντίστοιχες συνδιασκέψεις είναι αντίστοιχη της εκλογής οργάνων από την Πανελλαδική συνδιάσκεψη και από τις Τοπικές και Κλαδικές επιτροπές της ANTAPΣYA. Εκπρόσωποι των περιφερειακών συντονιστικών (οριζόμενοι από τα ίδια τα όργανα) μπορούν να παρακολουθούν τις συνεδριάσεις του ΠΣΟ με δικαίωμα λόγου και συμβουλευτικής ψήφου. Επίσης για ειδικά ζητήματα που αφορούν περιοχή ή κλάδο, όπου λειτουργεί μόνο ΤΕ ή ΚΕ ανάλογο δικαίωμα υπάρχει για την ΤΕ ή την ΚΕ.

στ. Τα συντονιστικά των τοπικών και κλαδικών επιτροπών μιας περιοχής μπορούν να συντονίζονται με κοινές θεματικές συνεδριάσεις, είτε με αποφάσεις των οργάνων (κεντρικών ή περιφερειακών) είτε και με πρόταση – πρόσκληση ενός συντονιστικού, με ενημέρωση των οργάνων, προς τα υπόλοιπα (οριζόντια διασύνδεση).

17. Υπήρξαν σοβαρές πολιτικές και οργανωτικές καθυστερήσεις στην υλοποίηση αποφάσεων μας για την καλύτερη κεντρική πολιτική παρέμβαση της ANTAPΣYA. Κρίσιμες επιτροπές δεν συγκροτήθηκαν και όσες συγκροτήθηκαν είχαν αναμικτή πολιτική και οργανωτική λειτουργία και παρέμβαση. Αντιστρέφουμε το κλίμα. Προχωράμε, αμέσως (και πριν τη συνδιάσκεψη) στην επίλυση των πιο οξυμένων προβλημάτων με πρώτα την αναβάθμιση του γραφείου τύπου και την καλύτερη διασύνδεση του με την ΚΣΕ και την έναρξη της συζήτησης για τη δημιουργία μέσου πολιτικής έκφρασης της ANTAPΣYA ηλεκτρονικού ή έντυπου.

18. Μεγάλο θέμα για την πολιτική λειτουργία και παρέμβαση της ANTAPΣYA είναι το ζήτημα της οικονομικής ανεξαρτησίας. Το ποσό της μηνιαίας συνδρομής (3) να εισπράττεται κανονικά στις τ.ε. και κ.ε. και το ήμισυ αυτού να αποδίδεται στην ΚΣΕ, η οποία μέσω οικονομικής επιτροπής θα διαχειρίζεται το ποσό υποστηρίζοντας τη συνολική πολιτική λειτουργία του μετώπου. Η οικονομική λειτουργία και η συλλογή των συνδρομών είναι απαραίτητη διαδικασία που μπορεί να απαντήσει στο ζήτημα της πολιτικής παρέμβασης – προπαγάνδας, μίσθωσις γραφείων της ANTAPΣYA (τουλάχιστο στην Αθήνα) κ.ο.κ.

19. Με βάση και την εμπειρία από την πρώτη Συνδιάσκεψη χρειάζεται να προσδιορίσουμε καλύτερα την έννοια του «μέλους» της ANTAPΣYA. Έτσι προτείνεται στο σχετικό άρθρο του καταστατικού να προστεθεί το παρακάτω:

«Επειδή ακριβώς είμαστε ένα μέτωπο της αντικαπιταλιστικής – επαναστατικής αριστεράς επιδιώκουμε τα μέλη να στρατεύονται στην ANTAPΣYA με βάση τα παραπάνω κριτήρια και όχι ευκαιριακά. Είμαστε αντίθετοι με τις σοσιαλδημοκρατικές και ρεφορμιστικές αντιλήψεις που θέλουν μέλη «μιας χρήσης», μέλη απλώς ψηφοφόρους, μέλη παθητικά.»

Επιπλέον να προστεθεί: «Παύει να είναι μέλος της ANTAPΣYA όποιος για πάνω από 8 μήνες: δεν συμμετέχει σε καμία δραστηριότητά της αδικαιολόγητα, δεν συμμετάσχει στις συνεδριάσεις της τοπικής ή κλαδικής επιτροπής του, δεν συνεισφέρει οικονομικά για το ίδιο διάστημα, στρατεύεται, συμμετέχει ή υποστηρίζει άλλον πολιτικό φορέα. Αφαίρεση της ιδιότητας μέλους γίνεται από την συνέλευση της Τοπι-

κής ή Κλαδικής Επιτροπής με ενισχυμένη πλειοψηφία 2/3 επί των παρόντων μελών. Απαιτείται επικύρωση από την ΚΣΕ. Κάθε μέλος έχει δυνατότητα να προσφύγει κατά μιας τέτοιας απόφασης στην ΚΣΕ, και εφόσον το ζητήσει και στην Συνδιάσκεψη. Το μέλος της ANTAPΣYA μπορεί να συμμετάσχει τόσο στην κλαδική όσο και στην τοπική επιτροπή του. Ψηφίζει για τις κεντρικές αποφάσεις, εκλέγει ή εκλέγεται μόνο από τη μία επιτροπή, κατά προτίμηση από την κλαδική του».

20. Σε ότι αφορά τον τρόπο εκλογής των οργάνων της ANTAPΣYA.

Το ΠΣΟ της ANTAPΣYA εκλέγεται από την Συνδιάσκεψη της ANTAPΣYA με ενιαία λίστα. Το ποσοστό σταυροδοσίας πρέπει να μειωθεί σε σχέση με τις προηγούμενες Συνδιασκέψεις προκειμένου να εξασφαλίζεται η μέγιστη δυνατή αντιπροσωπευτικότητα. Προτείνεται να υπάρχει η δυνατότητα σταυροδοσίας υποψηφίων ίσου αριθμού με το 15% των εκλεγομένων.

Η εκλογή στην βάση της ενιαίας λίστας υπηρετεί με τον καλύτερο δυνατό τρόπο την ANTAPΣYA των συλλογικοτήτων και των μελών και όχι των συνιστωσών και των ομαδοποιήσεων. Προωθεί τη λογική της σύνθεσης και τα ενιαιομετωπικά χαρακτηριστικά, δυσκολεύει την περιχαράκωση και την οργανωτική ομοσπονδιοποίηση μεταξύ οργανώσεων, συλλογικοτήτων κ.ο.κ., όπως έχει δείξει η μέχρι τώρα εμπειρία μας (παρά τις όποιες αδυναμίες).

Αυτή την πρόταση θέτουμε για συζήτηση, τοποθέτηση και ψήφιση στις Τοπικές και Κλαδικές Επιτροπές και καλούμε όλους τους συντρόφους και τις δυνάμεις της ANTAPΣYA να κινηθούν με αυτή την προωθητική λογική.

Αλλά και στην περίπτωση που εκφραστεί μια λογική έκφρασης συγκροτημένων πολιτικών πλατφορμών, που αναλαμβάνουν την ευθύνη να συγκροτήσουν διαφορετικό ψηφοδέλτιο, παρά την αντίθετη απόφαση, στην ανάδειξη αντιπροσώπων και οργάνων το σύστημα εκλογής πρέπει να συνδυάζει την δυνατότητα προτίμησης της όποιας πλατφόρμας (στην βάση της απλής αναλογικής) με μέτρα που θα υπογραμμίζουν τον ενιαίο μετωπικό χαρακτήρα του εγχειρήματος (οι πλατφόρμες αποτυπώνονται σε ενιαίο «ψηφοδέλτιο», δυνατότητα ψήφισης – με περιορισμένο αριθμό ψήφων- υποψηφίων από όλες τις πλατφόρμες, δυνατότητα χρήσης του ψηφοδελτίου και σαν «ενιαίο» κλπ).

Για την εκλογή αντιπροσώπων για την Γ Συνδιάσκεψη ισχύει ο προηγούμενος τρόπος εκλογής.

Σε κάθε περίπτωση στην προσυνεδριακή διαδικασία θα δοθεί η δυνατότητα να γίνει πλατιά συζήτηση ανάμεσα σε όλο το δυναμικό της ANTAPΣYA πάνω στο θέμα αυτό ώστε η κατάληξη στην Συνδιάσκεψη να είναι ώριμη και στο μέγιστο βαθμό συνθετική.

21. Το ποσοστό λήψης των αποφάσεων πρέπει να αλλάξει. Η διάκριση «σημαντικών» μη «σημαντικών» αποφάσεων ήταν δυσδιάκριτη και προκάλεσε σημαντικές συγχύσεις. Από την άλλη ένα ενιαίο ποσοστό πρέπει να είναι τέτοιο που να εξασφαλίζεται η δυνατότητα να λαμβάνονται αποφάσεις όταν υπάρχουν διαφορές κι αφού έχει εξαντληθεί κάθε προσπάθεια σύνθεσης. **Προτείνουμε να υπάρχει ένα ενιαίο ποσοστό πλειοψηφίας για όλες τις διαδικασίες της ANTAPΣYA για όλα τα θέματα συζήτησης, ανερχόμενο στο 60% των παρόντων.** Με το ποσοστό αυτό εξασφαλίζεται τόσο η ανάγκη αυξημένης πλειοψηφίας για κάθε απόφαση (πράγμα που ανταποκρίνεται στον δημοκρατικό και μετωπικό χαρακτήρα της ANTAPΣYA) όσο και στην απαραίτητη λειτουργικότητα.

22. Προκειμένου να διατηρείται η αντιπροσωπευτικότητα στα όργανα, οργανώσεις ή τάσεις της ANTAPΣYA μπορούν να έχουν ex officio συγκεκριμένο αριθμό μελών στο ΠΣΟ (προτείνεται δύο μέλη) και στην ΚΣΕ (ένα μέλος). Ο αριθμός των οργάνων να είναι 21 για την ΚΣΕ και 101 για το ΠΣΟ.

Από τη μεριά των σ. του ΣΕΚ έχουν κατατεθεί οι παρακάτω τροπολογίες:

Στο Κεφάλαιο Β

1. Στο σημείο 23, που αναφέρεται στην εκτίμηση για το κίνημα, να αντικατασταθεί το κομμάτι από την τρίτη μέχρι την προτελευταία παράγραφο από το εξής:

Η παραπάνω εικόνα των οικονομικών και πολιτικών μαχών που έδωσε η εργατική τάξη και η νεολαία διέψευσε στην πράξη τις απόψεις που μιλούσαν για “κάμψη” του κινήματος μετά το 2012 και στροφή του κόσμου στην αναζήτηση “πολιτικών λύσεων”. Απόψεις που συστηματικά καλλιεργούσε η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ για να δικαιολογεί υποχωρήσεις, συμβιβασμούς και συνεργασίες με την αστική τάξη και να καλλιεργεί κλίμα εκλογικής αναμονής. Αλλά και η ηγεσία του ΠΑΜΕ που με αντίστοιχα επιχειρήματα κατέληγε να προσαρμόζεται σε σχεταριστική αναδίπλωση και μινιμάρισμα των στόχων πάλης.

Οι εξαιρετικοί αγώνες των πέντε τελευταίων χρόνων γκρέμισαν διαδοχικά τέσσερις κυβερνήσεις, ανέβασαν την αυτοπεποίθηση και τις προσδοκίες της εργατικής τάξης και **δημιούργησαν ένα μαζικό ρεύμα προς τα αριστερά** που εκφράστηκε και εκλογικά με την νίκη του ΣΥΡΙΖΑ τον Γενάρη του 2015. Αυτή η δυναμική δεν εξαντλήθηκε με τις εκλογές, οι κινητοποιήσεις συνεχίστηκαν σε μια σειρά χώρους παρά τα καλέσματα των κυβερνητικών συνδικαλιστών για «αυτοσυγκράτηση», ή ακόμα χειρότερα τις επιθέσεις στους απεργούς ότι παίζουν το παιχνίδι της «αριστερής παρένθεσης» κατ’ εντολή των Σαμαροβενιζέλων. **Μέσα στον κόσμο δεν επικράτησε ένα κλίμα «ανάθεσης» και αναμονής για τις κυβερνητικές «λύσεις», αλλά αντίθετα ένα κλίμα οργής ενάντια στους εκβιασμούς της κυρίαρχης τάξης και των δανειστών και ενάντια στους απαράδεκτους και συνεχείς συμβιβασμούς της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ.** Έτσι φτάσαμε στο **σαρωτικό 62% του ΟΧΙ** στο Δημοψήφισμα του Ιούλη, μια τεράστια νίκη ενάντια στην κυρίαρχη τάξη και τους μηχανισμούς της!

Η οδυνηρή επιβολή του μνημονίου το καλοκαίρι οδήγησε σε ακόμα μεγαλύτερη κρίση τον ΣΥΡΙΖΑ, με μαζικές αποχωρήσεις προς τα αριστερά, τη συγκρότηση της ΛΑΕ, την ενίσχυση συνολικά της πέρα από τον ΣΥΡΙΖΑ αριστεράς στις εκλογές του Σεπτέμβρη. Δύο μόλις μήνες μετά τις εκλογές, οι δύο μαζικές πανεργατικές απεργίες, οι απεργίες στα καράβια και τα λιμάνια, τα νοσοκομεία και τους δήμους, οι συντονισμοί από τα κάτω σε πολλούς χώρους, αλλά και το μαζικό κύμα αλληλεγγύης στους πρόσφυγες, επιβεβαιώνουν ότι η εργατική τάξη δεν είναι «ιδιοκτησία» κανενός. Ο συνδυασμός των οικονομικών και πολιτικών μαχών καθορίζει ότι η κίνηση και η αναζήτηση του κόσμου στρέφεται προς τα αριστερά και όχι προς τα δεξιά. Όσοι βιάστηκαν να ξαναγυρίσουν σε θεωρίες για την «αδυναμία» του κινήματος να παλέψει, για ιστορική ήττα ή για σταθεροποίηση του συστήματος, διαψεύδονται.

2. Κεφάλαιο Β, σημείο 25 να φύγει η πρώτη παράγραφος (που αναφέρεται στη δημιουργία αντικειμενικά αρνητικού πολιτικού συσχετισμού δύναμης μετά τις εκλογές).

3. Κεφάλαιο Β, σημείο 28, που αναφέρεται στον χαρακτήρα του ΣΥΡΙΖΑ, να αντικατασταθεί με το εξής:

Ο ΣΥΡΙΖΑ ως πολιτική δύναμη «έχει διαβεί τον Ρουβίκωνα» και έχει ενταχθεί ανοιχτά στο μνημονιακό στρατόπεδο. Η πολιτική αυτή πορεία γεννάει το ερώτημα σε χιλιάδες αγωνιστές γιατί ακολούθησε αυτόν τον δρόμο.

Αφετηρία της απάντησης είναι ότι ο ΣΥΡΙΖΑ είναι ένα κόμμα της ρεφορμιστικής αριστεράς, ένα κόμμα «αστικό

– εργατικό», σύμφωνα με τον κλασσικό ορισμό που έδινε ο Λένιν για τα κόμματα της Β’ Διεθνούς για να περιγράψει την αντίφαση ανάμεσα σε μια αστική ηγεσία και πολιτική που επιδιώκει τη διαχείριση και όχι την ανατροπή του καπιταλισμού και μια βάση εργατική που κινείται προς την αντίθετη κατεύθυνση. Προτεραιότητα για τους ρεφορμιστές ήταν και είναι πάντα η κατάκτηση της κυβέρνησης και η προσπάθεια υλοποίησης των όποιων αλλαγών και μεταρρυθμίσεων από τα πάνω. Κόμματα της αριστεράς που θέλησαν να διαχειριστούν τον καπιταλισμό μέσα από τον κοινοβουλευτικό δρόμο κατέληξαν γρήγορα να απαντούν στους εκβιασμούς και τις πιέσεις των καπιταλιστών με προσαρμογή και συμβιβασμό μαζί τους κόντρα στα συμφέροντα και τις ελπίδες της εργατικής τάξης. Από τον Μπερνστάιν και τον Κάουτσκι μέχρι τις κυβερνήσεις των «λαϊκών μετώπων» τη δεκαετία του ’30, και από την Χιλή του Αλιέντε μέχρι την Κομμουνιστική Επανάδρουση στην Ιταλία. Γιατί όσο καλές προθέσεις κι αν έχει η Αριστερά, με την καπιταλιστική κυριαρχία στην οικονομία και το κράτος ανέπαφο, μια πλειοψηφία στη Βουλή δεν αρκεί για να γίνουν πράξη οι διεκδικήσεις του εργατικού κινήματος. Ο ΣΥΡΙΖΑ δεν αποτελεί εξαίρεση, αντίθετα ακολουθεί πιστά αυτή την χρεοκοπημένη στρατηγική.

Στο Κεφάλαιο Γ

1. Στο σημείο 45 (Δ, 7^ο μπουλετ) να φύγει η αναφορά στη Συντακτική Συνέλευση

2 . Να φύγει όλο το σημείο 46

3. Στο υποκεφάλαιο Γ3.1 που προστέθηκε χωρίς συζήτηση στο ΠΣΟ με ευθύνη της ΚΣΕ

- Στο σημείο 52 που αναφέρεται στην κατάσταση του εργατικού κινήματος να προστεθεί στο τέλος:

Η μνημονιακή επίθεση προφανώς έχει φέρει χτυπήματα στην εργατική τάξη και στην εργασιακή πραγματικότητα στους χώρους δουλειάς. Η ανεργία, η απληρωσιά σε μέγала κομμάτια εργαζόμενων, το χτύπημα των δημοκρατικών δικαιωμάτων, η επισφάλεια, είναι πραγματική εικόνα στους χώρους δουλειάς, δεν έχουν καταφέρει ωστόσο να κάμψουν τις εργατικές αντιστάσεις και τη διάθεση ενός κόσμου να οργανωθεί και να παλέψει.

Το εκλογικό δυνάμωμα των σχημάτων της αντικαπιταλιστικής αριστεράς σε μια σειρά συνδικάτα στον δημόσιο αλλά και στον ιδιωτικό τομέα τα τελευταία χρόνια, δείχνει ότι ο προσανατολισμός για την πλειοψηφία των εργαζόμενων παραμένει στην αντίσταση, στον αγώνα στη συλλογική διεκδίκηση.

- Στο σημείο 59 που ανφέρεται στην ανάγκη οργάνωσης και συντονισμού από τα κάτω να αντικατασταθεί η παράγραφος «Σε αυτό το επίπεδο έγιναν βήματα κυρίως στην πρώτη φάση των μεγάλων αγώνων, το 2010-2012, σε αρκετές πόλεις, τα οποία έμειναν μετέωρα, με ευθύνη και από τη δική μας πλευρά.», με το εξής κομμάτι:

Σε αυτό το επίπεδο υπάρχει πλούσια εμπειρία από τις προσπάθειες αγωνιστικών κομματιών να συντονιστούν. Το **Συντονιστικό των νοσοκομείων**, που έχει πρωτοστατήσει στις μάχες μέσα στα νοσοκομεία τα τελευταία χρόνια αναγκάζοντας τις ηγεσίες να καλούν κινητοποιήσεις κάτω από την πίεση της βάσης, είναι ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα αλλά όχι το μόνο. Αντίστοιχες προσπάθειες συντονισμού είδαμε στους **Δήμους με τους 5μηνίτες**, τον συντονισμό των **αναπληρωτών** στην εκπαίδευση, τον

συντονισμό σωματείων και συλλογικοτήτων **για το προσφυγικό**, αλλά και στα **λιμάνια και τις συγκοινωνίες** ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις, κλπ.

Θετική εμπειρία υπάρχει και από την συγκρότηση του **Συντονισμού ενάντια στα μνημόνια** με πλούσια δράση μια προηγούμενη περίοδο ενάντια στα κλεισίματα και τις διαθεσιμότητες στο πλευρό της **ΕΡΤ, των διαθέσιμων, των καθαριστριών** και συνέχιση της ίδια προσπάθειας σήμερα σε όλα τα μέτωπα που ανοίγουν.

Θέλουμε τέτοιες πρωτοβουλίες να προχωρήσουν και σε άλλους κλάδους και χώρους αλλά και συνολικότερα.

4. Το υποκεφάλαιο Γ4 που αναφέρεται στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ και τη μετωπική της πολιτική να αντικατασταθεί όλο το υποκεφάλαιο (σημεία 73-79) με το εξής:

Γ4. ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΝΙΣΧΥΣΗ ΤΗΣ ΑΝΤΑΡΣΥΑ ΚΑΙ ΤΟΥ ΜΕΤΩΠΟΥ ΤΗΣ ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ

73. Επιδιώκουμε την κοινή δράση μέσα στο κίνημα όμως ταυτόχρονα υπερσπιζόμαστε την **πολιτική και οργανωτική ανεξαρτησία** της αντικαπιταλιστικής επαναστατικής αριστεράς. Παλεύουμε μαζί με τον κόσμο του ΚΚΕ, της ΛΑΕ, τον κόσμο που διαφοροποιείται από την κυβερνητική πολιτική του ΣΥΡΙΖΑ, αλλά δεν υποβαθμίζουμε την ΑΝΤΑΡΣΥΑ σε ένα «αντιμνημονιακό», «αντιεοφιλελεύθερο», «αντιΕΕ» μέτωπο, αντίθετα **υπερασπίζουμε και ενισχύουμε τη φυσιογνωμία της ΑΝΤΑΡΣΥΑ ως μέτωπο της αντικαπιταλιστικής επαναστατικής αριστεράς.**

74. Η **ενίσχυση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, δεν είναι «εσωτερικό της ζήτημα».** Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ έδωσε την μάχη με την μνημονιακή λαίλαπα. Αντιστάθηκε στην άνοδο του ρεφορμισμού του ΣΥΡΙΖΑ αντιπαλεύοντας την πολιτική του και πηγαίνοντας κόντρα στο ρεύμα σε δύσκολες περιόδους, όπως στις εκλογές του Ιούνη του 2012. Η **ενίσχυσή της αποτελεί ενίσχυση του αγωνιστικού και μαχόμενου κομματιού του κινήματος, της γραμμής της ανατροπής, της αντικαπιταλιστικής προοπτικής.** Είναι ενίσχυση του προγράμματος της ρήξης. Αποτελεί ενίσχυση **συνολικά των μαχόμενων δυνάμεων και βήμα στην ενότητά τους σε ανατρεπτική κατεύθυνση.**

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ συγκροτήθηκε μέσα στη φωτιά της εξέγερσης του Δεκέμβρη του 2008 καταφέροντας να ενώσει σε ένα **κοινό αντικαπιταλιστικό μέτωπο** οργανώσεις και αγωνιστές της επαναστατικής αριστεράς που από την περίοδο της εξέγερσης του Πολυτεχνείου μέχρι σήμερα επιμένουν στον δρόμο της ανατροπής του καπιταλισμού. Ένα **μέτωπο που αναδείχθηκε σε ένα διακριτό τρίτο πόλο μέσα στην αριστερά**, που στηρίζει όλους τους αγώνες, που με τις ιδέες και το πρόγραμμά του **έχει συμβάλει αποφασιστικά στο πολιτικό προχώρημα και τη ριζοσπαστικοποίηση του κινήματος και της Αριστεράς**, διευρύνοντας τους ορίζοντες τους με την προοπτική της αντικαπιταλιστικής ανατροπής. **Σήμερα ο ρόλος της ΑΝΤΑΡΣΥΑ αναβαθμίζεται. Το μέτωπο της αντικαπιταλιστικής αριστεράς αποτελεί ελπίδα** για χιλιάδες αγωνιστές και αγωνίστριες που θέλουν να παλέψουν ενάντια στις επιθέσεις της άρχουσας τάξης και αναζητούν εναλλακτική πέρα από τα όρια της ρεφορμιστικής διαχείρισης.

Σήμερα είναι αναγκαίο ένα άλμα στην ανάπτυξη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ενίσχυση και διεύρυνσή της με νέες δυνάμεις της αντικαπιταλιστικής αριστεράς, με δυνάμεις που προέρχονται από ρήξεις με τα κόμματα του ρεφορμισμού,

από πρωτοπόρους αγωνιστές των κινημάτων. Επιδιώκουμε ένα θαρραλέο **άνοιγμα της ANTAPΣYA σε όλον αυτόν τον κόσμο, την ένταξη στις γραμμές της νέων δυνάμεων**, πρώτα από όλα ανάμεσα στις μαχόμενες δυνάμεις του εργατικού κινήματος και της νεολαίας, πράγμα που προϋποθέτει την διαρκή συναγωνιστική στάση, την συμμετοχή, στήριξη και οργάνωση των αγώνων, την αυτοτελή πολιτική της παρουσία σε αυτούς. Για να μπορέσει να το πετύχει αυτό χρειάζεται να **αντισταθεί στην πίεση να προσαρμοστεί η ίδια προς τα δεξιά αλλά και την πίεση να αναπαράγει μια σεχταριστική αντιμετώπιση σαν αυτή της ηγεσίας του ΚΚΕ**.

Επιδιώκουμε να ξεπεράσουμε υπαρκτές αδυναμίες και προβλήματα της ANTAPΣYA επιμένοντας στην ενοποίηση στην συγκρότησή της ώστε να ξεπερνιέται η πολυγλωσσία, οι διαφορετικές πρακτικές και ιεραρχήσεις, επιμένοντας στην ενίσχυση του εργατικού - λαϊκού της χαρακτήρα, στην ενίσχυση της δημοκρατικής συγκρότησης και λειτουργίας της.

75. Παράλληλα επιδιώκουμε **τον κοινό βηματισμό και την συσπείρωση των ευρύτερων αντικαπιταλιστικών, αντιιμπεριαλιστικών, αντιΕΕ, ανατρεπτικών δυνάμεων** στη βάση της απόφασης της 2^{ης} Συνδιάσκεψης της ANTAPΣYA που ανέφερε ότι «Επιδιώξή της είναι η συσπείρωση των ευρύτερων δυνατών δυνάμεων για τη δημιουργία ενός **μαζικού πόλου – πολιτικού μετώπου της αντικαπιταλιστικής επαναστατικής Αριστεράς και των ευρύτερων δυνάμεων της ανατροπής, με την ηγεμονία του αντικαπιταλιστικού μεταβατικού προγράμματος**».

Σήμερα αντικειμενικά υπάρχει **μεγαλύτερη δυνατότητα** για την οικοδόμηση αυτού του μετώπου που **στο κέντρο του βρίσκεται η ANTAPΣYA**, καθώς ιδιαίτερα την τελευταία περίοδο αναπτύσσεται ένα **σημαντικό εύρος δυνάμεων και αγωνιστών** που με τον ένα ή τον άλλο τρόπο υιοθετούν ή στρέφονται προς βασικές πλευρές του αντικαπιταλιστικού προγράμματος.

Η ίδια η εμπειρία της «διακυβέρνησης» του ΣΥΡΙΖΑ και η κατάληξή της, απέδειξε ότι, σε αυτές τις συνθήκες κρίσης του καπιταλισμού, δεν υπάρχει δυνατότητα για «φιλολαϊκές λύσεις» εντός της ευρωζώνης και της ΕΕ. Είναι σημαντικό ότι το συμπέρασμα αυτό δεν ακούγεται απλώς από ένα τμήμα της αριστεράς, αλλά αφορά μεγάλο τμήμα των πληττόμενων στρωμάτων, κι αυτό αποτυπώθηκε σε μεγάλο βαθμό και στο 62% του ΟΧΙ στο δημοψήφισμα. Η ίδια εμπειρία ανέδειξε, με οδυνηρό τρόπο, την αναγκαιότητα της σύγκρουσης με τον καπιταλιστικό μονόδρομο, τα όρια του «κοινοβουλευτικού δρόμου», την αυταπάτη του «κυβερνητισμού». Υπάρχουν περισσότερες δυνάμεις, οργανωμένες ή αγωνιστές, που έχουν αποδεσμευτεί από τον ρεφορμισμό του ΣΥΡΙΖΑ και σε ένα βαθμό από το ΚΚΕ.

Η ANTAPΣYA επιδιώκει το επόμενο διάστημα να βρεθεί σε κοινό βηματισμό με όλο αυτό το δυναμικό, στην κατεύθυνση της κοινής δράσης και της οικοδόμησης του αγωνιστικού μετώπου, των βημάτων οικοδόμησης και ενίσχυσης του μετώπου της αντικαπιταλιστικής αριστεράς.

76. Σ' αυτή την προσπάθεια **δεν πρέπει να επαναλάβουμε κρίσιμα λάθη που έκανε η ANTAPΣYA το προηγούμενο διάστημα στα πλαίσια της «μετωπικής συμπόρευσης»** με άλλες δυνάμεις. Αντί να ξεκινήσει και να δοκιμαστεί αυτή η διαδικασία μέσα σε κινηματικές πρωτοβουλίες και από τα κάτω, **περιορίστηκε σε έναν διάλογο αντιπροσωπειών κορυφής και κοπτοραπτικής πλαισίων. Επιπλέον εμφανίστηκαν ουσιαστικές πολιτικές διαφορές** με απόψεις που προσπαθούσαν να αμβλυνθεί ο αντικαπιταλιστικός χαρακτήρας του προγράμματος και ο στόχος της αντικαπιταλιστικής ανατροπής, να διαχυθεί η ANTAPΣYA σε ένα ευρύτερο «αριστερό ριζοσπαστικό» μέτωπο, να αντικατασταθεί ο πρωταγωνιστικός ρόλος του οργανωμένου εργατικού κινήματος σαν υποκείμενο επαναστατικής αλλα-

γής από ένα «κοινωνικοπολιτικό μέτωπο» που θα διεκδικήσει και την κυβερνητική εξουσία.

Η επιμονή στην αναζήτηση «συμπορεύσεων», παρά τα παραπάνω εμφανή προβλήματα, ήταν **μια επιλογή που κόστισε στην ANTAPΣYA στην πράξη**, καθώς σπατάλησε πολύτιμο χρόνο και δυνάμεις από την αναγκαία εξωστρέφεια και αυτοτελή παρέμβαση της τα τελευταία δυόμιση χρόνια. Επιπλέον, **αντί να ενισχύσει το μέτωπο της αντικαπιταλιστικής αριστεράς κερδίζοντας στις γραμμές της περισσότερους αγωνιστές στο τέλος το αποδυνάμωσε**, με την αποχώρηση δυνάμεων της ANTAPΣYA προς την ΛΑΕ.

Τα ρήγματα από τον ρεφορμισμό **δεν προκύπτουν περιμένοντας τις ζυμώσεις στο εσωτερικό του, ούτε μέσα από αναζήτηση κοπτοραπτικής πλαισίων, αλλά μέσα από ενωτικές πρωτοβουλίες διαλόγου και κοινής δράσης. Κάθε μέτωπο και πολύ περισσότερο το αντικαπιταλιστικό μέτωπο δεν χτίζεται στα «χαρτιά»**. Μπορεί να οικοδομηθεί σε στέρεη βάση όταν υπάρχει παράλληλα και κοινή δράση στο κίνημα, αποφασιστικός αγώνας για την ανατροπή της επίθεσης, γιατί μόνο μέσα από το κριτήριο της πράξης, μέσα από την ίδια του την πάλη πείθεται ο αγωνιζόμενος λαός για την ανεπάρκεια της ρεφορμιστικής γραμμής και ριζοσπαστικοποιείται.

Η αντικαπιταλιστική ανατροπή δεν είναι ιδεολόγημα, είναι η εργατική εναλλακτική στην περίοδο της πιο βαθιάς κρίσης του συστήματος. **Ο αντικαπιταλισμός δεν είναι «βερμπαλισμός», ούτε «στενεύει» την απεύθυνση, αντίθετα διευρύνει το ακροατήριο της αριστεράς που θέλει να προχωρήσει πέρα από τα αδιέξοδα της ρεφορμιστικής διαχείρισης**. Όχι μόνο δεν πρέπει να εγκαταλειφτεί, αλλά αντίθετα να ριζώσει περισσότερο στο εργατικό κίνημα.

77. Το ξεκαθάρισμα για το **τι είδους μέτωπο χρειαζόμαστε και πώς το οικοδομούμε** είναι απαραίτητο. Οι παραδοσιακές ηγεσίες της αριστεράς αλλά και κομμάτια που έρχονται σε μια ημιτελή ρήξη με το ρεφορμισμό, όπως η ΛΑΕ, συχνά συγχέουν το «Ενιαίο Μέτωπο» που εισήγαγε σαν όρο και πραχτική η Τρίτη Διεθνής στα πρώτα επαναστατικά χρόνια της, με τα «Λαϊκά Μέτωπα» της δεκαετίας του '30, όταν τα κομμουνιστικά κόμματα ακολουθώντας τις λαθεμένες εντολές της Μόσχας χαράμιζαν την δυναμική των εργατικών εξεγέρσεων και επαναστάσεων σε μια σειρά χώρες αναζητώντας πολιτικές συμμαχίες με στόχο το σχηματισμό κοινών κυβερνήσεων με σοσιαλδημοκράτες και «προοδευτικά», «αντιφασιστικά» κλπ κομμάτια της αστικής τάξης.

Η ANTAPΣYA πρέπει να επιμένει στη λογική του ενιαίου μετώπου. Ξεκαθαρίζοντας ότι **η άλλη όψη της κοινής δράσης μέσα στους αγώνες και το κίνημα, δεν είναι η διαρκής αναζήτηση κάποιων πολιτικών συμμαχιών και συμφωνιών πολιτικών προγραμμάτων** ανάμεσα στην αντικαπιταλιστική αριστερά και άλλα ρεύματα, αλλά η προσπάθεια να κερδίσουμε τα ρήγματα του ρεφορμισμού στην κατεύθυνση και την προοπτική της αντικαπιταλιστικής ανατροπής.

78. Επιδιώκουμε και στην νέα περίοδο που ανοίγει τον κοινό βηματισμό με τα πολύμορφα ρεύματα του αντικαπιταλιστικού, αντιιμπεριαλιστικού, αντιΕΕ αγώνα και τις δυνάμεις της ανατροπής, στην **βάση του αντικαπιταλιστικού προγράμματος, με ηγεμονία των επαναστατικών και κομμουνιστικών αντιλήψεων, με στόχο την ενίσχυση του μετώπου της αντικαπιταλιστικής επαναστατικής αριστεράς**.

Ένα **μέτωπο αντικαπιταλιστικό**, με την έννοια ότι το πρόγραμμά του, η προοπτική του και η πρακτική του στρέφονται ενάντια ενάντια στην αστική τάξη και το κράτος της, ενάντια στους βασικούς νόμους του συστήματος και τις αντιλήψεις που οδηγούν στην «φιλολαϊκή», κεϋνσιανή διαχείριση του καπιταλισμού. **Ένα μέτωπο άμεσης απο-**

δέσμευσης από την ΕΕ του πολέμου, του ρατσισμού και των μνημονίων. Ένα ισχυρό μέτωπο στο οποίο μπορούν να ενώνονται όλα τα «ρυάκια» των κινημάτων και των αγωνιστών που παλεύουν, ενάντια στον ιμπεριαλισμό και τον πόλεμο, τον ρατσισμό και τους φασίστες, για την υπεράσπιση των δημοκρατικών δικαιωμάτων και ελευθεριών κλπ.

Η ANTAPΣYA θα συνεχίσει και θα αναβαθμίσει τις πρωτοβουλίες για την πολιτική συνεργασία όλων των δυνάμεων της αντικαπιταλιστικής, αντιιμπεριαλιστικής, αντιΕΕ αριστεράς και των πολύμορφων δυνάμεων που έρχονται σε ρήξη με τον ρεφορμισμό. Θα επιδιώξει να αναπτύξει μορφές μόνιμης κοινής δράσης με όλο αυτό το δυναμικό και ένα ευρύτερο συστηματικό διάλογο, στην πορεία για τη 3^η Συνδιάσκεψη αλλά και στη συνέχεια, για τα μεγάλα ζητήματα του αντικαπιταλιστικού προγράμματος και μετώπου που απαιτεί η εποχή μας.

Στο Κεφάλαιο Δ

Για την οργανωτική συγκρότηση και δημοκρατική λειτουργία της ANTAPΣYA

Η εισήγηση για το Οργανωτικό πρέπει κατά τη γνώμη μας να είναι ένα απλό και σύντομο κείμενο που έχοντας σαν βάση την προηγούμενη απόφαση της 1ης Συνδιάσκεψης, τη συζήτηση που έγινε στη 2^η και τις αποφάσεις του ΠΣΟ που ακολούθησε το Νοέμβρη του 2014, το οποίο αποφάσισε την αναλογική αντιπροσώπευση των υποψηφίων στα όργανα της ANTAPΣYA μέσα από διαδικασίες απλής αναλογικής, να συμπληρώνει ή να αλλάζει συγκεκριμένα σημεία της.

Στόχος μας πρέπει να είναι μια ANTAPΣYA που να μπορεί να λειτουργεί σαν μέτωπο οργανώσεων και ανένταχτων αγωνιστών και αγωνιστριών, συγκροτημένα και δημοκρατικά, με όσο το δυνατόν πιο απλές και συχνές διαδικασίες, που να ενθαρρύνουν τη συμμετοχή στο εσωτερικό της όλων των μελών της και των χιλιάδων ακόμα πρωτοπόρων αγωνιστών που θέλουμε να κερδίσουμε.

Με βάση τα παραπάνω προτείνουμε τις εξής συγκεκριμένες παρατηρήσεις και αλλαγές πάνω στο κεφάλαιο Δ' των Θέσεων (Οργανωτικό) που πλειοψήφησε οριακά στη συνεδρίαση του ΠΣΟ στις 17/1/16:

1. Σημεία 14 και 15 που αναφέρονται στη σχέση ΚΣΕ και ΠΣΟ

Η ANTAPΣYA είναι μέτωπο της αντικαπιταλιστικής επαναστατικής αριστεράς και όχι ενιαίο κόμμα, γι' αυτό συντονίζεται από Κεντρική Συντονιστική Επιτροπή και όχι από καθοδηγητικό σχήμα Πολιτικού Γραφείου που λογοδοτεί σε Κεντρική Επιτροπή. Η μετατροπή της ΚΣΕ σε όργανο που εκλέγεται από το Πανελλαδικό Συντονιστικό και όχι από την Πανελλαδική Συνδιάσκεψη θα ήταν βήμα που εγκυμονεί τρεις κινδύνους:

α. Μεγαλύτερης αποστασιοποίησης της ΚΣΕ από τις τοπικές και κλαδικές επιτροπές καθώς η ΚΣΕ επί της ουσίας θα λογοδοτεί μόνο στο ΠΣΟ.

β. Μεγαλύτερης εσωστρέφειας με ατελείωτες διαδικασίες ενδιάμεσων συζητήσεων (πολύ περισσότερο αν προστεθούν και Περιφερειακές Συνδιασκέψεις). Προκειμένου να εξασφαλίσουμε την παρέμβαση της ANTAPΣYA μέσα σε όλες τις μάχες και τα μέτωπα χρειάστηκε μια λειτουργία με πολύωρες συνεδριάσεις κάθε βδομάδα, πολύ υπομονή και επίμονη προσπάθεια. Είναι δεδομένο ότι οι ανάγκες αυτές θα ενταθούν. Μην πάμε λοιπόν να τις «φορτώσουμε» σε κάποιο άλλο όργανο που λόγω των χαρακτηριστικών του είναι αντικειμενικά (πόσο συχνά πχ μπορούν να ταξιδεύουν οι σ. εκτός Αθήνας) πιο «δυσκίνητο» και χαλαρό πολιτικά και οργανωτικά.

γ. Μεγαλύτερου «φιλτραρίσματος» στον τρόπο εκλογής

οργάνων (εκλογές αντιπροσώπων από τις επιτροπές, εκλογή ΠΣΟ από την Συνδιάσκεψη, εκλογή ΚΣΕ από το ΠΣΟ), ιδιαίτερα αν ανατραπεί η απόφαση για εκλογή αντιπροσώπων και οργάνων με απλή αναλογική και παραμένει ο προηγούμενος προβληματικός τρόπος εκλογής με ενιαία λίστα.

Προτείνουμε λοιπόν, να παραμείνει η προηγούμενη απόφαση της 1^{ης} και 2^{ης} Συνδιάσκεψης που ορίζει ότι τόσο το Κεντρικό Συντονιστικό όσο και το Πανελλαδικό Συντονιστικό εκλέγονται απευθείας από το σώμα της Συνδιάσκεψης και τα μέλη τους λογοδοτούν σ' αυτό. Επιπλέον με βάση την εμπειρία συμμετοχής των μελών του ΠΣΟ στις συνεδριάσεις του, προτείνουμε να συνεδριάζει κάθε 3 μήνες και όχι κάθε 2 όπως προτείνεται. (Σε περίπτωση που αλλάξει ο τρόπος εκλογής ΚΣΕ-ΠΣΟ θα χρειαστούν επιπλέον τροπολογίες για να αντιμετωπιστούν διάφορα ζητήματα όπως πχ η αντικατάσταση των μελών τους που παραιτούνται από τους επιλαχόντες).

2. Σημείο 16 που αναφέρεται στη συγκρότηση και λειτουργία Περιφερειακών Συνδιασκέψεων.

Τα μέλη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ εντάσσονται σε Τοπικές και Κλαδικές Επιτροπές, οι οποίες έχουν απεριόριστη δυνατότητα κοινών πρωτοβουλιών και δράσης ανάλογα με τις εξελίξεις στο γεωγραφικό και κλαδικό χώρο τους, πάντοτε στα πλαίσια της πολιτικής της ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

Ο συντονισμός σε περιοχές που υπάρχουν παραπάνω από μια επιτροπές της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, προς το παρόν στο Λεκανοπέδιο Αττικής και στο νομό Θεσσαλονίκης, μπορεί να προχωρήσει αποτελεσματικά μέσα από κοινές συνεδριάσεις των συντονιστικών επιτροπών και τη λειτουργία συντονιστικών σε επίπεδο περιφέρειας όπως ήδη γίνεται σε μια σειρά περιοχές. Στο μέλλον, η δημιουργία Περιφερειακών Συσκέψεων και διαδικασιών δεν μπορεί να αποκλειστεί. Όμως και τότε το βασικό καθήκον θα πρέπει να είναι ο καλύτερος συντονισμός των δυνάμεων της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και όχι η προσθήκη νέων οργάνων και διαδικασιών που κάνουν πιο «βαριά» την ΑΝΤΑΡΣΥΑ (Περιφερειακές Συνδιασκέψεις με εκλογή αντιπροσώπων και Συντονιστικών οργάνων). Είχαμε δυσκολίες να τηρήσουμε την ετήσια πραγματοποίηση της Συνδιάσκεψης, μην σχεδιάζουμε Συνδιασκέψεις σε κάθε περιφέρεια που στην πράξη θα υποβαθμίσουν ακόμα περισσότερο τις διαδικασίες της Πανελλαδικής Συνδιάσκεψης και θα οδηγήσουν σε μεγαλύτερες αναβολές.

Με βάση τα παραπάνω προτείνουμε να φύγουν οι παράγραφοι γ, δ και ε από το σημείο 16.

3. Σημείο 20 που αναφέρεται στον τρόπο εκλογής των οργάνων της ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

Ο προηγούμενος τρόπος εκλογής, με ενιαία λίστα υποψηφίων και σταυροδοσία με μέτρο 1/4, έδειξε στην πράξη ότι δεν είναι ο πιο δημοκρατικός, ότι οδηγεί σε αποκλεισμούς και πραχτικές «κυκλικών σταυροδοσιών, που δεν αντιστοιχούν σε ένα μέτωπο της αντικαπιταλιστικής - επαναστατικής αριστεράς. Ακόμα και αν μειωθεί το μέτρο της σταυροδοσίας στο 15% των εκλεγόμενων όπως προτείνεται, δεν εξασφαλίζεται ότι οι οργανώσεις - ιδιαίτερα οι πιο μεγάλες και συγκροτημένες - μπορούν να χρησιμοποιήσουν τις ψήφους τους με τρόπο που οδηγεί στην υπερ-αντιπροσώπευσή τους και τη μη αναλογική εκπροσώπηση όλων των απόψεων μέσα στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

Αυτά τα προφανή προβλήματα αναδείχθηκαν στις προηγούμενες Συνδιασκέψεις και γι αυτό με απόφαση της 2^{ης} Συνδιάσκεψης εξουσιοδοτήθηκε το ΠΣΟ να αποφασίσει έναν διαφορετικό τρόπο εκλογής, όπως και έγινε με την απόφαση του ΠΣΟ στις 29/1/14 η οποία ανέφερε:

«Ως προς τον τρόπο και τη διαδικασία εκλογής των οργάνων και των αντιπροσώπων θα πρέπει να γίνεται στη βάση της απλής αναλογικής μεθόδου, μέσω συγκρότησης πολιτικών πλατφορμών – εκλογικών λιστών. Άρα στο σημείο 6 του καταστατικού της 1^{ης} Συνδιάσκεψης, η φράση «στην ψηφοφορία κάθε μέλος εκφράζει την προτίμησή του για το των εκλέξιμων θέσεων της ενιαίας λίστας υποψηφίων» αντικαθίσταται ως εξής: «Ένα ή περισσότερα μέλη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ έχουν δικαίωμα να συγκροτούν λίστα για την εκλογή του οργάνου στη βάση κατατεθειμένων πολιτικών απόψεων. Κάθε μέλος της ΑΝΤΑΡΣΥΑ μπορεί να ψηφίσει μία μόνο από τις κατατεθειμένες λίστες και μπορεί να επιλέξει για σταυροδοσία από την λίστα που υποστηρίζει έναν αριθμό υποψηφίων που μπορεί το ανώτερο να περιλαμβάνει 1/6 των συνολικά εκλεγόμενων για κάθε όργανο. Το σύστημα εκλογής είναι η απλή αναλογική. Το σύνολο των ψήφων διαιρείται με τον αριθμό των μελών του οργάνου. Το πηλίκο αποτελεί το εκλογικό μέτρο συνυπολογιζόμενου του κλάσματος. Κάθε λίστα καταλαμβάνει τόσες θέσεις όσες φορές χωράει το εκλογικό μέτρο στον αριθμό των ψήφων που έλαβε. Σε περίπτωση που μένουν θέσεις αδιάθετες καταλαμβάνονται με βάση τα υπόλοιπα των ψήφων που έλαβε κάθε λί-

στα». Ο τρόπος αυτός εκλογής εφαρμόζεται και για τους αντιπροσώπους και τα όργανα που θα εκλεγούν ενόψει της 3ης Πανελλαδικής Συνδιάσκεψης.»

Θεωρούμε ιδιαίτερα προβληματική την απόφαση του τελευταίου ΠΣΟ στις 17/1/16 που με οριακή πλειοψηφία ανέτρεψε χωρίς καν να έχει δοκιμαστεί στην πράξη την προηγούμενη απόφαση της 29/1/14. Το σημείο της συγκεκριμένης απόφασης που παρατίθεται παραπάνω προτείνουμε να αντικαταστήσει ολόκληρο το σημείο 20.

4. Σημείο 21 που αναφέρεται στο ποσοστό λήψης των αποφάσεων.

Διαφωνούμε με την πρόταση να αλλάξει ο τρόπος λήψης των αποφάσεων και να υπάρχει ένα ενιαίο ποσοστό πλειοψηφίας 60% επί των παρόντων σε όλες τις διαδικασίες της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Προτείνουμε να φύγει ολόκληρο αυτό το σημείο και να παραμείνει η διατύπωση της 1^{ης} Συνδιάσκεψης που δείχνει και προς τα που θέλουμε να πάμε ως ΑΝΤΑΡΣΥΑ (απλή πλειοψηφία) και που εξασφαλίζει ότι μέχρι τότε οι διαφορετικές απόψεις - εμφάσεις πάνω σε κρίσιμα ζητήματα που μπορεί να υπάρχουν σε ένα μέτωπο σαν την ΑΝΤΑΡΣΥΑ, δεν εξαφανίζονται (πλειοψηφία 2/3).

Συγκεκριμένα να παραμείνει η φράση: «Στη συζήτηση η βασική κατεύθυνση είναι η συνδιαμόρφωση και η πλατιά συναίνεση με βάση τη συντροφική ανταλλαγή απόψεων. Όταν αυτό δεν καταστεί δυνατό οι αποφάσεις λαμβάνονται με απλή πλειοψηφία επί των παρόντων, ή με ενισχυμένη πλειοψηφία 2/3 για σημαντικά ζητήματα, στο βαθμό που δεν θίγονται οι προγραμματικές αρχές της ΑΝΤΑΡΣΥΑ.»

Το παρακάτω κείμενο προτείνεται από τους συντρόφους και τις συντρόφισσες της Πρωτοβουλίας για μια ANTAPΣYA Αντικαπιταλιστική και Επαναστατική σε ολοκληρωτική αντικατάσταση της ενότητας Γ4, τόσο στην αρχική εκδοχή του κειμένου των Θέσεων, όσο και στην τροποποιημένη εκδοχή των συντρόφων του ΣΕΚ

Γ4. Η αναγκαιότητα, η δυνατότητα και τα καθήκοντα της Αντικαπιταλιστικής Αριστεράς.

Για μια ANTAPΣYA μαζική και δημοκρατική, αντικαπιταλιστική και επαναστατική

Η μετωπική πρόταση της ANTAPΣYA πρέπει να σχετίζεται άμεσα με τους πολιτικούς στόχους που αναγνωρίζουμε ως αναγκαιότητα και δυνατότητα στην εποχή μας, αλλά και με τις δικές της κατακτημένες εμπειρίες στα χρόνια της λειτουργίας της.

Οι αντικειμενικές συνθήκες της σημερινής περιόδου, αποτέλεσμα της δομικής κρίσης των καπιταλιστικών παραγωγικών σχέσεων τόσο σε οικονομικό όσο και σε πολιτικό επίπεδο, θέτουν στην ημερήσια διάταξη περισσότερο από ποτέ την αναγκαιότητα μιας συνολικής ρήξης με τον καπιταλισμό και τη διάλυση του κράτους και των μηχανισμών του. Την ίδια στιγμή, η εμπειρία των αγώνων δείχνει σε όλο και μεγαλύτερα κομμάτια της αγωνιστικής πρωτοπορίας τη δυνατότητα και επικαιρότητα αυτής της ρήξης.

Ως αναγκαίος όρος για τη νίκη σε αυτή τη μάχη προβάλλει η ενίσχυση της αντικαπιταλιστικής αριστεράς μέσα στο εργατικό κίνημα, με βασικό στόχο την όξυνση της ταξικής πάλης και την κατά μέτωπο αντιπαράθεση με την παθητικότητα, τον ρεφορμισμό και τις συνδικαλιστικές γραφειοκρατίες. Επομένως προβάλλει σαν αναγκαιότητα η οικοδόμηση ενός (μετώπου -πόλου) αντικαπιταλιστικού, που θα υπερασπίζεται και θα υπηρετεί την επαναστατική ρήξη, μακριά από τις παγίδες της εθνικής, και άρα αταξικής, συστράτευσης και της κοινωνικά αόριστης, και άρα προβληματικής, “παραγωγικής ανασυγκρότησης”.

Η ANTAPΣYA έχει πολύτιμες εμπειρίες και σημαντικές κατακτήσεις, καθώς κατάφερε, παρά τις σημαντικές ανεπάρκειες, να είναι η βασική αναγνωρίσιμη πολιτική έκφραση ενός μειοψηφικού, αλλά υπαρκτού και πολύτιμου κοινωνικού αγωνιστικού ρεύματος. Αυτή είναι η βάση στην οποία η ANTAPΣYA θα επιδιώξει να αναβαθμιστεί πολιτικά και οργανωτικά στην επόμενη περίοδο. Η συνέχεια της ύπαρξης και η ενίσχυση της αντικαπιταλιστικής πτέρυγας μέσα στο εργατικό και στα κοινωνικά κινήματα είναι ο τρόπος με τον οποίο η ANTAPΣYA θα είναι πραγματικά μια χρήσιμη δύναμη, μοχλός για την ανάπτυξη και εμβάθυνση της επαναστατικής αντικαπιταλιστικής ταξικής συνείδησης στους αγώνες που πρόκειται άμεσα να ξεσπάσουν ξανά.

Ο πολιτικός προσανατολισμός της ANTAPΣYA είναι το ζωντανό εργατικό και λαϊκό κίνημα, ο χώρος όπου οι εργαζόμενοι και τα λαϊκά στρώματα ζουν, εργάζονται και αγωνίζονται. Για να παίξει τον παραπάνω αναγκαίο ρόλο, η ANTAPΣYA θα πρέπει να επενδύσει όλες τις δυνάμεις της στη συγκρότηση ενός αγωνιστικού μετώπου ρήξης και ανατροπής μέσα από τη δράση σε όλα τα μέτωπα πάλης (εργατικό κίνημα, αντιιμπεριαλισμός, διεθνιστική αλληλεγγύη, αντιφασισμός, αγώνας ενάντια στην κρατική καταστολή, φεμινισμός, ΛΟΑΤΚΙ+). Την ίδια στιγμή, θα επενδύσει στρατηγικά στην αυτοοργάνωση των εργαζομένων, στην οικοδόμηση εργατικών και λαϊκών συνελεύσεων, οργάνων δηλαδή αυτοδιεύθυνσης που είναι ο μόνος δρόμος για την άμεση αντιπαράθεση με την καπιταλιστική εξουσία και το αστικό κράτος, και αποτελούν στρατηγική αντιπαράθεση της αντικαπιταλιστικής και επαναστατικής αριστεράς με τον ρεφορμισμό.

Ο σαφής αντικαπιταλιστικός και επαναστατικός χαρακτήρας της ANTAPΣYA δεν αποτελεί περιχαράκωση και απομόνωση. Αντιθέτως αποτελεί μια ειλικρινή και συντροφική πολιτική πρόταση προς το δυναμικό των αγωνιστών που πεί-

θεται για την ρήξη με το καπιταλιστικό σύστημα και αποδεσμεύεται από τον ρεφορμισμό και τις διαχειριστικές αυταπάτες. Αλλά και συνολικά αποτελεί μάχιμη πολιτική τοποθέτηση για το κίνημα, που τοποθετεί τον αντικαπιταλιστικό πόλο ακριβώς στο κέντρο των εξελίξεων και των κινηματικών διεργασιών. Η καπιταλιστική κρίση απαιτεί αντικαπιταλιστικές απαντήσεις. Η πολιτική πρόταση λοιπόν του μετώπου της ANTAPΣYA λογοδοτεί ακριβώς στον στόχο της ανάπτυξης αυτής της συνείδησης μέσα στο κίνημα της τάξης και όχι σε οποιονδήποτε άλλο.

Υπό αυτή την έννοια αντιμετωπίζεται και η προσέγγιση με νέα ρεύματα που ανακύπτουν από τις νέες γενιές αγωνιστών, την κινηματική πρωτοπορία αλλά και διάφορες ρήξεις του ρεφορμισμού. Η ANTAPΣYA σαφώς έχει τα μάτια της στραμμένα σε όλες τις εξελίξεις που έχουν να κάνουν με το κίνημα της εργατικής τάξης. Προσεγγίζει αυτά τα ρεύματα, εξηγώντας πάντα ότι η ανατροπή είναι και ευκαταία, αλλά και μια πραγματική δυνατότητα. Ενδιαφέρεται για τις ρήξεις με τον ρεφορμισμό, από τις οποίες πιθανόν να προκύψει νέο αντικαπιταλιστικό δυναμικό, ωστόσο δεν μπορεί να προτείνει πολιτική συνεργασία με αυτούς τους αγωνιστές και τις αγωνίστριες «σε οποιοδήποτε πλαίσιο». Αντίθετα, επιδιώκει να εξηγήσει και να πείσει για την επικαιρότητα της επαναστατικής στρατηγικής και του αντικαπιταλισμού. Επιδιώκει τη μετατόπισή τους και την αποδέσμευση από τις ρεφορμιστικές και γραφειοκρατικές ηγεσίες που περιορίζουν την αποστοίχιση από τον ΣΥΡΙΖΑ ή το ΚΚΕ σε νέα διαχειριστικά σχέδια. Εξάλλου, η ίδια η εμπειρία των τελευταίων ετών ανέδειξε, με οδυνηρό τρόπο, την αναγκαιότητα της σύγκρουσης με τον καπιταλιστικό σύστημα, τα όρια του «κοινοβουλευτικού δρόμου» και τις αυταπάτες των διαχειριστικών κυβερνητικών λύσεων.

Πάνω απ’ όλα, η ANTAPΣYA πρέπει να αντιλαμβάνεται την πολιτική προσέγγιση ως συνδυασμό τόσο των γεγονότων που συμβαίνουν καθημερινά μέσα στους αγώνες και στα κινήματα, όπου δοκιμάζονται σε πραγματικό χώρο και χρόνο οι πολιτικές γραμμές, όσο και της ουσιαστικής θεωρητικής πολιτικής συζήτησης. Οι μετατοπίσεις δεν είναι δυνατόν να περιορίζονται στο επίπεδο της θεωρίας, με τον διάλογο μεταξύ αντιπροσώπων και ηγεσιών, χωρίς να λαμβάνεται υπόψη η πραγματική κίνηση της εργατικής τάξης, αλλά σε σχέση με την πράξη, αφού το πρώτο συνδέεται διαλεκτικά με το δεύτερο και μόνο με τον τρόπο αυτό μπορεί να ξεχωρίσει η ήρα των διαχειριστικών ρεφορμιστικών πολιτικών της ήττας από το σιτάρι των γόνιμων και νικηφόρων επαναστατικών στοχεύσεων.

Επαναλαμβάνουμε λοιπόν, ότι για να μπορέσει η ANTAPΣYA να μετασχηματίσει τα νέα ρεύματα αμφισβήτησης σε ένα αντικαπιταλιστικό συνειδητό ρεύμα, θα πρέπει να επενδύσει στη μαζικοποίηση, ισχυροποίηση και πολιτική αναβάθμιση ενός αντικαπιταλιστικού πόλου με σαφή επαναστατικά προγραμματικά στοιχεία. Η τόσο αναγκαία κινηματική συνεργασία με ρεύματα του ρεφορμισμού ή ταλαντευόμενα είναι πιο ειλικρινής, τίμια και αποτελεσματική όταν οι προθέσεις του καθενός είναι σαφείς εξ αρχής. Αυτή είναι άλλωστε και η ουσία του Ενιαίου Μετώπου, το οποίο η ANTAPΣYA αναγνωρίζει σαν ιστορική-πολιτική παρακαταθήκη. Με αυτή την έννοια, επιβεβαιώνουμε ότι δεν υπάρχει περιθώριο πολιτικής, προγραμματικής ή εκλογικής συνεργασίας με δυνάμεις όπως η ΛαΕ και οι πέριξ αυτής οργανώσεις ή το ΚΚΕ.

Η εμπειρία του τελευταίου έτους με την συμπίρευση με τη ΜΑΡΣ, μας οδηγεί σε ορισμένα ασφαλή συμπεράσματα. Επιβεβαιώνεται η εκτίμηση ότι μια τέτοια πολιτική συνεργασία δεν θα έφερνε ούτε πολιτικά, ούτε κινηματικά οφέλη.

Αυτό που φάνηκε καθαρά είναι ότι το σχέδιο για προγραμματικές παραχωρήσεις και εκπτώσεις στη φυσιογνωμία της ANTAPΣYA («η υπέρβαση του αντικαπιταλισμού») με σκοπό μια μόνιμη πολιτική συνεργασία, μια μόνιμη συμπίρευση ή ένα πολιτικό και προγραμματικό μέτωπο με δυνάμεις οι οποίες δεν συμμερίζονται θεμελιώδεις πτυχές του αντικαπιταλιστικού μεταβατικού προγράμματος, όχι μόνο δεν είναι δυνατό, αλλά είναι και απευκαίτο. Η συμπίρευση δείχνει ότι τέτοια σχέδια είναι εύκολο να ακυρωθούν πολιτικά. Αυτό αποδείχτηκε από το πόσο εύκολα διαλύθηκε και από την μετατόπιση συγκεκριμένων οργανώσεων (των πιο θερμών και συνεπών υποστηρικτών της συμπίρευσης) της ANTAPΣYA προς το διαχειριστικό σχέδιο της ΛαΕ, χωρίς να υπάρχουν αντίστροφες μετατοπίσεις. Η επιβεβαίωση και η εμβάθυνση λοιπόν, εκ μέρους της ANTAPΣYA, του αντικαπιταλιστικού σχεδίου και η απόρριψη της προγραμματικής χαλάρωσης ή της συγχώνευσης σε ένα πολιτικό μέτωπο που θα συνενώνει «ευρύτερες» δυνάμεις, είναι αναγκαίος όρος όχι μόνο για την πολιτική της επιβίωση, αλλά και για να μπορέσει να διαδραματίσει τον ρόλο που της αναλογεί και που ήδη περιγράφηκε.

Αν η ANTAPΣYA πρωταγωνιστήσει στο κίνημα εναντίον της καπιταλιστικής επίθεσης, μπορεί να γίνει ο πόλος που θα προσελκύει αγωνιζόμενα τμήματα, τόσο από τη δεξαμενή των προηγούμενων ανοργάνωτων τμημάτων της εργατικής τάξης και της νεολαίας, όσο και από τη δεξαμενή των μέχρι πρότινος υποστηρικτών του ρεφορμισμού, σπάζοντας τους δεσμούς τους με τις ηγεσίες του ΣΥΡΙΖΑ, της ΛαΕ και του ΚΚΕ. Αν αναλωθεί σε διαβουλεύσεις κορυφής με “προσωπικότητες” ή σε μονοθεματικές πρωτοβουλίες “ειδικών”, σαν αυτές που δεν έλειψαν τα τελευταία χρόνια, και απορροφήθηκαν κατά κανόνα από το ΣΥΡΙΖΑ θα μετακινηθεί η ίδια προς τα δεξιά και δεν θα προσελκύει κανέναν.

Χρειάζεται πρώτον να αναζητηθούν οι συγκεκριμένες αιχμές και διεκδικήσεις που μπορούν να κινητοποιήσουν άμεσα τους εργαζόμενους και τις εργαζόμενες σήμερα. Χρειάζονται ριζοσπαστικά και αντικαπιταλιστικά, αλλά όχι αφηρημένα, συνθήματα, όπως και συγκεκριμένοι τρόποι να παλέψουμε για αυτά. Αρχίζοντας από τα άμεσα αιτήματα: πλήρης απασχόληση και κατάργηση των ελαστικών μορφών, μείωση των ωρών εργασίας για την αντιμετώπιση της ανεργίας με παράλληλες αυξήσεις σε μισθούς και συντάξεις, ΣΣΕ, ασφάλεια στους χώρους εργασίας, ίσα δικαιώματα για άντρες και γυναίκες, ντόπιους και μετανάστες εργαζόμενους.

Στο συνδικαλιστικό επίπεδο το ζητούμενο είναι η ενότητα της εργατικής τάξης στην πράξη. Χρειάζεται να οικοδομηθούν σωματεία όπου δεν υπάρχουν και να συγκροτηθούν αντικαπιταλιστικά σχήματα σε κάθε χώρο. Να στηριχθούν αποφασιστικά όλες οι νέες εμπειρίες οργάνωσης στον ιδιωτικό τομέα, στους ελαστικά απασχολούμενους, στα voucher, στα πεντάμηνα, στους στρατευμένους.

Χρειάζεται να στηριχθεί με όλες μας τις δυνάμεις κάθε μορφή αυτοοργάνωσης, οργάνωσης ανεξάρτητης προς το κράτος και το κεφάλαιο: λαϊκές συνελεύσεις, αντιφασιστικές πρωτοβουλίες, επιτροπές αλληλεγγύης στους πρόσφυγες και άλλες εμπειρίες τέτοιας οργάνωσης έχουν ήδη υπάρξει.

Για να οικοδομηθεί, να μαζικοποιηθεί, να αντεπιτεθεί και να νικήσει το κίνημα των εργαζομένων, των ανέργων και της νεολαίας είναι απαραίτητη η ενίσχυση και η προγραμματική εμβάθυνση της ANTAPΣYA, μιας αντικαπιταλιστικής δύναμης που θα είναι χρήσιμο εργαλείο για τους αγώνες του σήμερα και, ταυτόχρονα, πυξίδα για το κοινωνικό πρόταγμα της χειραφέτησης, της εργατικής εξουσίας και του κομμουνισμού.